Omraam Mikhaël Aïvanhov

A DOUA NAŞTERE

Articol I. Prefaţă

*Omraam Mikhaël Aïvanhov este Maestrul Fraternităţii Albe Universale. Existenţa sa ca Maestru Spiritual este simplă: să trăim în armonie constantă cu lumea superioară şi să o traducem prin cele mai pure forme. Prezenţa sa, cuvântul său şi atmosfera ce a creat-o în jurul său sunt expresia acestei armonii. În ciuda acestei surprinză*toare *simplităţi, realitatea sa invizibilă, mai mult decât cea vizibilă, rămâne totuşi un mister. Nicio clasificare aplicabilă unui filosof unui gânditor sau unui artist nu îl satisface. El îşi oferă propria viaţă spre descifrare ca o alchimie spirituală, o transmutare a unor forţe celeste în forţe terestre şi a unor forţe terestre în forţe celeste. Simpla sa existenţă poate schimba destinul discipolilor săi la mii de kilometri, fie că ei l-au întâlnit deja sau nu. Gândirea sa creatoare nu se mulţumeşte să fie enunţată, ea necesită să fie trăită, fondatoare a unei noi culturi, căreia fiecare se simte deja aparţinând în locaşurile cele mai secrete şi active ale sufletului şi spiritului său: o civilizaţie solară în sânul căreia toţi oamenii vor trăi ca fraţii.*

Asemenea unui izvor nesecat, cuvântul Maestrului Omraam Mikhaël Aïvanhov se răspândeşte pe parcursul anilor în mii şi mii de conferinţe. El nu a scris niciodată, învăţătura sa este strict orală. El vorbeşte, inspirat fără încetare de dorinţa de a-şi conduce auditorii mereu mai departe pe calea evoluţiei şi a perfecţiunii. Discipolii săi au stenografiat, au înregistrat conferinţele sale, pe urmă le-au adunat şi deseori condensat, tipărindu-le în broşuri şi cărţi. Este o operă în 47 volume (actualmente există 70), traduse în douăsprezece limbi şi disponibilă acum în librării. De fapt ar fi existat câteva sute de volume ce trebuiau prezentate publicului, dacă s-ar fi transcris integral toate cuvintele sale, fiecare având meritul de a descrie o cale specială şi originală către divin.

Fiind complet însufleţit de un puternic spirit de sinteză ce îi conferă în cel mai înalt grad sensul unităţii şi al unicităţii structurii lumilor interioară şi exterioară. Maestrul îşi multiplică fără încetare conferinţele şi relatările practicând cu măiestrie „solve" şi „coagula" a alchimiştilor. Prin această bogăţie nemaiîntâlnită, grija sa cea mai constantă, tenace şi uneori chinuitoare, este de a fi folositor tuturor. El vrea ca orice persoană, în trăsătura sa individuală cea mai

neînduplecată (puţin contează gradul său de evoluţie) să nu se simtă departe de acest traseu spiritual; el vrea ca nicio tendinţă umană, nicio pornire interioară, oricât de nesupusă ar fi. oricât de îndepărtată a priori de orice sublimare, de orice iluminare, să nu fie exclusă din această cale ascendentă. S-ar spune că el doreşte să se ocupe de toate cazurile, de toate situaţiile – pentru ca toţi oamenii, încercănaţi şi încercaţi în străfundurile fiinţei lor, să se îndrepte împreună spre Pământul Făgăduinţei.

Un editor cere în general o prefaţă pentru a permite cititorilor să caracterizeze opera şi să le uşureze lectura. De fapt, opera Maestrului Omraam Mikhaël Aïvanhov nu are nevoie de prefaţă. Se impune prin ea însăşi. Dacă cititorul deschide un volum şi se cufundă în orice conferinţă, el va fi surprins să simtă imediat o uşurare, o iluminare, un entuziasm situat mult dincolo de cuvintele ce le are sub ochi; el îşi vede propria viaţa derulându-se în laturile sale obişnuite şi neobişnuite, astfel încât va ţâşni în el o nestăvilită dorinţă de înălţare pe culmea fiinţei sale, devenind bucurie, fericire, generozitate, inteligenţă şi putere pentru binele tuturor.

Maestrul Omraam Mikhaël Aïvanhov s-a născut în prima lună din primul an al secolului al douăzecilea, pe 31 ianuarie 1900. De origine bulgară, se poate considera că el a moştenit de la acest popor, unul dintre cele mai active traducătoare din operele străine, visul ce sălăşluieşte în rădăcinile profunde al conştiinţei sale: să înfăptuiască unitatea lumii prin întâlnirea influenţelor orientale şi occidentale. Apărut în munţii Rodopi. orfismul dorise deja să împlinească această unitate prin intermediul miturilor şi al misterele sale. Prin cuceririle sale războinice, macedoneanul Alexandru cel Mare şi, mai aproape de zilele noastre, curentul bogomil au căutat-o prin intermediul unei filosofii şi a unei arte de a trăi care, importate din Orient, s-au răspândit în toate ţările occidentale.

Atunci când Maestrul vorbeşte despre ce l-a impresionat în tinereţe, povesteşte că înainte de vârsta de 15 ani el a fost foarte atras atât de operele hinduse ale căror tehnici spirituale de concentrare, meditaţie şi respiraţie le-a experimentata cât şi de operele filosofice de tendinţe extreme: idealismul lui Berkeley sau al lui Emerson şi materialismul lui Ernst Mach.

El avea pasiunea cărţilor şi dorea să trăiască numai în mijlocul lor. La vârsta de 17 ani, din cauza postului, a veghii şi a exerciţiilor de

respirație prea lungi în care s-a avântat fără nicio îndrumare, el s-a îmbolnăvit, doborât de o febră mare ce s-a prelungit o lună întreagă. În delirul său, el cerea cărți, cărți, cărți voluminoase. Plângând, mama sa le aducea. El le atingea, le mângâia și se liniștea: nu putea să le citească, dar apropierea lor îi făcea bine. El ne-a povestit că această dorință de a citi toate cărțile primite l-a vindecat. Acum, și de multă vreme, el citește puțin, fiindcă informațiile ce le obține despre oameni sunt mai puțin cărțile scrise de ei, cât atmosfera ce ei o emană. Cartea pe care o citește însă zilnic și îi provoacă bucuria și încântarea este cartea vieții pe care el o numește marea carte a naturii vii.

Maestrul a început să experimenteze puterea gândului încă din fragedă tinerețe. La numai 13 sau 14 ani, ascuns în spatele unui copac din parcul din Varna, se distra concentrându-se asupra unuia dintre prietenii săi care, fără vreun motiv aparent, începea să șchiopăteze, să caute un obiect pe jos, să certe un trecător… Într-o zi, în fața mai multor prieteni, s-a hotărât chiar să hipnotizeze pe unul dintre ei și a fost surprins el însuși de forța gândului său, pentru că persoana și-a revenit foarte greu.

În scurt timp el a înțeles că deține o mare putere ce o putea folosi fie pentru bine, fie pentru rău, și a fost avertizat printr-o viziune uimitoare de consecințele fiecărei posibilități. A văzut prezentându-se în fața lui o ființă greoaie, violentă, dar atotputernică, invincibilă, a cărei privire dură, crudă, străpungea și sfâșia tot ce se ivea în cale. Apoi a avut imaginea unei alte ființe care emana bucurie, bunătate, blândețe, armonie, o iubire și o vocație de sine atât de impresionante încât întregul chip și corpul ei străluceau de o frumusețe de nedescris. El a înțeles că se găsea la răspântia a doua drumuri și că trebuia să-și aleagă acum calea. „Eu am ales, spune el, calea luminii, a dezinteresului, a sacrificiului, pentru că am văzut că Dumnezeu, care înseamnă toate acestea, este și frumusețea cea mai impresionantă, perfectă".

Trăind până la 7 ani într-un sătuc din Macedonia, aproape de muntele Pelister, se întâmpla să-și însoțească tatăl în pădure unde, alături de alți săteni, mergea să taie lemne pentru a le transforma în cărbune. El iubea pădurea, toate ființele invizibile care o locuiau, apa care izvorăște primăvara fără să se știe de unde. Micul izvor fremătător îl cufunda în unele stări de extaz ce erau egalate numai de spectacolul focului. Aprindea el însuși focul pentru a-l contempla mai bine. Într-o zi, el a aprins chiar hambarul părinților săi!…

Atunci când cărbunarii trudeau în pădure, un prieten al tatălui său i-a dat să citească Evanghelia Sfântului Ioan pentru a-i ocupa timpul. El a fost profund impresionat: că este un mare păcătos în comparaţie cu Iisus şi s-a hotărât să devină bun, drept, pios. Această stare de căinţă uitată l-a determinat să se comporte ca toţi copiii… Dar către 11 ani, apoi spre 16 ani, el a simţit din nou acea imensă nevoie a compasiunii şi protecţiei divine. Avea un dezgust atât de profund pentru tot ce simţea în sine mărunt, meschin, încât dorea cu ardoare ca Domnul să vină să trăiască în locul său, să se adăpostească în el.

În acea epocă, la vârsta de 16 ani, s-a petrecut un eveniment extraordinar ce i-a transformat întreaga viaţă. L-a menţionat pentru prima oară în 1968, în timpul unui ciclu de conferinţe despre soare, 52 ani după ce l-a trăit, şi ne-a mărturisit că era încă profund marcat de ceea ce s-a întâmplat atunci. Citise o broşură mică despre exerciţiile de respiraţie şi făcea timp de mai multe ore în şir nişte respiraţii ritmice foarte prelungite, într-o dimineaţă, el a început să citească o lucrare a cărei descriere despre lumea invizibilă l-au satisfăcut şi l-au ridicat la o asemenea înălţime, încât a simţit la un moment dat că înghiţea o picătură de foc celest. S*-a tulburat în faţa frumuseţii acelor meleaguri, mai reale pentru cei care le vizitează decât meleagurile terestre, ce îl cufundau în nişte stări de încântare, de extaz, de adoraţie. Desigur, dacă legile ce guvernează lumea de sus sunt la fel cu acelea care guvernează lumea de jos, există între aceste două lumi tot ceea ce separă vizibilul de invizibil, opacul de transparent, vulgarul de subtil, limitatul de infinit, efemerul de veşnicie, înţepeneala de ţâşnirea neîncetată a unei creaţii ce nu-şi epuizează niciodată puterea sa de reînnoire. Acest extaz, această iluminare, această comuniune cu întreg universul în frumuseţea sa desăvârşită au provocat în el un fel de ardere interioară de care, de atunci, nu s-a vindecat niciodată.*

El a cunoscut deci foarte devreme numeroasele întrebări puse de viaţa secretă a sufletului şi a trăit stări excepţionale ce sunt date la foarte puţine persoane să le trăiască în timpul vieţii. A trebuit însă, în acelaşi timp, să înfrunte dificultăţile economice, sociale şi politice care i-au afectat familia şi ţara. La 7 ani, într-o noapte, a trăit distrugerea completă a satului său de către greci şi a petrecut acea noapte îngrozitoare ascuns într-un râu, alături de mama sa şi alte persoane pe care le avertizase el însuşi de venirea grecilor şi le condusese până la râu.

Şi-a pierdut tatăl la vârsta de 9 ani. După câtva timp, mama sa a trebuit să se recăsătorească pentru a-i putea întreţine şi educa pe Mikhaël şi fratele său, Alexandru. Din a doua căsătorie ea a avut două fete şi un băiat. Nu se plângea niciodată şi ştia chiar să consoleze, în mijlocul necazurilor ei, pe vecinii mai nefericiţi ca ea. Maestrul ne-a vorbit mult despre mama sa, care a murit aproape centenară în cursul verii anului 1972. Spunea că era o sfântă şi că ea i-a dat acea bunătate inepuizabilă ce i-a jucat atâtea feste şi de care voia să se descotoroseasc, dar în van. Primii săi ai de şcoală au fost grei. După moartea tatălui său, situaţia familială a fost un timp atât de precară încât mama sa nu putea să îi cumpere cărţi. De aceea el învăţa mai greu ca alţi copii şi se gândea adesea la altceva. Descoperea latura exaltantă a gândului care te face să trăieşti imediat ce-ţi doreşti. La 11 ani, la Varna, urmat de un grup de mici camarazi, a vrut să înlocuiască la legaţia turcă drapelul vechilor cotropitori cu drapelul naţional. Nimeni nu a îndrăznit să-l dojenească. Toţi erau mândri de curajul şi patriotismul acestui copil.

A cunoscut de foarte tânăr tot felul de meserii. A muncit într-o topitorie, unde îi plăcea să privească focul şi munca topitorului care dădea bucăţii de fier incandescent o nouă formă. Dar scânteile cădeau adesea pe picioarele lui goale şi îl ardeau… A fost croitor, dar nu pentru mult timp pentru că adormea cu lucrul în mână într-atât mişcarea monotonă a acului îl toropea… Angajat într-o fabrică de bomboane a fost încântat că directorul îi permise să mănânce câte bomboane voia, astfel că nu îi lipseau; dar a fost din primele zile atât de bolnav încât pofta sa copilărească de dulciuri, nicicând împlinită până atunci, a fost calmată… Pus în situaţii foarte diferite, el înţelegea încet-încet problemele oamenilor şi dorea înainte de toate să îi ajute, să îi aline. Niciodată propriile lipsuri nu îi schimbau buna dispoziţie, iubirea pentru ceilalţi, din contră, îi ascuţeau mintea şi sensibilitatea, dezvoltându-i imaginaţia, voinţa, şi îi întăreau idealul, credinţa într-o viaţă fraternă de înţelegere, de fericire şi pace pentru care sunt făcuţi toţi oamenii.

La intrarea Bisericii Sfânta Treime din Varna se găsea un cerşetor zdenţăros, dar atât de simpatic cu barba lui lungă încâlcită, încât Maestrului nostru şi prietenului său le plăcea să îl vadă şi să stea de vorbă cu el; el avea o filosofie proprie, reflecta asupra problemelor de ordin general şi îi captiva atât de mult pe cei doi băieţi încât aceştia au decis să facă ceva pentru el. Ei s-au dus la directoarea azilului de

bătrâni, o profesoară, şi cu elocinţa lor generoasă de adolescenţi au convins-o să-l ia în grijă pe acel cerşetor atât de simpatic. Aceasta acceptă. Bătrânul a fost condus la azil de către cei doi băieţi, mândri că au reuşit să aline o suferinţă umană. L-au spălat, l-au bărbierit şi a primit un pat adevărat într-o cameră adevărată… După două sau trei săptămâni, atunci când cei doi prieteni se plimbau prin oraş, la intrarea bisericii, exact în acelaşi loc unde stătea altă dată cerşetorul, au observat pe un altul… S-*au apropiat… Era acelaşi! Le explic*ă cu *blândeţe că era mai fericit ca cerşetor liber decât să rămână la azil, hrănit, adăpostit, spălat! Niciodată Maestrul nu a uitat această lecţie. Nu foloseşte la nimic să îi ajuţi pe oameni în exterior: le place cum s-au obişnuit, ce îi îndeamnă gustul lor. Numai reuşind să schimbi interior un om poţi schimba şi condiţiile exterioare ale existenţei sale.*

La 17 ani, în 1917, a întâlnit un spirit excepţional. Peter Deunov, fondatorul unei mişcări spiritualiste pe care a condus-o mai mult de 30 ani până la moartea sa în 1944. Învăţătura sa nu se mulţumea cu teoria, cu speculaţiile, el căuta să orienteze activitatea umană către un ideal comunitar şi universal: Fraternitatea Albă Universală. Excomunicat de către Biserica Ortodoxă, exilat din capitala Bulgariei, Sofia, el s-a instalat la Varna unde locuia Maestrul nostru şi familia sa, şi astfel s-au întâlnit. Iubirea, devotamentul, sacrificiul, admiraţia, veneraţia manifestate imediat de tânărul discipol faţă de Maestrul său, punând în slujba idealului urmat puterile inteligenţei şi inimii sale, cu cel mai mare curaj şi dezinteres, l-au uimit foarte repede pe Maestrul Peter Deunov. El l-a încurajat pe discipolul său să facă studii universitare, l-a protejat în numeroasele sale experienţe spirituale cărora voia să le consacre tot timpul său, petrecându-şi zilele în munţi, singur, mai degrabă decât pe băncile Universităţii. Împins mai degrabă *de curiozitatea intelectuală decât de preocuparea de a reuşi la examene, Maestrul nostru s-a înscris timp îndelungat la facultate schimbând disciplinele din clipa în care se părea că a înţeles destul mecanismul cercetării, metodele şi anumite rezultate dintr-un domeniu. În acelaşi timp el trebuia să-şi câştige existenţa, dar nu voia* niciodată *să aibă mai mult decât strictul necesar ca să-şi păstreze libertatea pentru ce iubea şi i-a apărut foarte devreme drept cea mai bună meserie, cea mai folositoare muncă: explorarea regiunile interioare despre care avem atât de puţine cărţi…*

Maestrul Peter Deunov era şi muzician. El compunea cu vioara lui numeroase melodii pe care fraţii şi surorile din Fraternitatea din

Bulgaria le cântau în cor, trezind în sufletele lor sentimente de bucurie, de adoraţie şi de recunoştinţă. Câteodată, ascultându-le, regăsim ceva din ce a fost acea epocă îndepărtată… Maestrul Peter Deunov a oferit una din cele două viori ale sale tânărului său discipol pe care îl iubea şi îl pregătea cu dragoste şi severitate pentru misiunea sa viitoare.

În apropierea celui de-al doilea război mondial, Maestrul Peter Deunov intui interdicţia parţială în Bulgaria a mişcării sale care cunoscuse o mare expansiune: mai mult de 40.000 de discipoli. După ce l-a încercat pe discipolul său Mikhaël prin nişte probe iniţiatice grele din care acesta a ieşit învingător, l-a trimis în Franţa în 1937 cu scopul de a-şi salva învăţământul. A adresat două scrisori de recomandare către un mic grup de fraţi şi surori francezi şi bulgari aflaţi la Paris. Înainte de a-l lăsa să plece, Maestrul i-a destăinuit sub forma unei parabole: „Îţi dau o piatră preţioasă imensă, inestimabilă; dar cum trebuie să treci printr-o pădure mare bântuită de tâlhari şi animale sălbatice, această piatră trebuie să fie murdărită pentru a fi de nerecunoscut. Nişte tâlhari se vor arunca asupra ta, te vor ataca pentru a te fura, pe urmă te vor lăsa în pace pentru că nu vor descoperi nimic preţios la tine. Dar, după ce ai străbătut această pădure lungă şi periculoasă, eu voi fi cu tine pentru a spăla piatra care va avea o strălucire fără pereche. „Astfel el i-a relevat dificultăţile pe care le va întâlni.

La Paris, începând din anul 1938, Mikhaël Aïvanhov a ţinut conferinţe publice care au uimit şi i-au adus un public numeros şi variat, dar prea instabil şi disparat pentru a da continuitate şi stabilitate operei pe care căuta să o realizeze. De asemenea, a grupat în jurul lui foarte repede un mic număr de discipoli mai stabili, şi a format la Sèvres o mică comunitate unde încet-încet au venit să studieze toţi cei interesaţi de această lucrare excepţională: să descopere şi să trăiască noi legături între oameni, legături posibile datorită cunoaşterii dublei lor naturi: natura inferioară, personalitatea, şi natura superioară, individualitatea. Instinctul atavic de distingere şi modelele cotidiene de aviditate, egoism, orgoliu şi perversiune funcţionează atât de puternic asupra comportamentului nostru încât slăbiciunea se instalează în noi, falsa indulgenţă de „lasă-mă să te las „ne paralizează şi suntem învinşi şi propriile victime, crezându-ne liberi şi stăpâni pe destinul nostru. Iată de ce nimic nu cere mai mult efort de voinţă, curaj şi forţă psihică ca lucrarea spirituală pe care Maestrul ne-o învaţă pentru a deveni acel tip de om care trăieşte în pace şi iubire fraternă, fără a leza creaturile care

îl înconjoară.

Datorită lucrării Maestrului, învăţământul s-a propagat evident prin familii, prieteni, prietenii prietenilor etc… În majoritatea oraşelor Franţei şi în Elveţia în special, dar şi în Olanda, Belgia, Anglia, Germania, Norvegia, Spania, Portugalia, Italia, Grecia, Israel, Canada, Statele Unite… Peste tot au fost construite sau amenajate săli de reuniuni, de conferinţe, cabane, permiţând întâlniri fraterne, congrese ce pot dura câteva zile sau două, trei luni, ca în cazul de la Bonfin (aproape de Frejus) în timpul verii.

Maestrul n-a vrut niciodată să se impună printr-o ambiţie sau căutarea unei glorii politice şi sociale: unii care doreau să îi încredinţeze un rol de acest gen imediat după război l-au făcut să trăiască o mare decepţie. Nu a visat niciodată să îi fie editate conferinţele ce reprezentau mai mult de 300 volume conţinând fiecare între 10-12 conferinţe. Discipolii săi sunt cei care încearcă încă timid să realizeze această editare. El şi-a dezvoltat şcoala numai prin lucrarea divină, adică aplicând regulile şi metodele învăţământului Fraternităţii Albe Universale: o lucrare netransmisibilă ce îi arde sufletul şi spiritul. Cu inteligenţă, bunătate, tandreţe şi o dăruire de sine totală şi permanentă, Maestrul nu a încetat niciodată să sfătuiască şi să ajute pe toţi cei care vin în preajma lui.

Cei care se apropie de Maestru nu văd nicio contradicţie între ceea ce propovăduişte el şi ce trăieşte, între doctrina şi modelul pe care îl încarnează. Este învăţământul său, simplu şi puternic, grav şi plin de umor, poetic şi concret, ermetic şi accesibil, imaginativ şi realist, inspirat şi logic, implacabil în analizele sale şi plin de încredere şi speranţa în om… Maestrului îi place să ne cufunde câteodată în atmosfera exaltantă a poveştilor sau expunerilor de science-fiction, dar niciodată nu îi lipseşte argumentul raţional. Urmând atent progresele ştiinţelor exacte (este el însuşi un universitar care apreciază cunoaşterea pozitivă), el nu neglijează nici ştiinţele esoterice: astrologia, alchimia, magia, Cabala, atât de puţin cunoscute, fiind utilizate încă într-o manieră periculoasă şi scandaloasă în comparaţie cu ştiinţa oficială care aparent li se opune. Pentru Maestru, ştiinţa oficială este utilă, indispensabilă, ea oferă mari posibilităţi materiale pentru a prelungi viaţa umană, a ameliora condiţiile exterioare ale existenţei etc… Dar nu este suficientă pentru că nu îi ameliorează pe oameni; din contră, ea dezvoltă setea de posesie şi de dominare, dar şi lenea: omul nu mai are nevoie să facă eforturi, să fie

atent sau vigilent pentru că va avea întotdeauna posibilitatea să cumpere ce îi lipseşte… Cât despre ocultişti care la rândul lor s-au îndreptat spre bani şi reuşită socială, ei fac un negoţ ieftin cu credulitatea oamenilor, cu imaginaţia lor puţin structurată şi bolnavă, dezvoltând pasiuni nemăsurate şi trezind forţele infernale legate de deliruri afective şi sexuale.

Învăţătura pe care o predă Maestrul este învăţătura iniţiatică pe care o defineşte pe scurt astfel: „Învăţătura Iniţiaţilor nu vă va da poate nici bani, nici vreo situaţie, dar vă va transforma pentru că lucrează asupra voastră. Cu învăţătura spirituală, divină, nu mai puteţi rămâne aceiaşi, şi din momentul în care cunoaşteţi bine câteva adevăruri, vă veţi transforma şi deveniţi capabili să îi ajutaţi pe ceilalţi. „Este învăţătura pe care Maestrul o comunică într-un fel viu tot atât de natural aşa cum respiră. El ştie să se adreseze fiecăruia în particular, copil, adolescent, adult sau bătrân, sau la toţi deodată, în conferinţe, sau unui mic grup în condiţii foarte diferite: când se curăţa o bucătărie sau un covor, când se pune o fereastră, când se taie lemne, când se plantează pomi fructiferi sau salată, când se cântă, când se ia masa… Totul poate deveni pentru el, când ne întâlneşte, o ocazie să ne facă să reflectăm pentru a ne aprofunda înţelegerea, iată de ce ne uimeşte fără încetare; el trăieşte viaţa în ţâşnirea sa creatoare şi ne surprinde neîncetat prin frumuseţea idealului său dezinteresat şi profunzimea concepţiilor sale care au asupra noastră un impact imediat.

Cu ocazia congresului de la Bonfin, aproape de Frejus, sau la Izgrev, Sèvres, sau Videlinata, deasupra localităţii Vevey în Elveţia, momentele pe care Maestrul le alege pentru a se adresa fraţilor şi surorilor – adesea mai mult de o mie de persoane – pot părea puţin incomode. El vorbeşte înainte sau după micul dejun sau masa de prânz, sau dimineaţa afară în aer liber, după meditaţia ce însoţeşte răsăritul soarelui… Dar ce este mai uimitor din partea cuiva care ţine conferinţe, este că nu le pregăteşte niciodată. Nu notează niciodată pe hârtie vreun plan sau nişte idei, şi nici nu se gândeşte ce trebuie să spună, chiar şi atunci când lumea este strânsă să îl asculte. Înainte cu câteva secunde de a lua cuvântul, s-ar spune că spiritul său se reculege şi devine ca un punct infim gata să adune ideile de care asistenţa sa are nevoie chiar în acea zi. Se lasă ghidat de condiţiile, de atmosfera, de inspiraţia lumii invizibile… Iată de ce persoanele prezente găsesc adesea în cuvintele sale răspunsuri la întrebările ce le preocupă, ce sunt puse în sinea lor.

Acestea revin pe urmă pentru a avea alte răspunsuri la alte întrebări şi pentru că simt că au mereu ceva nou de învăţat.

Ceea ce Maestrul spune atinge toate corzile fiinţei umane; el nu prezintă niciodată o idee numai sub forma sa intelectuală, o îmbracă pentru a putea fi simţită cu inima, pentru ca imaginaţia să o formeze şi voinţa să aibă o dorinţă arzătoare să o împlinească. Lângă el, nu numai că începem să ne înţelegem propriile probleme, dar ne schimbăm atitudinea şi comportamentul faţă de toate problemele care zbuciumă şi tulbură omenirea: devenim mai puternici pentru a rezista şocurilor, nenorocirilor, accidentelor; devenim mai sensibili pentru a aprecia iubirea şi frumuseţea, pentru a le trezi în noi înşine; devenim mai profunzi pentru a înţelege legile existenţei. Ne eliberăm, creăm în noi înşine o fiinţă nouă. Fiecare poate alege din cuvintele Maestrului pe cel de care are nevoie, şi pentru fiecare nevoile sunt diferite. Printre discipolii săi există universitari: profesori, medici, ingineri, artişti, arhitecţi, oameni ai legii etc… dar şi oameni foarte simpli şi buni meseriaşi: muncitori din toate meseriile, vânzători, grădinari etc… Întreaga scară socială este reprezentată.

Maestrul este vegetarian şi toate mesele cu el sunt luate în linişte; el nu fumează, nu bea alcool şi urmează şi alte reguli de viaţă pură. În măsura nevoilor şi a dorinţelor sale, fiecare încearcă să îl imite şi să îi semene. Acesta este exemplul ce îl dă, deopotrivă exigenţă, frumuseţe, măreţie, noblеţe şi veselie care fascinează tineretul şi îl încurajează să trăiască cumpătat şi în entuziasm.

La Bonfin, unde în fiecare an are loc o tabără de vară, ne trezim foarte devreme dimineaţa pentru a asista la răsăritul soarelui. O melodie, cântată la viori, flaute sau chitare, trezeşte cu blândeţe şi tandreţe pe cei care dorm, invitându-i să vină să vadă pe cel care, pe pământ, este stăpânul luminii, al căldurii şi al vieţii. Fraţii şi surorile urcă pe o cărare încă albăstrită de noapte şi se îndreaptă spre o stâncă, Stânca Rugăciunii, pentru a medita în linişte şi reculegere. Ceea ce se întâmplă în fiecare ca transformare datorită Suryei Yoga, yoga soarelui, nu se poate spune. Dar simplul fapt că, de la începutul primăverii până la sfârşitul verii, fraţii şi surorile acceptă, şi atunci când sunt acasă la ei, să se trezească devreme pentru a asista în fiecare dimineaţă la răsăritul soarelui, arată că fiecare trăieşte o reală ameliorare a sănătăţii sale fizice şi psihice, o sursă adevărată de încântare, inspiraţie, pentru a gândi, a medita, a se ruga, o forţă reală pentru a trăi viaţa cotidiană în

armonie, pentru a înţelege şi a-şi asuma viaţa socială cu dificultăţile sale şi un curaj real pentru a dori să le transforme.

Maestrul aduce o întreagă pedagogie nouă bazată pe soare; iată de ce el sfătuie ca şi copiii mici să fie obişnuiţi să asiste la răsăritul soarelui. De altfel, în Fraternitate, copiii aleargă spre Maestru ca şi cum ar găsi în preajma lui tot ce au citit în poveşti despre acele fiinţe minunate a căror înţelepciune, bunătate, putere, frumuseţe, metamorfozau lumea din jurul lor, şi simt în mod confuz că pot şi ei, datorită Maestrului, să dezvolte toate aceste calităţi. Iată de ce copiii vor, ca şi Maestrul lor, să meargă foarte devreme dimineaţa să contemple soarele. Ei merg adesea şi fără părinţii lor care au rămas în pat… Ce spectacol extraordinar este când toţi aceşti copii sunt aşezaţi pe Stânca de la Bonfin unde aşteaptă răbdători răsăritul soarelui, făcând câteodată desene în culori vesele şi radioase pe care soarele le inspiră.

Maestrul explică faptul că soarele reprezintă un ideal de perfecţiune pe care nimic de pe pământ nu îl poate egala. Nicio inteligenţă umană nu poate proiecta o lumină comparabilă cu a soarelui care luminează totul. Nicio iubire umană nu atinge ca mărime iubirea soarelui care încălzeşte în mod egal pe cel bun şi pe cel rău. Nicio putere umană nu egalează viaţa pe care soarele o dă pământului întreg şi locuitorilor săi. Savanţi, politicieni, filosofi, artişti, pe care oamenii îi iau de obicei ca modele, nu au dat niciodată un exemplu atât de perfect ca soarele care luminează, încălzeşte şi însufleţeşte fără încetare.

Maestrul ne învaţă că în Surya Yoga, yoga soarelui, sunt conţinute toate celelalte categorii de yoga; el ne învaţă cum să extragem forţe din soare, şi prin meditaţie să ne legăm de Spiritul lui Hristos care trăieşte în soare, să ne împărtăşim în fiecare zi cu Treimea vie… Soarele ne poate învăţa şi cum să transformăm societatea… (Despre soare, citiţi „Splendorile Tipheretului" – Opere Complete, volumul 10)

Maestrul nu pretinde că a creat o nouă filosofie sau o nouă *religie. Dar ceea ce aduce nou, ceea ce îl caracterizează, este o voinţă de a concretiza în plan material, de a traduce prin fapte toate experienţele şi realităţile lumii spirituale, care prin înălţimea lor excepţională şi universalitatea lor respectă deopotrivă toate diferenţele individuale. El nu se opreşte niciodată la consideraţii abstracte sau teoretice prea prelungite. De altfel, nu are nicio stimă pentru oamenii avizi numai de cunoştinţe livreşti a căror viaţă este într-o permanentă contradicţie sau nu au nicio legătură cu aceste cunoştinţe pentru că nu caută niciodată*

să le însufleţească prin existenţa lor cotidiană.

Demersul Maestrului este cu totul invers decât suntem obişnuiţi, iată de ce este adesea dificil de sesizat. Punctul său de plecare nu se află în cărţi sau în experienţe făcute în domeniul exterior, obiectiv. Metoda sa este înainte de toate o cercetare plecând de la procesele psihice în care, datorită intuiţiei imediate a simbolurilor care le corespund, universul este perceput imediat în interior şi exterior în latura sa excepţional de vie care peste tot determină apariţia aceloraşi legi. De asemenea, ceea ce el descoperă în aceeaşi manieră intuitivă şi care îl face să se încânte de unitatea creaţiei, de ordinea şi frumuseţea sa, se alătură perfect de ceea ce oamenii de ştiinţă descoperă în domeniul lor. În conferinţa „Iubirea ascunsă în gură" vom afla cum definind înţelepciunea ca actul de a gusta, Maestrul redescoperă etimologia latină a acestui termen… Într-o altă conferinţă (Vezi „Blândeţe şi umilinţă" (Opere Complete, volumul 2)) unde comentează scena crucificării lui Iisus între cei doi hoţi, se întâlneşte această afirmaţie cu atât mai surprinzătoare cu cât nimic nu confirmă aceste fapte: „Primul hoţ l-a omorât pe tatăl său, iar cel de-al doilea pe soţia sa, din gelozie. „Dar după prima clipă de surpriză, ne dăm seama că interpretând pe cei doi hoţi ca o expresie simbolică a structurii umane, regăsim în realitate analizele psihanalitice celebre asupra revoltei împotriva tatălui ce se soldează prin moartea reală sau fictivă a tatălui, sau asupra sentimentelor de frustrare afectivă resimţite în preajma soţiei.

Fără îndoială, fizica este cea care îi furnizează Maestrului cel mare număr de confirmări la toate intuiţiile sale privind legile vieţii psihice. Pentru el, maşina cu aburi, pila, celula fotoelectrică, tubul lui Crookes, fenomenul de galvanoplastie, telefonul, magnetofonul, laserul nu sunt nimic altceva decât un fel de transpunere în planul material a unor fenomene ce există mai întâi în planul spiritual. Se observă că adevăratul său punct de plecare nu este fenomenul fizic la care se referă, ci o inspiraţie, o intuiţie, o lucrare a spiritului ce nu simte limite în Creaţie şi în propriile descoperiri. S-*ar spune că el* cunoaşte *împotriva voinţei sale, numai pentru că trăieşte viaţa cea mai intensă şi mai înaltă.*

Adevărata bibliotecă de unde Maestrul îşi ia cunoştinţele este marea carte a naturii vii. El ştie să citească această carte neîncetat, care este aici, totdeauna deschisă în faţa ochilor noştri şi de unde poate lua orice mic detaliu pentru a ne face dezvăluiri uimitoare: oxigenul şi hidrogenul; mercurul, sulful, sarea: cele patru elemente: pământul, apa,

aerul, focul; *copacul, funcţia clorofilei, smochinul, trandafirul, albinele, anghilele care se reproduc în Marea Sargaselor pentru un motiv determinat*; *circulaţia sanguină, sistemul neuro-vegetativ*; *lacurile, munţii, luna, stelele, planetele. Devenim însă ridicoli dacă vrem să facem o listă completă.*

Să luăm numai un exemplu: *cel al melcului… Copiii iau melcii şi se joacă cu ei făcând întreceri, automobiliştii îi strivesc în zilele ploioase, gurmanzii îi înfometează pentru a-i mânca, zoologii îi disecă pentru cercetare… Iar Maestrul Omraam Mikhaël Aïvanhov s-a folosit de melc pentru a explica crearea universului! El arată că Dumnezeu a creat lumile exact cum melcul secretă o substanţă care solidificându-se devine cochilia sa. Această imagine atât de simplă ilustrează ceea ce explică Cabala în legătură cu emanaţiile Aïn Sof Aur. La început, când nimic nu exista independent de El, Dumnezeu a creat lumea prin emanaţii. Aceste emanaţii (sunt cei 10 sefiroţi şi toate creaturile care locuiesc în ei) s-au condensat şi materializat până au devenit universul vizibil. Cine s-a gândit să se servească de melc pentru a explica misterele Cabalei?… Dar există şi alte adevăruri ce sunt confirmate zilnic de exemplul melcului pe cale de a-şi forma cochilia. De exemplu, în domeniul psihic Maestrul ne învaţă puterea ce o avem de a ne crea viitorul, prin voinţă şi imaginaţie, emanând din noi înşine o substanţă fluidică care se va concretiza într-o zi. Pentru că tot ce omul creează bun sau rău în lumea subtilă prin capacităţile sale psihice, devine într-o zi o realitate vizibilă şi tangibilă.*

Maestrul extrage analogii extraordinare din chimie, botanică, zoologie, anatomie, fiziologie umană, geografie, astronomie… Dar ne învaţă mai ales să depăşim stadiul de observaţie şi explicaţie ştiinţifică obişnuită pentru a sesiza o semnificaţie ce ne obligă să reintrăm în noi înşine, să ne întrebăm despre ceea ce suntem, despre ceea ce facem. De fapt, această semnificaţie se referă întotdeauna la ce este esenţial pentru ameliorarea existenţei umane: *naşterea copiilor, viaţa cuplurilor, sublimarea forţei sexuale, lucrarea de înfăptuit în noi înşine cu voinţă şi imaginaţie pentru a ne apropia tot mai mult de natura noastră divină, legătura ce trebuie stabilită între eul inferior şi Eul Superior, unitatea care trebuie realizată într-o colectivitate pentru a deveni cu adevărat o Fraternitate unde toţi înaintează, se bucură şi lucrează în bucurie, pace şi armonie.*

Când vorbeşte, Maestrul nu dă deci niciun citat din savanţi sau scriitori, cu toate că posedă o vastă cultură a Orientului şi a

Occidentului. Citează câteodată din Biblie sau anumite cărţi sacre: *Vedele, Upanişadele, Cartea Tibetană a morţilor, Tao-Te-King, Zen-Avesta, Cabala, Zoharul, Talmudul etc… dar ne spune că şi citatele sunt bune mai ales pentru a trece examene, a avea diplome şi că, în viaţa spirituală, nu pe ceilalţi trebuie să ştim să îi citäm, ci pe noi înşine. Iată de ce citatele Maestrului sunt, înainte de toate, experienţele sale spirituale, vii, profunde. În loc să le caute în afară, el le ia din sine. Viaţa sa este cel mai frumos citat. De altfel, el spune că următoarea rasă de oameni nu va mai scrie cărţi, dar că îşi va scrie propria carte. Deseori, când citim lucrarea vreunui scriitor suntem încântaţi, dar dacă întâlnim autorul, foarte rar simţim aceeaşi încântare, într-atât este de departe asemănarea sa cu opera. Într-o zi aceasta va trebui să se schimbe*: „*Adevăraţii Instructori ai umanităţii, spune Maestrul, care se creează pe ei înşişi, care se scriu ei înşişi, tulbură întreg pământul prin simpla lor prezenţă, pentru că prin intermediul lor vedem şi auzim toate culorile, formele, poemele şi melodiile lumii. O fiinţă care se creează pe ea însăşi, care îşi scrie propria carte, face mult mai mult pentru umanitate* decât *toate bibliotecile, muzeele şi operele de artă, pentru că ele sunt moarte în timp ce ea este vie*!

Ca la răsăritul oricărei civilizaţii noi, când se conturează întotdeauna unitatea de principiu ce leagă lumile ştiinţei, religiei şi artei, vedem că Maestrul poartă această unitate în el însuşi fiindcă este în contact cu viaţa cea mai intensă şi mai pură, şi că este modelul a ce ne învaţă: *o carte vie*.

Toţi cei care îl cunosc sunt inspiraţi de noutatea şi măreţia ideilor ce le descoperă în lucrările sale. Recunoscându-l, sau neîndrăznind încă să îl recunoască, mulţi încearcă să le traducă cum pot în artă, ştiinţă, literatură, în existenţa lor. Nimeni nu rămâne indiferent; toţi sunt atinşi în domeniile şi în interesele lor.

Maestrul Omraam Mikhaël Aïvanhov, originar din Macedonia, cunoaşte bine toate ţările Europei balcanice şi Europei occidentale. El a vizitat mai multe ţări din America, Africa, Orientul Mijlociu, a petrecut un an în India – martie 1959 – februarie 1960 (s-a reîntors acolo două luni la începutul anului 1982) – a rămas mai multe luni în Extremul Orient, în Japonia, Taiwan, Hong-Kong, Thailanda, Sri Lanka… Nu călătoreşte niciodată ca turist, pentru plăcerea lui personală. A întreprins călătorii lungi la o vârstă matură, cu scopul precis de a-şi continua lucrarea şi a-i lărgi câmpul de aplicare. Răspunzând câteodată

– foarte rar – la invitaţii pentru a participa la congrese interreligioase, a ales să parcurgă întreg pământul pentru a medita în locurile înalte ale istoriei spirituale a umanităţii, pentru a descifra, datorită acestui mod de cunoaştere care este dedublarea, liniile de forţă esenţiale ale trecutului umanităţii: *Carnac, Stonehenge, Delfi, Patmos, Ghizeh, Baalbek, Benares, Ajanta, Srinagar, Kyōto…*

El s-a întâlnit cu mari personalităţi religioase, a vrut să participe chiar la activităţile lor: *întâlnire cu mari cabalişti la Safed, sejur într-un templu de călugări budişti zen aproape de Tokyo. În India a vizitat numeroase ashramuri, unde peste tot a fost recunoscut ca Maestru, cu toate că se prezenta ca simplu vizitator. Păstrează cea mai frumoasă amintire de la as hramul lui Ramana Maharshi la Tiruvanamalai*: *discipolii lui Ramana Maharshi l-au iubit instantaneu şi i-au oferit ospitalitate chiar în camera Maestrului lor mult iubit şi venerat. Întâlnindu-se cu Ma Ananda Moyi, Maestrul nostru se bucură de o manifestare a Mamei Divine. Atunci când locuia singur şi retras aproape de Almora, Maharajahul Nimkaroli Babadji îi trimise unul din discipolii săi pentru a-i anunţa vizita sa*: *ei au petrecut mai multe zile împreună. Babadji fusese prevenit doar de claviziunea sa de prezenţa Maestrului nostru şi a decis să îl întâlnească…*

Dar locurile unde Maestrului îi place să stea cel mai mult timp în afara călătoriilor sale rămân nişte locuri nelocuite, sălbatice, unde natura a rămas intactă, vibrantă: *munţii, malul oceanelor (Atlantic, Pacific, Indian), insulele, deserturile. Nu se retrage în singurătate pentru că ar simţi o nevoie personală, ci pentru că găseşte în puritatea atmosferei şi liniştea acestor locuri cele mai bune condiţii pentru a intra în legătură cu entităţi invizibile foarte evoluate*: *cerându-le ajutorul, el pătrunde, degajă, deschide căi spirituale către lumină, iubire divină, fraternitate şi pace pentru toţi oamenii din toate ţările. În cursul călătoriilor sale, în toate locurile pe unde trece, Maestrul a trimis, prin intermediul acestui ocean eteric în care suntem cufundaţi, mesaje de credinţă şi încurajare care timp de secole vor continua să strălucească. Cu o dorinţă arzătoare de a salva umanitatea de la deznădejde şi de la pericolele de moarte ce o pândesc, el o pregăteşte în secret să suporte toate încercările şi să triumfe asupra răului şi a distrugerilor. O învaţă să primească, să capteze şi să propage numai nişte unde luminoase şi armonioase, cu scopul ca împărăţia lui Dumnezeu să se realizeze cât mai curând posibil pe pământ. Curând, când vor înlătura ura de moarte,*

divizările şi frontierele, toţi oamenii vor cânta într-o armonie celestă, şi împăcaţi, uniţi, vor lucra cu iubire, inteligenţă şi dezinteres.

Aprilie 1974

Agnes Lejbowicz

Asistent Universitar

Articol II. A doua naştere

Dacă vizitaţi Fraternitatea noastră din Bulgaria atunci când îşi face tabăra pe pantele munţilor Rila, aproape de cele şapte lacuri, veţi putea vedea, la ceva distanţă de tabără, un izvor care a fost amenajat special. Apa ţâşneşte dintr-un bloc enorm de stâncă tăiată în formă de proră şi curge pe un pat de pietre plate, foarte albe, ce se termină prin două mâini împreunate. Fiecare poate bea din acest izvor de apă pură pe care i-o oferă aceste două mâini… Pe flancul stâng al stâncii este gravată o ancoră, simbolul Fraternităţii, care este pictată în roşu, iar pe flancul drept se poate citi inscripţia următoare:

Fraţi şi surori, taţi şi mame.

Prieteni şi străini.

Profesori şi studenţi.

Voi toţi, servitori ai vieţii.

Deschideţi-vă inima binelui.

Fiţi asemănători acestui izvor!

Aproape de această inscripţie sunt de asemenea trasate nişte figuri geometrice şi semne cabalistice despre care vă voi vorbi altă dată. Cunoaşteţi toţi acest pasaj din Evanghelia lui Ioan unde Iisus îi spune lui Nicodim: „Adevărat, adevărat, zic ţie: De nu se va naşte cineva de sus, nu va putea să vadă împărăţia lui Dumnezeu. Iar Nicodim a zis către El: Cum poate omul să se nască, fiind bătrân? Oare, poate să intre a doua oară în pântecele mamei sale şi să se nască? Iisus răspuns: Adevărat, adevărat, zic ţie: De nu se va naşte cineva din apă şi din Duh, nu va putea să intre în împărăţia lui Dumnezeu”. Ce înseamnă „a te naşte din apă şi din Duh?”…

În antichitate trăia în Ierusalim un înţelept numit Nathan. Când prinţul Saladin a pus stăpânire pe oraş, a aflat de existenţa lui Nathan; l-a chemat la palat şi i-a pus şapte întrebări printre care şi aceasta: „Care este cea mai bună religie dintre cele trei: iudaică, creştină, islamică?” Nathan i-a răspuns prinţului: „Am să-ţi spun o poveste… A fost odată un rege care avea un inel magic ce îi dădea toate puterile, şi datorită acestui inel nu avea nici necazuri nici războaie, nici boli în

regalul său. Acest rege avea trei fii şi, ajuns la bătrâneţe, nu ştia căruia dintre fii să îi dea inelul magic, pentru că îi iubea în mod egal. Ordonă atunci să se facă alte două inele asemănătoare primului şi le-a amestecat pe toate trei astfel încât nici el nu mai ştia care era inelul magic. Îl chemă pe fiul cel mare şi îi spuse: „Fiule, te iubesc mult şi vreau să-ţi dau în secret inelul meu cu o treime din regat". Procedă la fel şi cu ceilalţi doi fii ai săi. Regele nu ştia căruia între fii îi dăduse inelul magic, dar toţi trei şi-au închipuit că l-au moştenit.

După câtva timp, regele a făcut o vizită fiilor săi. El a mers mai întâi la cel mai mare şi a văzut că poporul său trăia în boli şi mizerie. Deci nu fiul cel mai mare avea inelul. Vizită apoi regatul celui de-al doilea fiu; acolo, poporul era copleşit de războaie şi necazuri permanente. Nici el nu primise inelul. În sfârşit, când a sosit la cel de-al treilea fiu, a văzut că toţi supuşii erau bogaţi, sănătoşi, în pace şi fericiţi. Regele a înţeles atunci că fiul cel mic moştenise inelul magic… Iată, spuse Nathan lui Saladin, cum vei recunoaşte unde se găseşte adevărata religie: acolo unde domnesc pacea, fericirea, belşugul, înţelepciunea şi iubirea".

Dacă nu vom descoperi adevărul, în pofida învăţăturii ce ne-o dau Marii Maeştri, este pentru că în noi canalele sunt prea astupate pentru a lăsa să circule curenţii lumii spirituale. Eram încă foarte tânăr când am înţeles aceasta, şi iată cum. Eu studiam, citeam mult, munceam, şi totuşi nu eram satisfăcut pe deplin. Atunci, am postit zece zile. După acest post, am înţeles multe lucruri pe care nu le găsisem niciodată în cărţi. Bineînţeles, în primele zile mă simţeam înfometat, dar imediat această senzaţie a dispărut. În cea de-a treia şi a patra zi am avut o sete continuă care n-a făcut decât să se mărească în zilele următoare: nu mă gândeam decât la apă; adormit, visam izvoare şi râuri de unde beam încontinuu fără a-mi potoli setea. Dar şi această sete a încetat. În a şaptea zi, am luat un fruct pe care l-am mirosit… Simţeam că se degajă din el nişte miresme atât de subtile, atât de minunate, încât ele mă hrăneau. În ultimele zile, mâncam şi beam datorită acestor emanaţii, şi atunci am înţeles că fiecare plantă, fiecare fruct conţine nişte elemente subtile, eterice, dar fiind sătui, ghiftuiţi, nu putem să le simţim, şi cu atât mai puţin să le absorbim. Câte lucruri nu se află în jurul nostru pe care nu le primim fiind prea plini! Deşi ele posedă nişte elemente foarte preţioase, trebuie să fim înfometaţi şi însetaţi ca să le simţim. Or, deseori moţăim ca un om care a mâncat

prea mult. Din această cauză suntem lipsiţi de o hrană mai subtilă. Cel care are obiceiul să abuzeze de hrană şi băutură, creează încet-încet în el o astfel de stare de obstrucţie încât devine somnolent, greoi, toropit. Toate simţurile sale se atenuează, inteligenţa sa se întunecă, voinţa sa slăbeşte, pasiunile sale cresc. La fel se întâmplă şi în celelalte planuri. Când ne hrănim prea mult în planurile astral şi mental, adică în planurile sentimentelor şi gândurilor obişnuite, tot ce este mai subtil în suflet şi natură ne scapă şi rămâne în afara conştiinţei noastre; şi chiar dacă toţi Marii Maeştri ar veni să ne înveţe înţelepciunea lor, nu am înţelege şi nu am simţi nimic… Tocmai în timp ce posteam, am constatat că puteam să mă dedublez uşor: ieşeam din corpul meu fără dificultate atingând regiuni mai subtile; în timp ce, când am reînceput să mă hrănesc, mi-a fost mai greu.

Micul izvor spune: „Fiţi ca mine! Fiţi însufleţiţi, sprinteni!" Da, dragii mei fraţi şi surori, ascultaţi-l, luaţi ca model izvorul care curge, dacă nu, veţi deveni asemănători mlaştinilor. Dacă izvorul vostru interior se murdăreşte, se vor produce în voi nişte fermentaţii. Iar când există undeva nişte fermentaţii, ştiţi ce se întâmplă: ţânţarii, muştele şi tot felul de gângănii încep să mişune; chiar dacă încercaţi să le vânaţi, nu-i nimic de făcut, ele se înmulţesc fără încetare. Singura soluţie este să asanezi mlaştina şi să laşi să curgă izvorul, pentru că acolo unde curge un izvor, nu numai că nu există putrefacţie, dar arborii cresc, florile înfloresc, păsările cântă, oamenii şi animalele vin să-şi potolească setea; întreaga natură, chiar şi pietrele se bucură.

Veţi întreba: „Cum să facem să curgă un izvor în noi?" Este foarte simplu, trebuie să iubeşti. Bineînţeles, îmi veţi spune că sunteţi îndrăgostiţi şi că întreaga lume este îndrăgostită. Ştiu, dar când vorbesc despre iubire, eu subînţeleg o altă iubire. Majoritatea oamenilor care sunt îndrăgostiţi recunosc adesea că suferă, că sunt nefericiţi. Înseamnă că nu cunosc adevărata iubire. Iubirea care face fiinţele nefericite nu este adevărata iubire, este o boală. Ceea ce este curios, este că aproape nimeni nu îi scapă. Este ca o epidemie: s-au încercat în zadar unele măsuri de protecţie, dar mai devreme sau mai târziu eşti surprins şi apar distrugerile.

În Bulgaria, aveam un prieten care vorbea despre iubire ca despre cel mai frumos lucru din lume. Într-o zi, a venit să mă vadă, cu faţa răvăşită, întunecată, cu părul în dezordine. Neliniştit, l-am întrebat ce s-a întâmplat. „Sunt îndrăgostit, spuse el, asta-i tot!" Iubirea îl făcea

nefericit pentru că nu putea poseda obiectul iubirii sale. Dar iubirea despre care vă vorbesc este cu totul altceva, şi când apare această adevărată iubire, cea a noului învăţământ, devii vesel, pentru că iubirea este o stare de conştiinţă minunată ce aduce toate binecuvântările. Când acest izvor ţâşneşte în noi, apar imediat pomi, flori, animale, oameni, pentru că acolo unde curge apa începe să se dezvolte o întreagă cultură. Da, acolo unde se manifestă adevărata iubire, apare o floră, o faună, o întreagă civilizaţie.

În noi, regatul mineralelor este sistemul osos; regatul vegetalelor este sistemul muscular; regatul animalelor este sistemul circulator; regatul oamenilor este sistemul nervos.

Dacă nu vă naşteţi din apă şi spirit, nu veţi cunoaşte împărăţia lui Dumnezeu… Ce sunt apa şi spiritul? în Ştiinţa Esoterică, apa a fost considerată întotdeauna ca principiul feminin, pasiv, iar spiritul, din contră, ca principiul masculin, activ. În ebraică, la apă se spune „maim" şi la spirit „ruah". Ce este curios, dacă se inversează literele, „ruah" devine „aur": lumina, lumina care a creat lumea. Aceasta este lumina ce o posedă fiecare suflet ca o mică scânteie ieşită din principiul masculin, creator, focul celest. În timp ce apa este principiul feminin, mediatorul plastic, fluidul universal.

Dacă nu vă naşteţi din apă şi spirit… Adică, dacă nu vă naşteţi din apă şi foc… Pentru a vă explica aceste două cuvinte „apă" şi „foc", vă voi vorbi puţin despre astrologie. Cunoaşteţi cele 12 semne ale zodiacului. Din punct de vedere alchimic ele corespund celor patru elemente: pământ, apă, aer şi foc. Există deci 3 semne pentru fiecare element care sunt repartizate astfel pe cercul zodiacal.

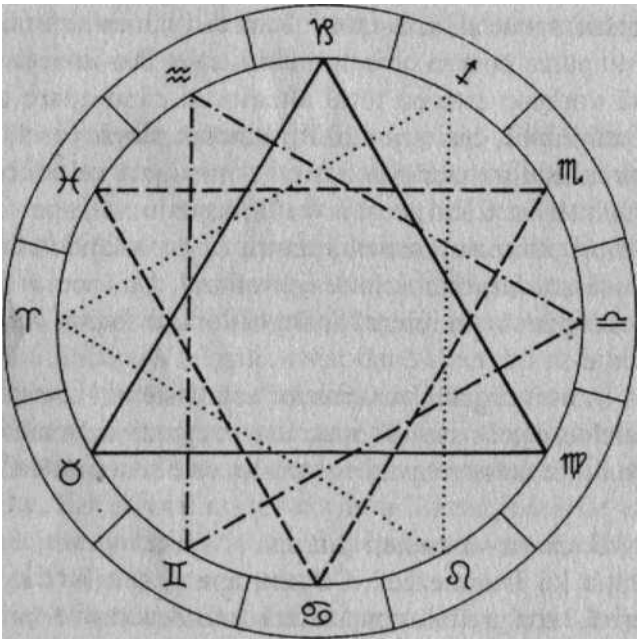

…Foc *galben* – Apă *verde*

—… Aer *albastru* Pământ *roşu*

Observaţi că semnele aparţinând aceluiaşi element sunt plasate în cele trei vârfuri ale unui triunghi echilateral. Triunghiul pământului este format de semnele Taur b, Fecioară f şi Capricorn j. Triunghiul apei, de semnele Rac d, Scorpion h şi Peşti l. Triunghiul aerului, de semnele Gemeni e, Balanţă g şi Vărsător k. Triunghiul focului, de semnele Berbec a, Leu e şi Săgetător i. Nu vom vorbi astăzi despre toate combinaţiile ce se pot face cu aceste patru triunghiuri în toate domeniile vieţii; ne vom opri numai asupra triunghiurilor apei şi focului.

Să spunem la început că, în mod tradiţional, fiecare semn zodiacal corespunde unei părţi din corpul omenesc.

a	cap	g	rinichi
b	gât	h	organe genitale
e	plămâni	I	coapse
d	piept-stomac	j	genunchi
e	Inimă	k	pulpe
f	Intestine	l	picioare

Se pot deci prezenta deci cele două triunghiuri de apă şi foc în acest fel (a se vedea pag. 38, Fig. 1 şi 2).

Un triunghi este identic cu secţiunea dreaptă a unei prisme triunghiulare, şi după cum ştiţi, prisma descompune lumina albă în şapte culori (fig.8, pag. 40). Această fenomen al descompunerii luminii de către prismă este bazat pe trei numere foarte semnificative: 1, 3, 7. Numărul 1 reprezintă fascicolul de lumină care cade pe una din feţele prismei; numărul 3 reprezintă prisma însăşi cu cele trei feţe ale sale, iar numărul 7 reprezintă culorile răspândite de prismă.

Dacă aruncăm acum o privire asupra anumitor funcţii ale organismului, vom vedea că fiecare reproduce acest fenomen al descompunerii luminii de către prismă. De exemplu, atunci când ne hrănim, mâncarea reprezintă fascicolul luminos (1) care cade pe prismă, stomacul (3), pentru a da cele 7 culori, adică cele 7 forţe care sunt apoi distribuite în corp. Regăsim în mod egal acelaşi fenomen în respiraţie, cu aerul pe care îl inspirăm (1), plămânii (3), şi cele 7 forţe care sunt distribuite în organism prin respiraţie.

Fig. 1

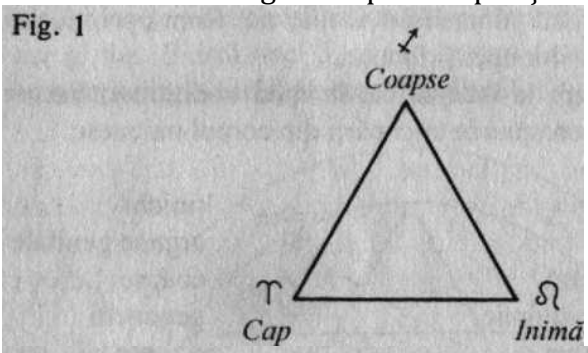

Fig. 2

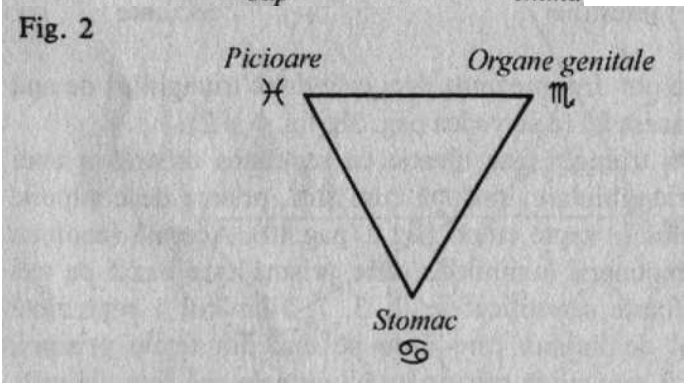

Se poate studia prisma şi din alt punct de vedere, analizând cele

trei principii care există în om: intelectul, inima, voinţa; sau gândul, sentimentul, acţiunea. Se pot de asemenea observa multe alte fenomene sau manifestări ale vieţii, de exemplu: tatăl, mama şi copilul; acidul, baza şi sarea; lungimea, lăţimea, înălţimea; lumina, căldura, mişcarea; iubirea, înţelepciunea şi adevărul, etc.

Să revenim însă la trinitatea intelect (gând), inimă (sentiment) şi voinţă (acţiune). Dacă prisma este echilaterală, ea este simbolul omului al cărui intelect, inimă şi voinţă sunt dezvoltate în mod egal, adică al omului perfect echilibrat: gândurile sale sunt corecte, sentimentele sale sunt generoase şi voinţa sa este capabilă să exprime prin faptele sale justeţea gândurilor şi generozitatea sentimentelor sale. Totul în el este deci armonios… Desigur, acestea sunt cazuri foarte rare, iar prisma echilaterală reprezintă Iniţiatul, înţeleptul, Marele Maestru, (fig.3)

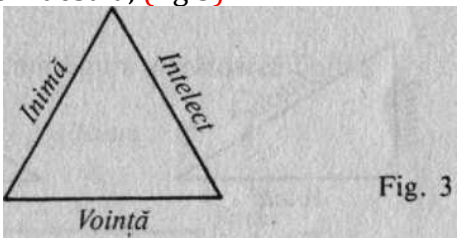

Fig. 3

Deseori, oamenii sunt triunghiuri ale căror laturi sunt inegale. Unii au latura voinţei mult mai dezvoltată (fig.4), ceea ce înseamnă că, în majoritatea cazurilor, ei se mulţumesc să realizeze proiectele altora. Din contră, alţii au laturile intelectului şi inimii mult mai dezvoltate decât latura voinţei (fig.5); ei judecă şi analizează mult, sunt deopotrivă foarte sensibili, dar când este cazul să acţioneze, să realizeze, ei aşteaptă să o facă alţii în locul

Fig. 4

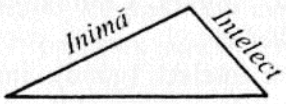

Fig. 5

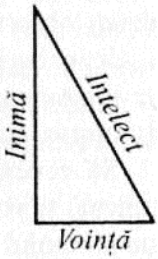

lor.

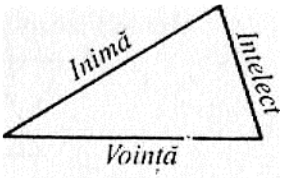

Fig. 7

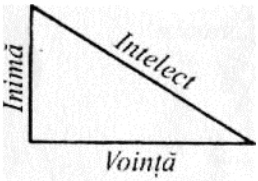

Fig. 6

Triunghiul din figura 6 reprezintă nişte persoane inteligente, active, energice, dar egoiste, dure, fără iubire, nici milă, fiindcă latura sentimentală nu este deloc dezvoltată la ele. În timp ce triunghiul din fig.7, unde inima şi voinţa sunt mult mai dezvoltate decât inteligenţa, reprezintă nişte persoane foarte bune şi foarte generoase care, dorind mereu să se sacrifice, fac prostii şi se lasă înşelate de alţii.

Combinaţiile şi cazurile ce pot fi imaginate sunt atât de numeroase încât nu pot să vi le menţionez pe toate, vi le rezum numai. Esenţialul constă în a înţelege că trebuie să ne străduim să devenim nişte prisme echilaterale.

Atunci când vârful prismei este îndreptat în sus (fig.8), evantaiul culorilor se întinde de la roşu (sus) la violet (jos). Dacă vârful este îndreptat în jos, este invers: violetul este sus şi roşul, jos.

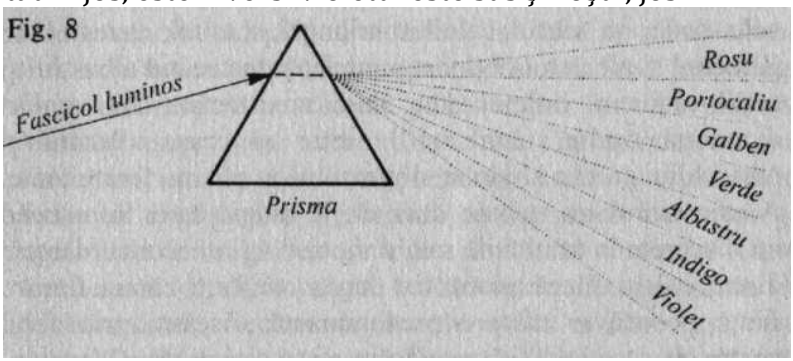

Repartiţia culorilor în noi are o semnificaţie deosebită. Roşul este legat de organele sexuale, portocaliul de splină, verdele de stomac, albastrul, de plămâni, iar galbenul, violetul şi indigoul sunt legate de

cap. Fiecare organ este vindecat de culoarea care îi corespunde.

Să considerăm acum următoarea figură.

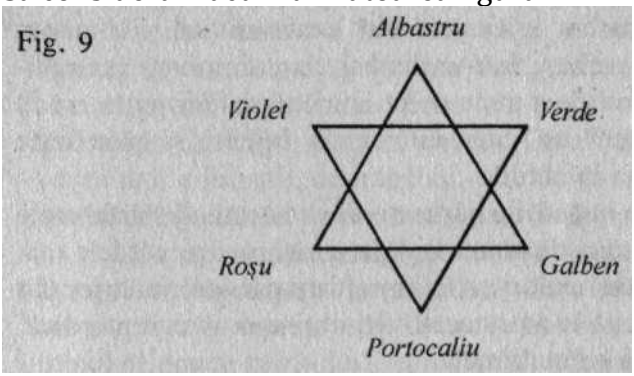

Fig. 9

Să începem cu roşul. Constatăm că, dacă amestecăm roşul şi galbenul, care sunt situate la baza triunghiului cu vârful îndreptat în sus, obţinem portocaliul ce este plasat între cele două, în vârful celuilalt triunghi. La fel, amestecând galbenul şi albastrul obţinem verdele; amestecând albastrul şi roşul obţinem violetul. Dar dacă amestecăm două culori diametral opuse, cum ar fi verde şi roşu, albastru şi portocaliu, galben şi violet, obţinem nişte nuanţe foarte urâte. Aceste culori nu trebuie deci să fie amestecate. Se ascund mari secrete în afinităţile sau, dimpotrivă, în neconcordanţele dintre culori. Dacă nesocotim legea conform căreia fiecare fiinţă posedă o culoare predominantă, riscăm, prin felul nostru de a acţiona, să provocăm nişte catastrofe. Consecinţele anumitor amestecuri de sentimente şi gânduri se limpezesc deopotrivă cu ajutorul acestor legi, şi la fel, amestecul anumitor virtuţi şi al anumitor slăbiciuni. Este o întreagă alchimie spirituală despre care vom mai avea ocazia să vorbim.

Dorinţa mea este de a vă explica, în cel mai simplu mod posibil, adevărurile fundamentale pe care vă puteţi construi existenţa, ameliorându-vă relaţiile voastre cu oamenii, cu natura şi fiinţele din lumea divină. Eu mi-am propus să vă vorbesc într-un limbaj clar, simplu şi exemplificativ, cu riscul de a trece drept un conferenţiar puţin erudit care nu dă niciun citat din autori celebri şi plictiseşte publicul cu idei infantile.

Luaţi o bucată de hârtie verde, o bucată de hârtie roşie şi apropiaţi-le una de alta: roşul pare mai roşu şi verdele mai verde. Cele două culori astfel apropiate par mai intense; dar eu vă spun, dacă le amestecaţi veţi obţine o nuanţă murdară, tulbure. Este la fel cu fiinţele.

Faceţi acum o altă experienţă. Priviţi o foaie de hârtie roşie timp de câteva secunde, apoi fixaţi brusc privirea pe o hârtie albă: veţi vedea apărând verdele. Dacă aţi privit portocaliul, veţi vedea apărând albastrul, iar dacă aţi privit albastrul, veţi vedea apărând portocaliul. De ce? Sunt acolo legi foarte interesante pe care le puteţi regăsi în viaţa psihică. Meditaţi asupra unui subiect, dar după câteva momente, un sentiment sau un gând complementar apare în voi. Acest fenomen arată legătura existentă de asemenea între roşu şi verde sau între galben şi violet înăuntrul vostru. Fiecare virtute este legată, în om, de o altă virtute, fiecare calitate de o altă calitate, fiecare mişcare de o altă mişcare, aşa cum culorile sunt legate între ele. Fiecare slăbiciune este de asemenea legată de o altă slăbiciune. Este de ajuns deci ca omul să lucreze asupra unei virtuţi sau să se lase în voia unei slăbiciuni pentru a trezi în el alte virtuţi sau alte slăbiciuni.

Se poate produce chiar un fenomen şi mai curios: lucrezi să trezeşti o virtute, şi constaţi apariţia unui viciu. Uneori contrariul este deopotrivă adevărat. Anumite slăbiciuni, anumite defecte pot trezi o calitate, o virtute. Aceste fapte ne ajută să înţelegem cum o persoană care s-a rugat de-a lungul anilor, care s-a închinat, care a fost un model de virtute, devine într-o zi victima unei pasiuni atotputernice, căzând pradă dezmăţului. Cum au trezit aceste fiinţe în sufletul lor Infernul, când au chemat Cerul? şi invers, se pot vedea unii criminali, destrăbălaţi, care devin nişte sfinţi, nişte modele de bunătate, de puritate şi sacrificiu.

Doreşti puritatea, dar adesea eşti vizitat de impuritate. Doreşti înţelepciunea, dar adesea îţi face plăcere să asculţi sau să priveşti nişte prostii. De ce se spune în Evanghelie că trupul se opune spiritului? Aţi observat arborii pentru a vedea cum sunt legate crengile de rădăcini? Când crengile se încrucişează, devin mai lungi şi mai groase, rădăcinile se dezvoltă şi de asemenea se înfig din ce în ce mai adânc în pământ. Dacă omul ignoră cum este legată lumea superioară de lumea inferioară, va fi deseori mirat de rezultatul eforturilor sale. Dar vom reveni altă dată asupra acestei probleme.

Culoarea roşie este legată de organele genitale, iar culoarea verde de stomac şi ficat. Dacă în noi culoarea roşie nu este pură, ea va produce o culoare verde care, nici ea, nu va fi pură şi clară, iar stomacul şi ficatul vor fi deranjate şi nu îşi vor putea îndeplini bine lucrarea. Toate culorile au o legătură între ele. Cel care urmează calea

înţelepciunii (galbenul) este în mod inevitabil determinat să îl adore pe Creatorul Universului, pe Maestrul acestei înţelepciuni infinite, iar culoarea violetă, cea mai spirituală dintre toate, care corespunde adoraţiei, începe să îl viziteze. Invers, cel care-L adoră pe Dumnezeu, care îl caută peste tot şi lucrează să rămână tot timpul în comuniune cu El, primeşte încet-încet culoarea galbenă: el începe să devină înţelept.

Câte mistere sunt ascunse încă în lumină! La început a fost lumina… A cunoaşte lumina înseamnă a cunoaşte totul.

Tocmai v-am menţionat că pentru alchimişti şi astrologi există 4 elemente fundamentale: focul, aerul, apa, pământul. Iar dacă observăm natura, vom constata că apa şi focul sunt cauza majorităţii fenomenelor produse la suprafaţa pământului.

Să considerăm schema următoare: ea reprezintă cele două triunghiuri ale focului şi apei reunite. Cei dintre voi care se ocupă de astrologie vor înţelege profunzimea acestui simbol.

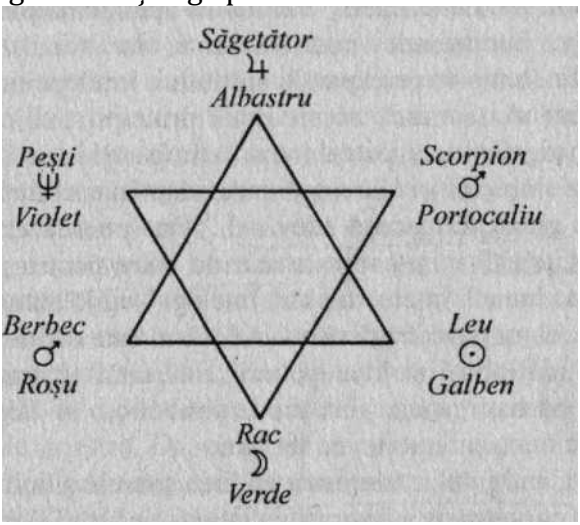

Triunghiul focului conţine cele trei culori: roşu, galben şi albastru. Roşul corespunde Berbecului, galbenul, Leului, şi albastrul, Săgetătorului. Aceste corespondenţe sunt în acord cu natura semnelor şi planetelor care îşi au aici domiciliul. Berbecul este domiciliul lui Marte, planeta roşie, activă, energică, combativă. Leul este domiciliul Soarelui. Săgetătorul este domiciliul lui Jupiter, planeta religiei, a spiritualităţii.

Triunghiul apei conţine semnele Racului, Scorpionului şi Peştilor. Verdele este legat de Rac, portocaliul de Scorpion, şi violetul

de Peşti. Racul este domiciliul Lunii care domneşte asupra imaginaţiei, a sensibilităţii. Scorpionul este o alta casă a lui Marte, casă a independenţei, a agresivităţii, a orgoliului. Peştii sunt casa lui Neptun, casă mistică, la graniţa a doua lumi.

Să revenim acum la cuvintele lui Iisus: „De nu se va naşte cineva din apă şi din Duh, nu va putea să intre în împărăţia lui Dumnezeu". Pentru că apa, principiul feminin, receptiv, corespunde inimii, iubirii, iar focul, principiul masculin, emisiv, corespunde spiritului, înţelepciunii, trebuie să facem să se nască aceste două principii, iubirea şi înţelepciunea, pentru a putea intra în împărăţia lui Dumnezeu. Fiindcă iubirea şi înţelepciunea dau naştere adevărului. Cineva zice: „Eu posed adevărul". Dar posedă el iubirea şi înţelepciunea? Inima sa este atât de mare pentru a cuprinde întreaga lume? Intelectul său înţelege legile naturii?... Nu. Atunci, el nu posedă adevărul. Adevărul este copilul apei şi al focului, al iubirii şi înţelepciunii; iată tatăl şi mama sa. De aceea bărbaţii sunt, în mod simbolic, în legătură cu înţelepciunea şi femeile, cu iubirea.

Când intelectul nostru va fi ca soarele şi inima noastră ca apa curgătoare a izvorului, atunci ne vom naşte a doua orară. În astrologie se ţine cont numai de tema naşterii fizice, de la prima respiraţie a copilului, dar nu este de ajuns. Nu se poate cunoaşte destinul, nici caracterul unei Fiinţe doar după tema naşterii fizice; trebuie să se ţină cont şi de tema concepţiei şi chiar a celei de-a doua naşteri ce corespunde momentului când conştiinţa devine supraconştiinţă, când fiinţa este iluminată-înnoită în cealaltă lume. Este bine să se aleagă nişte momente perfecte în cer pentru a da naştere unui copil pe pământ, dar nu este necesar să se cunoască astrologia pentru a te naşte a doua oară. Dacă ai lucrat pentru a dobândi nişte virtuţi, dacă trăieşti după legile iubirii, ale înţelepciunii, ale purităţii, este de ajuns pentru a te naşte din nou, pentru a intra în noua viaţă. Pentru că această nouă viaţă nu are nevoie atât de mult de nişte cunoştinţe teoretice: ea este o stare de conştiinţă, un ansamblu de gânduri, de sentimente şi fapte pe care trebuie să le trăieşti pentru binele celorlalţi şi pentru binele propriu.

În mod evident, chiar dacă Ştiinţa Esoterică nu este de ajuns pentru a accede la această stare de conştiinţă superioară pe care o numim a doua naştere, ea ne poate ajuta să pătrundem în profunzime sensul celor mai mari mistere. Este deci un lucru bun să studiem

alchimia, astrologia, magia, Cabala. Dar ca să înţelegem bine aceste ştiinţe, trebuie mai întâi să le studiem în om. Nu vom înţelege alchimia dacă nu începem prin a studia adevărata alchimie: nutriţia. Nu vom înţelege astrologia dacă nu studiem respiraţia şi circulaţia, pentru că inima este soarele care străluceşte asupra celorlalte planete, organele. Cabala, cu toţi sefiroţii şi ierarhiile îngereşti, se află în capul nostru. Cât despre magie, ea se găseşte în gesturile noastre. Da, omul este un magician fără să ştie şi deseori chiar un magician negru, pentru că prin gesturile, privirile, cuvintele, expresiile feţei sale şi întreg comportamentul, el produce în lumea vizibilă şi în lumea invizibilă nişte efecte negative.

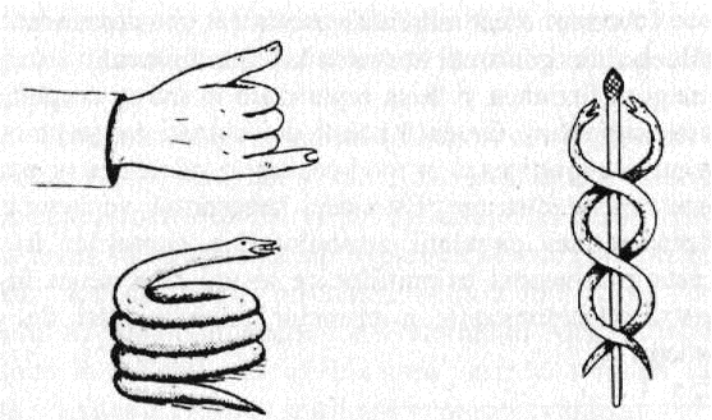

Exerciţiile ce vi le voi arăta sunt nişte gesturi de magie bună, magia albă. Magii sunt deseori reprezentaţi cu o baghetă în mână; cunoaşteţi toţi caduceul lui Hermes care poartă doi şerpi înlănţuiţi. Hermes este numele grec al zeului Mercur, iar planeta Mercur domneşte asupra Gemenilor. Constelaţia Gemenilor este legată de braţe, şi de altfel, dacă aţi remarcat, cele două mâini reprezintă nişte şerpi. Cel care cunoaşte cei doi curenţi esenţiali în natură acţionează cu cele două mâini ale sale ca şi cum ar fi el însuşi o baghetă magică.

Exerciţiile ce vi le voi arăta sunt bazate pe cunoaşterea curenţilor care străbat universul. Dacă le faceţi cu atenţie şi în mod conştient, vă veţi ameliora sănătatea şi echilibrul în toate planurile. Există mai mulţi curenţi în univers, dar cei mai importanţi sunt doi: curentul ascendent care merge din centrul pământului în centrul soarelui, şi curentul descendent care se îndreaptă în sens invers. Primul exerciţiu pe care vi-l voi arăta are ca scop atingerea curentul

descendent, de a-l atrage şi a-l face să circule perfect în noi. Cel de-al doilea exerciţiu se referă la curentul ascendent.

Aceste două curente, ascendent şi descendent, se întâlnesc în organismul nostru la înălţimea plexului solar care le asigură fuziunea şi buna repartizare în întreg corpul. Este foarte important, iar dacă aceşti doi curenţi nu se amestecă sau nu se repartizează în mod echilibrat, sănătatea noastră se poate distruge repede. Este deci necesar să veghem zilnic asupra acestei circulaţii armonioase a curenţilor în noi. Acesta este scopul exerciţiilor ce le voi face acum în faţa voastră. (Demonstraţie a primelor două mişcări de gimnastică.) (*A se vedea Opere* Complete, vol. *13*, *descrierea detaliată a acestor exerciţii*)

În Bulgaria, am locuit un timp în oraşul Tîrnovo unde Fraternitatea noastră se reunea în fiecare an în jurul Maestrului Peter Deunov. Locuiam cu un prieten, într-o casă mică construită în mijlocul pomilor şi viilor. Ceea ce am să vă povestesc este foarte interesant atât din punct de vedere spiritual, cât şi ştiinţific. Într-o zi, o coţofană a făcut o gaură în oblonul unei ferestre. Puţin după aceea, albinele s-au instalat între obloane şi geamurile ferestrei închise, şi au început să-şi pregătească fagurii de ceară. În fiecare zi puteam observa din interior cum lucrau. Îmi plăcea mult şi am văzut nişte lucruri extraordinare şi foarte rare din punct de vedere ştiinţific. Mulţi specialişti în albine au construit chiar şi stupi de sticlă pentru a le putea observa munca, dar albinele tapiţează deseori pereţii cu o materie opacă pentru a se ascunde de privirile oamenilor. În timp ce acolo, ele nu se ascundeau de mine, nici de numeroşii prieteni care veneau să ne viziteze, şi am trăit deci în această cameră ca într-un stup. Camera era plină de un parfum delicios, atât de îmbătător încât devenea aproape insuportabil. Mi-am dat seama că acest miros mă făcea să mă dedublez şi să trăiescîntro lume invizibilă.

Când am observat munca albinelor, am înţeles cât de pure, de evoluate sunt, dar şi că ne dau un minunat exemplu de societate superioară. Nu vă pot explica aici tot ce am văzut, dar aş putea să vă spun că am înţeles că albina, care prepară mierea, această hrană gustoasă, extrasă din flori, este simbolul adevăratului discipol al Fraternităţii Albe. Albinele au rămas în sufletul meu ca imaginea perfectă a fiinţei care ştie să pregătească mierea spirituală în propria viaţă.

Albinele nu s-au născut din pământ; nu există alte insecte care se pot compara cu ele. Ele au venit de pe planeta Venus special pentru Iniţiaţi, asceţi, pustnici şi toţi cei ale căror gânduri sunt în mod constant îndreptate spre mântuirea umanităţii, spre Cer, spre Dumnezeu. Acolo unde locuiesc aceşti înţelepţi, pustnici, nu există multă hrană; ei se gândesc la Dumnezeu, dar Dumnezeu se gândeşte şi El la ei, şi de aceea a trimis albinele pentru a le pregăti această hrană specială. Atunci când Pământul a văzut aşa ceva (poate este o legendă), a devenit gelos; el a vrut să fabrice de asemenea nişte insecte asemănătoare cu albinele şi a creat viespile. El nu a putut descoperi cum prepară albinele mierea, iar viespile sunt capabile să confecţioneze numai nişte faguri de ceară. Viespile reprezintă discipolii răi care ştiu numai să mănânce mierea şi nu să o prepare, discipolii egoişti care se servesc pe ei înşişi înainte de a-L servi pe Dumnezeu. De aceea secretele naturii le rămân ascunse.

La ce foloseşte acul albinelor? Vă gândiţi că le foloseşte să îi înţepe pe oameni sau alte animale. Nu. Albinele se folosesc de el mai puţin ca să se apere (pentru că mor dacă înţeapă), şi mai mult pentru prepararea mierii. Din acul lor curge o substanţă specială pe care ele o amestecă cu mierea, pentru a o face să nu putrezească. Când mierea nu conţine această substanţă, ea nu este bună pentru consum.

Trebuie de asemenea să ştiţi că albinele sunt atât de sensibile încât pot distinge persoanele bune de cele rele. Ele nu vor să rămână niciodată lângă un om nedrept, necinstit, îl părăsesc imediat. Albinele detestă deopotrivă lipsa de armonie şi vibraţiile haotice: frica, de exemplu. Nu le place nici să te apropii de ele dacă miroşi a usturoi. În acest caz, se năpustesc imediat asupra vizitatorului. Înţelegeţi acum de ce se produce o revoluţie în stomacul vostru dacă mâncaţi la aceeaşi masă usturoi şi miere.

Albinele reprezintă a şasea rasă, noua cultură care va veni. Ele iubesc simetria. Aţi văzut simetria celulelor lor hexagonale?... Ele posedă ştiinţa culorilor şi a proprietăţilor diferitelor flori. Ele sunt simbolul fiinţelor care s-au născut a doua oară.

Cel care s-a născut a doua oară reprezintă un izvor de unde ţâşneşte o apă pură şi pe malul căruia se instalează o întreagă civilizaţie. Religia sa este adevărata religie a iubirii divine şi a înţelepciunii divine. Întregul univers constituie pentru el adevăratul templu al Domnului în care soarele este marele preot şi astrele sunt

nişte candele. Cel care s-a născut a doua oară este cel căruia toate canalele subtile îi sunt în sfârşit deschise, pentru a absorbi iubirea şi înţelepciunea. El reprezintă de asemenea prisma perfectă care repartizează cele şapte forţe binefăcătoare în întreaga sa fiinţă şi le proiectează pentru binele tuturor celor care se află în jurul său. El ştie să folosească puterea focului asupra apei. El studiază adevărata alchimie, adevărata astrologie şi adevărata Cabală care se găsesc mai întâi în el însuşi. El este atent la toate gesturile sale, la toate mişcările chipului şi corpului său, veghează la toate cuvintele pentru a deveni un adevărat mag alb.

Omul născut a doua oară devine asemănător albinelor; el nu mănâncă frunzele, ci culege florile pentru a le extrage esenţele cele mai delicioase. El ştie să fabrice mierea.

Eu nu vreau să vă instruiesc cum ar face-o un Maestru, fiindcă întreaga ştiinţă, toate cunoştinţele se află învoi, pentru că voi sunteţi nişte fii şi fiice ale Domnului. Vorbind împreună, am putea să ne reamintim tot ceea ce ştim, de foarte mult timp, de când am ieşit din sânul Divinităţii. Numai aceasta trebuie să încercăm să facem în cursul reuniunilor noastre.

Vă doresc să vizitaţi într-o zi cele şapte lacuri de la Rila lângă care vom trăi în fiecare vară în aer curat, sub razele soarelui, respirând în libertate, cântând, bucurându-ne, mulţumindu-l Domnului pentru toate binecuvântările sale şi dorindu-ne lângă apa pură să devenim asemănători izvorului de la Rila.

Paris, 29 ianuarie 1938

Articol III. „Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi afla; bateţi şi vi se va deschide".

În această seară, aş dori să vă vorbesc din nou despre culori fiindcă sunt încă multe lucruri interesante de spus în privinţa acestui subiect. Dar înainte, vom urca împreună pe muntele Musala. Vom merge acolo sus să respirăm aer curat.

Să urcăm mai întâi până la tabăra de vară a Fraternităţii… Corturile fraţilor şi surorilor se întind pe marginile unui lac limpede pe care plutesc dediţei de apă. Pământul bătut ce formează centrul taberei iese în afara unui platou unde se află un alt lac, mult mai mic… Şapte ore de mers ne-au trebuit până aici, şapte ore de urcuş, câteodată greu, printre pajişti şi păduri de brazi. Suntem la 2300 metri altitudine şi putem îmbrăţişa dintr-o privire tot lanţul muntos Rila.

Înconjurăm lacul în jurul căruia se află tabăra şi continuăm să urcăm spre vârfurile goale şi maiestuoase. Descoperim, unul după altul, cinci alte lacuri transparente în care se reflectă cerul şi munţii. Forma acestor lacuri este neobişnuită: unul seamănă cu inima, altul cu stomacul, altul cu rinichiul… astfel încât aşa au fost numite. Cel mai sus situat este şi cel mai mic: este legat de un lac mare, situat aproximativ la acelaşi nivel, printr-un fel de culoar. Este numit „capul" şi de acolo se pot vedea unele dintre celelalte lacuri.

Nu ne lăsăm reţinuţi nici de farmecul florilor de munte, nici de frumuseţea decorului, ci ne continuăm ascensiunea până la Musala, cel mai înalt vârf din tot lanţul balcanic, care se înalţă la 3.000 metri altitudine. Acolo sus, atmosfera este extraordinar de senină şi limpede. Ne simţim uşuraţi. O lumină transparentă pluteşte în jurul nostru… Să ne aşezăm, şi în acest aer pur al vârfului de munte vom interpreta nişte fenomene bine cunoscute care îşi au corespondenţa în diferite domenii ale vieţii.

Corpul nostru, după cum ştiţi, este supus presiunii atmosferice. Această presiune este atât de mare încât ar suficientă să ne strivească de pământ dacă n-ar fi compensată de presiunea ce există în organismul nostru. Dar dacă urcăm pe vârful unui munte înalt, presiunea interioară este mai mare decât presiunea exterioară, ceea ce ne dă o senzaţie de lejeritate; la fel, dacă urcăm foarte sus, această presiune interioară este atât de mare încât sângele ne poate ţâşni pe nas, pe urechi sau prin piele. Din contră, dacă am coborî sub pământ, presiunea exterioară se exercită din ce în ce mai tare şi ne simţim obosiţi, sufocaţi. Aceleaşi fenomene se produc şi în viaţa spirituală. În funcţie de atenţie, de vigilenţa de care am dat dovadă, conştiinţa noastră urcă sau coboară. Când urcă, presiunea exterioară (adică necesităţile, exigenţele vieţii cotidiene) se face din ce în mai puţin simţită pentru că presiunea interioară devine relativ puternică. Din contră, dacă conştiinţa noastră coboară foarte jos în materie, noi resimţim cele mai mici lucruri ca şi cum ar deveni adevărate poveri de ridicat. Trebuie deci să ne înălţăm cu ajutorul gândului pentru a trăi pe culmile munţilor înalţi spirituali.

În mod simbolic, presiunea atmosferică reprezintă condiţiile exterioare, lumea materială, iar presiunea interioară reprezintă principiul vital ce se străduieşte să se manifeste în afară; este spiritul. Există deci două feluri de filosofii în lume: una care ne învaţă că

ipostazele materiale sunt determinante în viaţă, şi că totul depinde de ele; dimpotrivă, cealaltă ne învaţă, că dacă spiritul se manifestă, el are puterea de a schimba aceste condiţii.

Când simţiţi că materia şi condiţiile exterioare sunt apăsătoare şi vă îngrădesc, atunci conştiinţa voastră a coborât foarte jos, presiunea exterioară a crescut. Dacă vă simţiţi însă veseli, liberi, plini de forţă, înseamnă dimpotrivă că aţi urcat foarte sus pe munte. Cel care crede în puterea spiritului va vedea din ce în ce mai mult cum se ameliorează condiţiile sale de viaţă, în timp ce acela care crede că materia trebuie fatalmente să distrugă spiritul, va fi prima victimă a opiniei sale, fiindcă se situează el însuşi în cele mai rele condiţii. În realitate, cele două filosofii sunt exacte şi adevărate. În funcţie de punctul de vedere adoptat, se alege realizarea uneia sau alteia.

Să studiem puţin natura cunoştinţelor ce le primim în fiecare zi. Foarte des aceste cunoştinţe rămân pe un plan teoretic… În Bulgaria, se povesteşte istoria unui episcop care vorbea minunat despre milostenie. El nu înceta să repete cuvintele: „Cel care are două cămăşi nu trebuie să ezite să dea una fratelui său mai sărac decât el”, pe un ton atât de patetic şi cu un astfel de tremurat în voce încât toţi auditorii vărsau lacrimi. Într-o zi, soţia acestui episcop a asistat la predica soţului său şi a fost emoţionată profund de cuvintele lui. Or, episcopul avea două cămăşi. Revenind acasă, soţia sa deschise imediat dulapul, luă cea de-a doua cămaşă şi o dădu unui sărac care trecea pe acolo. Soţul se întoarse de la biserică şi a dorit să se schimbe; a deschis dulapul şi, negăsindu-şi cea de-a doua cămaşă, o chemă pe soţia lui care îi mărturisi că a dat-o. Episcopul deveni furios. „Cu toate acestea, îi spuse soţia lui, tu însuţi ai spus că cel care are două cămăşi nu trebuie să ezite să dăruiască una.

— Femeie proastă, răspunse soţul, am spus asta pentru ceilalţi, nu pentru noi”.

Am să vă povestesc încă o anecdotă; un mare savant făcea într-o zi o plimbare pe mare. El l-a întrebat pe luntraş: „Cunoşti astronomie?

— Nu, răspunde luntraşul.

— Atunci, eşti destul de sărac, spuse savantul, ai pierdut un sfert din viaţă. Cunoşti poate puţină fizică?

— Nu, nu cunosc.

— Atunci ai pierdut jumătate din viaţă. Dar poate cunoşti ceva chimie?

— Absolut de loc, n-am auzit niciodată vorbindu-se de aşa ceva.

— Ce ignoranţă! Ai pierdut trei sferturi din viaţă". Barca avansa către largul mării… Deodată izbucni o vijelie care provocă o furtună îngrozitoare. Luntraşul spuse savatului: „Ştiţi să înotaţi, domnule savant?

— Nu, nu ştiu.

— Ei bine, exclamă luntraşul, acum veţi pierde cele patru sferturi din viaţa dumneavoastră".

Vedeţi, există unele cunoştinţe care nu ne sunt de nicio utilitate. Ele seamănă cu nişte podoabe, sau mai bine folosesc la câştigarea de bani, dar să vină furtuna şi vom vedea cum ştim să înotăm. Viaţa este un ocean presărat cu nişte capcane şi curse, şi pentru a naviga pe acest ocean există anumite cunoştinţe mai folositoare decât altele: sunt cele care ne ajută să trăim, să ne orientăm existenţa. Ce ideal înalt trebuie să avem, cum să transformăm gândurile şi sentimentele ce ne tulbură, cum să interpretăm evenimentele care se derulează împrejurul nostru, cum să cunoaştem legăturile cu macrocosmosul, cum să mâncăm, să dormim, să ne spălăm, să respirăm, să iubim… Iată cunoştinţele ce trebuie să le dobândim.

Esenţialul în viaţă este să cunoaştem cum putem intra în legătură cu lumea superioară, lumea divină. Când Iisus a spus: „Cereţi şi vi se va da. Căutaţi şi veţi afla, bateţi şi vi se va deschide", el ne-a dat tocmai mijloacele de a pătrunde în lumea superioară. A cere, a căuta, a bate pot evident să se refere la lumea materială, dar se referă de asemenea şi la lumea spirituală. Ce face omul care se roagă? Nimic altceva decât să ceară, să caute şi să bată. Dar oamenii ştiu din ce în ce mai puţin să se roage, ei simt aversiune să o facă şi îl dispreţuiesc chiar pe cel care se roagă. A te ruga nu este o deprindere la modă. Ne credem mari intelectuali, mari eruditi, iar pentru un intelectual, nu-i aşa, este prostesc să se roage Domnului.

„Cereţi şi vi se va da, căutaţi şi veţi afla, bateţi şi vi se va deschide…" Aceste cuvinte nu se explică decât prin cunoaşterea acestei trinităţi a intelectului, inimii şi voinţei care formează structura noastră psihică. „Cereţi şi vi se va da…" Dar ce să cerem? Cine cere în noi?… şi cine caută?… Cine bate?… Inima este cea care cere; intelectul este cel care caută; voinţa este cea care bate. Inima cere, iar ceea ce cere este iubirea, căldura, tandreţea. Intelectul nu cere, el caută, dar nu caută nici căldura, nici iubirea, pentru că în căldură intelectul nu

funcţionează bine, el adoarme; el caută lumina, caută înţelepciunea, şi mai ales nişte metode pentru a ajunge la ele. Iar voinţa bate pentru că este închisă şi doreşte spaţiul şi libertatea pentru a-şi afirma puterea sa creatoare.

Vedeţi deci aici o altă aplicaţie a simbolului triunghiului.

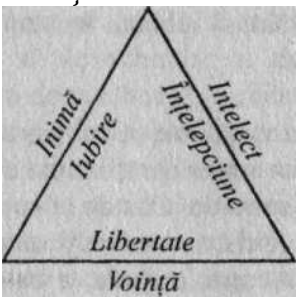

Inima are ca ideal iubirea divină; intelectul are ca ideal înţelepciunea divină; voinţa are ca ideal puterea divină. Libertatea nu vine decât prin adevărul care este fuziunea iubirii şi a înţelepciunii. Iisus a spus: „Adevărul vă va face liberi".

Dacă vreţi să aprofundaţi şi mai mult această problemă, vă voi spune că iubirea, înţelepciunea şi libertatea nu sunt nimic altceva decât elixirul vieţii nemuritoare, piatra filosofală şi bagheta magică pe care o căutau înţelepţii. Da, iubirea ne va aduce elixirul vieţii nemuritoare. Dacă până acum majoritatea celor care au încercat să-l obţină au eşuat, este pentru că nu aveau destulă iubire. Numai iubirea aduce viaţa adevărată, nemurirea.

Cât despre cel care „caută", el are nevoie de lumină, pentru că lucrurile nu se caută în întuneric, ci în plină lumină. Iată de ce cuvântul „a căuta" rămâne legat de lumină. Iar cel care caută lumina va găsi piatra filosofală, mercurul înţelepţilor, cheia ce permite înţelegerea legăturilor existente între lucruri şi toate secretele naturii.

În sfârşit, celui care are o voinţă motivată şi dreaptă se va deschide poarta; se va da libertatea şi va găsi bagheta magică.

Elixirul vieţii nemuritoare este iubirea divină.

Piatra filosofală este înţelepciunea divină.

Adevărata baghetă magică este adevărul ce aduce libertatea absolută.

Deci, atunci când Iisus spunea: „Cereţi şi vi se va da, căutaţi şi veţi afla, bateţi şi vi se va deschide", el subînţelegea că, pentru ca o rugăciune să fie eficace, trebuie să fie făcută cu participarea celor trei

principii: intelectul, inima şi voinţa, în acest moment, da, sunteţi auziţi pentru că întreaga voastră fiinţă este legată de lumea invizibilă. Dacă nu obţineţi rezultate, nu trebuie să trageţi concluzia că Dumnezeu nu există, ci faptul că voi nu aţi ştiut să faceţi să participe intelectul, inima şi voinţa la rugăciune.

Am să vă povestesc acum două anecdote ce vă vor învăţa mai mult decât toate discursurile despre rugăciune, într-o mănăstire trăia un călugăr foarte modest şi chiar foarte neştiutor; dar în fiecare zi, spălând vesela şi măturând, ceea ce constituia ocupaţia sa zilnică, el repeta cu ardoare: „Aşa cum spăl eu aceste farfurii, fă, Doamne, ca sufletul meu să fie spălat… Aşa cum curăţ podeau aceasta, curăţă-mi inima de impurităţi…" Rugându-se astfel timp de mai mulţi ani, el a deveni atât de neprihănit, de luminos, de sfânt, încât toţi episcopii şi cardinalii au venit să îl vadă şi să îl consulte, pentru că era vizitat de Duhul Sfânt.

Iată şi a doua anecdotă. Un episcop a dorit să se plimbe într-o zi cu barca pe un lac întins de munte. Pe celălalt mal al lacului descoperi la marginea apei un păstor care îşi păştea turma, cu faţa iluminată de pace şi bucurie. Episcopul îl chemă, îl întrebă dacă crede în Dumnezeu şi cum se roagă. Păstorul, foarte bucuros de această onoare, răspunse cu smerenie: „Simplu, pentru a-i mulţumi lui Dumnezeu, îmi pun ciomagul pe iarbă şi sar deasupra lui dintr-o parte în alta".

Episcopul indignat strigă: „E o nebunie ce faci! Nu te poţi ruga aşa. Am să-ţi arăt cum trebuie făcut". Şi îi explică îndelung păstorului cum trebuie să îngenuncheze şi ce fraze trebuie să rostească pentru a-şi exprima recunoştinţa faţă de Domnul. Păstorul îl ascultă cu multă atenţie şi se simţea foarte fericit să înveţe să se roage mai bine. Episcopul îl părăsi, urcă în barcă şi se îndepărtă de mai… Era deja departe când văzu păstorul venind în fuga mare pe urmele bărcii strigând: „Părinte, spune-mi din nou cuvintele rugăciunii, pentru că le-am uitat". Văzându-l mergând pe apă, episcopul, înspăimântat, răspunse: „Fiule, roagă-te cum vrei, fiindcă ştii mai bine ca mine".

În viaţă, se întâmplă să întâlnim persoane simple care nu posedă vreo cunoaştere filosofică sau ştiinţifică, dar care trăiesc cu adevărat. De ce Hristos nu a venit printre savanţi?… Înţelegeţi-mă bine, nu am nimic împotriva savanţilor, eu însumi caut să cunosc cât mai mult posibil; dar vreau să vă arăt că neglijăm deseori esenţialul şi dăm prioritate lucrurilor lipsite de importanţă. Acumulăm nişte cunoştinţe

inutile, dar nu avem nicio recunoştinţă faţă de Domnul, credem chiar că lumea este prost alcătuită, că am putea să facem un plan mai bun, bineînţeles, şi corectăm planul Domnului, ca şi cum El ar avea nevoie de părerea noastră!

Veţi obiecta că instrucţia este mai presus de toate. Nu, trebuie mai întâi să învăţăm recunoştinţa. Dacă în fiecare zi îi mulţumim Domnului, dacă suntem mulţumiţi de tot ce ne-a dat, posedăm secretul magic care ne poate transforma întreaga viaţă. Cel care mulţumeşte, măreşte iubirea şi lumina pe care o poartă în el şi îşi ameliorează comportamentul. El priveşte lumea cu alţi ochi, şi într-o zi îşi dă seama că oamenii se deschid în faţa lui pentru că răspândeşte în jurul său lumină şi bucurie. Cei care îl întâlnesc spun: „Trebuie să facem ceva pentru acest om, este atât de simpatic!" Iar Dumnezeu pătrunde în inima lor, pentru a-i ajuta prin intermediul lor pe cel care îi mulţumeşte.

Dacă porţile vă sunt închise în înalt, puteţi bate mult şi bine la toate porţile terestre, nimeni nu vă va deschide pentru a vă da ceva. Pentru că în realitate, nu oamenii sunt cei care dau. Dacă băncile cereşti sunt închise, nimeni nu vă va asculta; de acolo de sus vor fi împiedicaţi şi prietenii voştri să vă vină în ajutor.

Atunci când vă spun că sunteţi foarte bogaţi, nu mă credeţi, şi totuşi pot să vă dovedesc că sunteţi miliardari fără să ştiţi. Voi spune: „Te plângi că eşti sărac? Ei bine, dă-mi mâinile tale pentru zece milioane". Refuzaţi să mi le daţi pentru acest preţ. „Atunci, dă-mi ochii tăi pentru o sută de milioane". Refuzaţi şi acum, iar dacă vă cer limba sau nasul pentru sume fantastice, refuzaţi în continuare. Atunci se cheamă că sunteţi miliardarii Cel care posedă nişte proprietăţi, castele, un cont în bancă, nu este considerat sărac sub pretext că se plimbă fără bani lichizi asupra sa. Credeţi că sunteţi săraci pentru că nu aveţi nici monede de aur, nici acţiuni de bancă? În realitate, aceşti bani nu vă sunt de niciun folos real în raport cu bogăţiile pe care vi le-a dat deja natura.

Nu ştiţi nimic despre ceea ce este cel mai important pentru voi. De exemplu, vă daţi liniştea deseori pentru nimic, şi când vreţi să vă prezentaţi în faţa Domnului, nu aveţi chipul interior corespunzător. Adesea vă daţi şi intelectul pentru nimic. Trebuie să ştiţi că în natură există o ierarhie a valorilor, şi că trebuie să distingeţi de acum înainte ceea ce este esenţial de ceea ce nu este.

Să reluăm imaginea prismei despre care v-am vorbit deja în conferinţa precedentă. Dacă vârful prismei este întors în jos. evantaiul culorilor se întinde de la violet (sus) la roşu (jos).

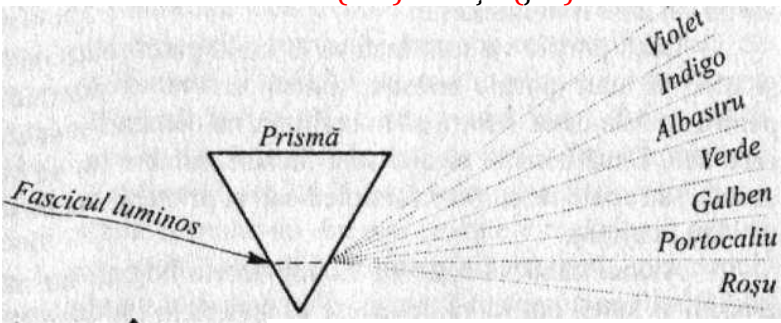

Culorile ne învaţă cum să intrăm în legătură cu lumile superioare şi toate centrele iniţiatice de pe pământ. Culoarea roşie este cea care posedă vibraţiile de cea mai joasă frecvenţă; ea este legată de nevoile vitale ale omului. În triunghiul inimă-intelect-voinţă despre care v-am vorbit ultima dată, ea reprezintă voinţa. Galbenul reprezintă intelectul, înţelepciunea, gândul. Iar albastrul reprezintă inima, sentimentele religioase. Toate culorile au o legătură cu creierul nostru ai cărui centri sunt ca antenele care captează fiecare nişte unde speciale. Dacă aveţi o serie de diapazoane ce dau o notă diferită şi faceţi să vibreze unul dintre ele, toate celelalte rămân mute. Din contră, dacă seria de diapazoane este identică cu cel pe care îl faceţi să vibreze, le veţi auzi pe toate rezonând în acelaşi timp cu el. Funcţionarea creierului nostru se bazează pe nişte legi fizice, toţi centrii sunt ca nişte diapazoane diferite construite pentru a nu vibra în rezonanţă decât cu anumite unde. Să presupunem că vibraţiile culorii roşii ating creierul: numai centrii situaţi în spatele craniului intră în rezonanţă. Roşul excită iubirea sexuală (centrul situat în spatele capului) ca şi centrii ce se află deasupra şi în spatele urechilor şi care corespund instinctului de distrugere, cruzimii. Puteţi verifica că toate animalele sălbatice au un cap foarte lat la nivelul urechilor, şi la fel,

oamenii care au această parte dezvoltată în mod particular sunt fiinţe periculoase dacă centrii lor spirituali nu sunt la fel de dezvoltaţi pentru a împiedica tendinţele lor criminale să se manifeste.

Vibraţiile culorii galbene trec prin toate organele, dar singurele diapazoane care le răspund sunt centrii situaţi în mijlocul şi în partea de sus a frunţii. Dacă ne cufundăm în culoarea galbenă, dezvoltăm facultăţile ştiinţifice şi filosofice. Dacă ne scăldăm în lumină albastră, ea va excita centrii spiritualităţii situaţi în creştetul capului.

În natură circulă tot felul de curenţi; unii ne însufleţesc, alţii ne surprind dimpotrivă neplăcut. Putem utiliza proprietăţile acestor curenţi pentru a coborî în infern sau a ne înălţa pe culmi. Pentru a intra în armonie cu aceşti curenţi benefici ai universului, trebuie să nutrim numai gânduri nobile, sentimente pure şi spirituale.

În conferinţa precedentă, v-am arătat de asemenea în ce mod cele patru părţi esenţiale ale Ştiinţei Esoterice: Cabala, astrologia, magia, alchimia, sunt în corespondenţă cu anumite părţi ale corpului nostru: Cabala cu capul, astrologia cu inima şi plămânii, magia cu braţele şi alchimia cu stomacul. Să luăm exemplul alchimiei. Prin hrana ce o introducem în stomac, construim edificiul nostru, templul spiritului. Dacă materia pe care o absorbim şi foloseşte la această construcţie nu este pură, nu putem pătrunde în nişte curenţi favorabili. De exemplu, dacă mâncăm carne, toate celulele din regnul animalelor pe care le-am absorbit intră în construcţia corpului nostru, dar ele nu ne sunt devotate şi nu ne iubesc. Ele se opun deci voinţei noastre şi atunci când vrem să realizăm acte nobile, generoase, ele refuză să participe.

Prin carne, tot ce aparţine domeniului animalelor: frica, cruzimea etc pătrunde în mod egal în noi; iar atunci când vrem să ne dezvoltăm fiinţa superioară întâmpinăm dificultăţi, pentru că aceste celule animale nu se supun dorinţei noastre: ele au o voinţă proprie îndreptată împotriva voinţei noastre. Îmi veţi spune: „Da, dar carnea este gustoasă”. Poate, dar dacă întrebaţi microbii, vă vor spune deopotrivă în ce măsură şi carnea de om este gustoasă. Ceea ce vă spun aici este pentru cei care vor să evolueze; ceilalţi pot să facă cum le place, dar mai târziu, vor plăti foarte scump greşelile lor.

Trebuie să mâncăm o hrană pură, dar să introducem în noi şi nişte sentimente pure, nişte gânduri curate. Este cea mai bună metodă pentru a urca panta muntelui spiritual şi a atinge culmea.

Dacă studiem simbolul astrologie al soarelui A, descoperim că putem vedea aici şi reprezentarea unui munte, pentru că acest simbol este deopotrivă proiecţia vârfului unui con pe baza sa.

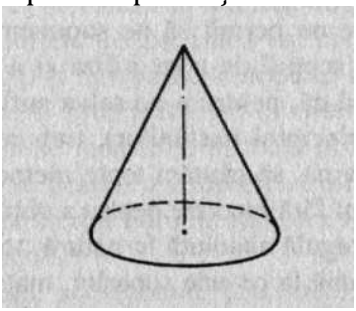

Semnul A este deci simbolul soarelui care este centrul sistemului nostru planetar. El reprezintă de asemenea fiecare din cei doi ochi ai noştri care sunt de asemenea doi munţi. Ochiul drept este muntele soarelui şi ochiul stâng este muntele lunii. Vom vorbi însă altă dată despre acest subiect.

Am să vă spun acum o poveste foarte veche care, cu siguranţă, vă va aminti la toţi ceva. A fost o dată un rege care avea o fată. Nu mai ştiu în urma căror evenimente această fată a adormit; ea a fost închisă într-un palat plin de bogăţii fabuloase şi păzită de un balaur. Numeroşi cavaleri au încercat să o elibereze, dar niciunul nu a reuşit. Într-o zi, totuşi, un prinţ mai viteaz, mai curajos şi mai frumos decât ceilalţi a obţinut victoria: el l-a îmblânzit pe balaur care i-a folosit drept animal de încălecat pentru a călători în spaţiu cu prinţesa. Regăsim această poveste în majoritatea tradiţiilor populare, dar care este sensul ei? Prinţesa este sufletul nostru, iar balaurul se află în noi: pasiunile noastre, viciile… Prinţul care a reuşit să salveze prinţesa este spiritul nostru. El o salvează datorită înţelepciunii (fiindcă prinţul ştia), datorită iubirii (pentru că prinţul o iubea arzător pe prinţesă şi această iubire i-a permis să depăşească toate încercările) şi datorită voinţei care este adevărata putere. Acestea sunt cele trei principii din noi care ne permit să ne supunem pasiunile, să le transformăm, cu scopul de a le utiliza şi a acţiona în lume. Ceea ce înseamnă că, pentru a ne salva sufletul din ghearele balaurului (de principiul pasiunilor), trebuie în fiecare zi să cerem iubirea divină, să căutăm toate metodele înţelepciunii divine, şi să batem fără încetare pentru a obţine libertatea.

Există o regulă absolută în natură: tot ce este inferior trebuie să

se supună la ce este superior, materia trebuie să se supună spiritului. Dar dacă superiorul îşi pierde întâietatea, dacă comite greşeli grave, inferiorul se revoltă şi îl distruge. De exemplu, dacă rasa albă care a obţinut o superioritate în anumite domenii se încăpăţânează să nu aibă alt scop decât satisfacerea tendinţelor sale egoiste, ea va trezi (cum a început deja să o facă) forţe malefice ce există în jurul ei şi care vor încerca să se manifeste prin intermediul oricărui conducător. Acest fenomen de trezire progresează lent la fel ca alunecarea unui teren, a curgerii lavei, dar la o scară gigantică. Va veni o zi când consecinţele vor fi de o aşa o anvergură încât vor privi întreaga Europă. Aceasta a fost prevestită de astrologi: dacă rasa albă nu se redresează, rasele galbenă şi neagră, care i-au fost supuse şi ascultătoare un anumit timp, se vor trezi şi o vor distruge. Dat fiind modul în care occidentalii îşi rezolvă problemele, din soluţionarea lor nu pot ieşi decât nişte catastrofe. Intelectul nu este suficient, învăţătura nu ajunge. Trebuie să vină o altă cultură: cea a iubirii şi a fraternităţii între oameni.

Între lumea superioară şi lumea inferioară există nişte bariere care sunt asemănătoare celei reprezentată de plexul solar, diafragma astrală care împiedică elementele inferioare să urce într-un plan mai înalt. Când omul este pur, plexul său solar poate ocroti organismul de invazia elementelor inferioare, dar dacă el încetează să trăiască după legile divine, se lasă invadat de forţele de jos. Dacă vor continua cu viaţa lor plină de impurităţi şi dezordine, europenii vor distruge barierele invizibile ce îi protejează şi vor oferi forţelor negative posibilitatea de a se manifesta în toate domeniile existenţei. Nu există cuvinte pentru a exprima ce se va întâmpla. Un singur lucru poate ocroti Europa: legătura vie de iubire fraternă între toţi oamenii.

Franţa este actualmente ţara mea, o iubesc în mod sincer. Putem face împreună multe pentru ţara voastră; aceasta depinde de voi, de toţi. Trebuie să pregătim nişte unde puternice cerând Cerului ca binecuvântarea sa să coboare asupra Franţei, asupra Europei, asupra întregii umanităţi.

Înainte de a termina, voi reveni rapid asupra câtorva idei.

Să nu permiteţi conştiinţei voastre să coboare până în punctul în care nu mai simţiţi în voi puterea spiritului, unde condiţiile materiale vă zdrobesc. Urcaţi pe culmea munţilor înalţi spirituali unde puteţi respira aerul pur şi de unde vedeţi clar toate lucrurile.

Faceţi ca în rugăciunile voastre să participe intelectul, inima şi

voinţa. Cereţi elixirul vieţii nemuritoare care este iubirea divină. Căutaţi piatra filosofală care este înţelepciunea divină. Bateţi cu voinţă pentru a obţine libertatea prin nişte fapte drepte, oneste şi adevărate.

Dintre toate cunoştinţele, alegeţi pe cele care vă învaţă să înotaţi în oceanul vieţii. Trebuie să ştiţi că unica forţă care permite împlinirea unor miracole în viaţă nu se află în cunoştinţele filosofice şi teoretice, ci în simplitatea existenţei şi în manifestările de iubire, de credinţă şi speranţă. În acest fel păstorul, prin viaţa sa simplă şi sinceră, era mai aproape de Dumnezeu decât episcopul care avea mai ales o erudiţie teoretică.

Dacă vrem să ne schimbăm destinul, trebuie să dezvoltăm în noi sentimentul de recunoştinţă, pentru că în recunoştinţă se găseşte o forţă magică mult mai puternică şi eficientă decât cea a tuturor talismanelor confecţionate de oameni.

Dacă vrem să ne dominăm pasiunile şi instinctele şi ca toate celulele noastre să ne asculte ordinelor, trebuie să mâncăm o hrană pură, vegetariană.

Numai viaţa pură ne poate ocroti de invazia forţelor inferioare. Puritatea este bariera ce ne pune la adăpost de toate invaziile malefice. Datorită iubirii, înţelepciunii şi adevărului, noi, adevăraţii prinţi, ne vom salva sufletul urmărit de balaur şi, uniţi cu el, încălecând pe balaurul învins, ne vom lua zborul în spaţiu pentru a vizita universul a cărui frumuseţe o vom contempla şi vom asculta armoniile celeste. Atunci, vom înţelege cât de măreaţă şi plină de sens este viaţa.

Cereţi şi vi se va da.

Căutaţi şi veţi afla.

Bateţi şi vi se va deschide.

Paris, 5 februarie 1938

Articol IV. Adevărul ascuns în ochi

În această seară vom mai studia culorile, dar dintr-un alt punct de vedere decât în conferinţele precedente.

Am să vă spun mai întâi câteva cuvinte despre pentagramă, steaua cu cinci colţuri. Maestrul Peter Deunov ne-a repetat deseori că pentagrama este simbolul omului care posedă cele cinci virtuţi perfect dezvoltate: bunătatea, dreptatea, iubirea, înţelepciunea şi adevărul. Dintr-un alt punct de vedere, pentagrama reprezintă şi cele cinci simţuri: pipăitul, gustul, mirosul, auzul, văzul.

Se pot dispune astfel cele cinci virtuţi pe pentagramă:

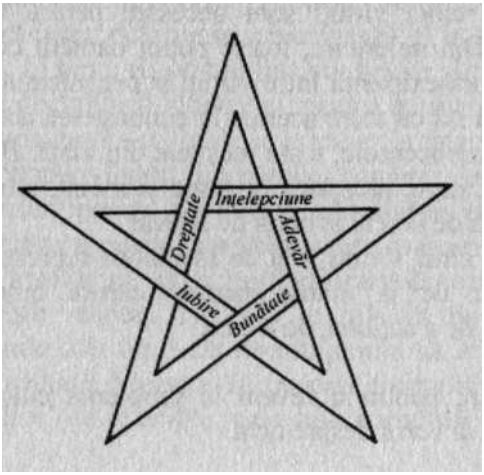

Maestrul ne-a dat de asemenea următoarea regulă: plasează bunătatea ca bază a vieţii tale, dreptatea ca măsură, înţelepciunea ca limită, iubirea ca desfătare şi adevărul ca lumină. Dacă reflectezi la sensul acestor sfaturi, le vom găsi foarte adevărate.

Bunătatea este o bază pe care trebuie să se aşeze totul. Deşi edificiul este frumos şi inteligent, dacă bunătatea nu îl susţine, el se va prăbuşi.

Dreptatea este o calitate care dă adevărata măsură a lucrurilor, ea ne permite să le distingem şi să le apreciem.

Iubirea este cea care dă savoare vieţii. Chiar dacă posedăm mari bogăţii, cunoştinţe intelectuale şi glorie, fără iubire viaţa ne pare insipidă.

Înţelepciunea este o limită, cea care ne permite să apărăm calităţile bune pe care ni le-a dat Dumnezeu împotriva acţiunii forţelor negative şi a tuturor duşmanilor vizibili şi invizibili. Dacă înţelepciunea lipseşte, animalele vor pătrunde şi vor devasta grădina vieţii noastre.

Adevărul este lumina care ne luminează calea. Fără el ne aflăm în plin întuneric, în minciună şi greşeală.

Cele cinci virtuţi sunt necesare pentru buna noastră dezvoltare. Din nefericire, foarte puţini oameni cunosc actualmente legătura existentă între virtuţi şi organismul uman. Adevărata ştiinţă stă cu toate acestea în cunoaşterea acestei legături, la fel ca toate succesele, toate reuşitele din viaţă. Bunătatea este legată de picioare, dreptatea de braţe şi mâini, iubirea de gură, înţelepciunea de urechi şi ochii de

adevăr.

Cele cinci virtuţi sunt de asemenea reprezentate de cele cinci degete de la mână, datorită cărora omul are toate posibilităţile de a acţiona, de a crea.

Acum, pentru a reveni la problema culorilor, am să încep prin a vă vorbi despre ochi.

Există multe lucruri de spus despre ochi. Ştiţi poate că există o ştiinţă, indologia, după care se poate, prin cercetarea atentă a irisului ochiului, să se descifreze toate bolile prezente sau trecute. Prin această observaţie se poate recunoaşte chiar dacă vă lipseşte un singur dinte. Fiecare organ este reprezentat în ochi, chiar şi ochii.

Schematic, ochiul este un cerc în centrul căruia se găseşte un punct, irisul A. Cercul cu punctul central este de asemenea simbolul soarelui. Pentru astrologi, ochiul drept este legat de soare, ochiul stâng de lună, şi dacă în horoscop soarele şi luna sunt rău aspectate, ochii vor suferi fie datorită unui accident, fie unei boli; aceasta depinde de aspectele planetelor şi de casele în care se găsesc ele.

Iniţiaţii au studiat foarte atent toate imaginile naturii; ei au observat toate semnele înscrise pe mână, pe faţă, pe plante, pe pietre, în aştri, şi au rezumat anumite descoperiri ale lor în semnele astronomice. Voi încerca astăzi să vă explic deci profunzimea simbolului ochiului şi vă cer numai puţină răbdare. Când întâlniţi pe stradă un artist care pictează un tablou, vedeţi prima dată nişte linii şi pete de culoare ce vă par lipsite de sens. Dar dacă continuaţi să îl priviţi pictând, vedeţi cum liniile se întâlnesc încet-încet, culorile se armonizează, şi în sfârşit tabloul vă apare clar. Ei bine, eu sunt în faţa voastră ca şi pictorul de pe stradă. Aveţi deci puţină răbdare şi, pentru moment, mulţumiţi-vă să priviţi una după alta liniile ce le trasez în faţa voastră.

Din timpuri foarte îndepărtate, oamenii au folosit imagini şi simboluri pentru a exprima adevărurile cele mai profunde, dar pentru a putea interpreta aceste imagini şi simboluri trebuie să le însufleţim, să le insuflăm spiritul; aceste simboluri reprezintă nişte realităţi vii care se află în noi, şi ele nu semnifică nimic atât timp cât ne mulţumim să le studiem din afară. În antichitate, Maeştrii îşi puneau discipolii în faţa unor figuri simbolice (de exemplu, cele care constituie acum cărţile de Tarot), iar discipolii trebuiau să le însufleţească, adică să le găsească sensul şi aplicarea în viaţa însăşi. Astfel, dacă putem găsi

sensul profund al formei gurii noastre cu limba, cel al urechilor noastre cu organul lui Corti, şi cel al ochilor noştri, vom descoperi o ştiinţă extraordinară.

Simbolul ochiului este reprezentat peste tot: în domeniile fizic, matematic, astrologie, botanic, alchimic, mineral, vegetal, animal, uman, şi trebuie să încercăm să îl descoperim. V-am spus deja că, din punct de vedere astrologie, este simbolul soarelui; dar de ce se desenează cu un punct în centru? Cercul este simbolul universului, al Fiinţei Supreme, iar punctul reprezintă manifestarea sa. Cercul fără punct central este reprezentarea Fiinţei Supreme nemanifestată, absolutul; dar când cercul are un centru, el reprezintă Fiinţa Supremă în stare de manifestare.

Dacă privim acest simbol din alt punct de vedere, vedem că este imaginea celulei: punctul central este nucleul; spaţiul dintre centru şi periferie este protoplasma, iar cercul reprezintă membrana. Principiul masculin se manifestă întotdeauna prin nişte radiaţii rectilinii, iar principiul feminin prin nişte unde circulare. Electricitatea se propagă în linie dreaptă, în timp ce magnetismul formează unde circulare. În înaltul munţilor, unde circulă curenţi electrici, aceşti curenţi care sunt paraleli cu solul dezgolesc complet pământul şi rocile omorând întreaga vegetaţia. Din contră, pe câmpii, unde se manifestă magnetismul, vegetaţia este îmbelşugată. Regăsim aceleaşi legi pe chip: toate formele alungite şi rectilinii sunt modelate de electricitate; toate formele rotunjite sunt modelate de magnetism. Principiul masculin care lucrează în natură creează toate liniile drepte, în timp ce principiul feminin creează toate liniile curbe. Simbolul reprezentând aceste două principii în acţiune în univers este soarele care se manifestă prin nişte raze ieşite din centru şi nişte cercuri concentrice ce se propagă din centru până la periferie. Se regăseşte această figură în tăietura trunchiului unui copac unde lucrează în acelaşi timp principiile masculin şi feminin.

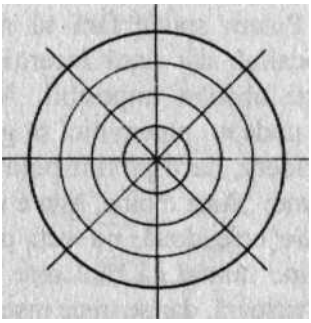

Dar să revenim la ochi. Ştiţi că în întuneric pupila se dilată, în timp ce la lumină ea se contractă, mai mult când lumina este mai intensă. Aceste mişcări de dilatare şi contractare se fac după nişte linii circulare. Atunci când pupila este complet contractată, imaginea ochiului este chiar simbolul soarelui.

Dacă ne situăm în punctul de vedere alchimic, acest simbol A reprezintă aurul. Aurul este un metal nobil care rezistă la oxidare, este o condensare a razelor solare, iată de ce, omul resimte instinctiv dorinţa aurului: din cauza legăturii sale cu soarele. Razele soarelui străbat spaţiul, pe urmă pătrund în pământ unde anumite creaturi din natură primesc această forţă şi fabrică aurul care nu este în realitate decât o condensare de energie solară. Omul care posedă mult aur este bogat şi stimat în lume. Dar nu este de ajuns să se posede aur în exterior; trebuie deopotrivă să posedăm aur în interior, fiindcă acest aur ne permite să rezistăm la boli, la suferinţe, la descurajare. Astăzi nu vă voi mai spune nimic în plus despre această problemă; las fiecăruia libertatea să creadă sau nu cuvintele mele.

Din punct de vedere geometric, simbolul A este proiecţia unui con. V-am explicat deja că fiecărei culori îi corespunde o undă de frecvenţă, cu atât mai ridicată, cu cât se apropie de violet. Culorile spectrului se succed fără întrerupere şi, de exemplu, nu se ştie unde se termină galbenul şi unde începe portocaliul. Putem spune fără să ne se înşelăm: iată galbenul, iată portocaliul, dar dacă încercăm să găsim limita între cele două, este absolut imposibil. Aşa se întâmplă în numeroase domenii unde nu putem nici să găsim, nici să fixăm limita lucrurilor. Evident, dacă privim puţin mai de departe şi din afară, putem spune: „Asta e bine, asta e rău…” Dar încercaţi să găsiţi limita dintre cele două, nu veţi putea, şi nimeni nu poate. Se poate spune numai că răul este latura inferioară şi binele este latura superioară,

dar se trece insesizabil de la unul la celălalt. Nici pentru suflet şi corp nu este posibil să se distingă unde se termină corpul şi unde începe sufletul. şi cum să fixăm limitele corpurilor eteric, astral şi mental? Ele sunt de natură diferită, toată lumea este de acord asupra acestui aspect, dar nimeni nu poate spune cum sunt legate între ele, nici să se precizeze ce relaţii unesc procesele de transformare ale sufletului cu acelea ale corpului fizic.

În toate domeniile, totul progresează insesizabil de jos în sus, şi trebuie să ne bucurăm, fiindcă aceasta ne permite să urcăm treptele până în vârf. Ni se întâmplă câteodată să urcăm în paradis: suntem fericiţi, încrezători, dar câteva ore mai târziu ne prăbuşim şi ne simţim în infern: totul este tristeţe, suferinţă, disperare. Vom vedea mai târziu cum putem urca şi coborî pe această scară de vibraţii: scara lui Iacob.

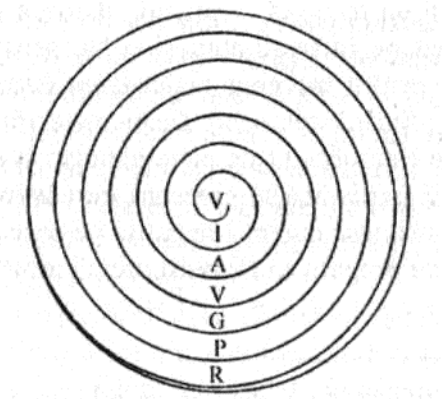

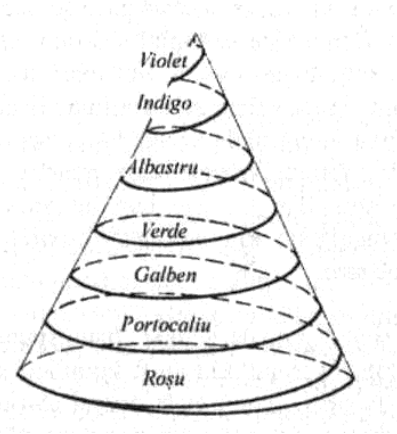

Lungimile de undă ale vibraţiilor luminoase formează o înşiruire continuă mergând de la cele mai mari (roşu) la cele mai mici (violet) şi, lumina posedând simetria de revoluţie în jurul direcţiei de propagare, lanţul pe care îl formează succesiunea acestor vibraţii este o spirală conică.

Vârful conului care este echivalentul centrului cercului corespunde unor vibraţii de lungimi de undă scurte, deci frecvenţelor celor mai ridicate. În acest punct se găseşte pacea spirituală, care nu este inerţie, o absenţă de mişcare, ci o stare de vibraţie intensă în sânul căreia se realizează activităţile cele mai sublime. În această pace se manifestă spiritul în deplinătate. Conul este simbolul soarelui, este deopotrivă şi al vârfului. Iniţiaţii au ascuns aici mari secrete. Cel care urcă panta unui munte fizic sau spiritual înţelege simbolul soarelui; privirea sa cuprinde de sus întreg spaţiul. Din punct de vedere astronomic, soarele este punctul culminant al universului nostru. Tot ce este bun ne vine de la soare. Dumnezeu se manifestă prin intermediul soarelui şi ne trimite binecuvântările sale.

Ochii sunt legaţi de adevăr. Iisus spunea: „De va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat". Evident, Iisus nu se referea la ochii fizici, ci la ochiul spiritual, al treilea ochi, ochiul mistic datorită căruia putem pătrunde lumea vizibilă şi lumea invizibilă. * Cei doi ochi ai noştri şi al treilea ochi formează un triunghi, o prismă, datorită căreia curenţii care ne străbat ne întăresc aura şi o fac sensibilă la lumea divină. Dacă pentru moment majoritatea oamenilor nu primesc lumina decât prin ochii fizici, este din cauză că al treilea ochi le este obturat de nişte gânduri şi sentimente inferioare care îi împiedică să perceapă curenţii veniţi de înalt; în schimb, ei primesc curenţii negativi pe care nu îi pot evita pentru că nu au pregătit în ei înşişi nicio protecţie împotriva lor.

Cel de-al treilea ochi este ca o antenă ce permite captarea mesajelor venite din toate regiunile universului. Putem să ne exersăm în fiecare zi concentrându-ne asupra acestui ochi. Este un exerciţiu bun ce ne permite să avem acces la un plan mai înalt de unde avem o altă viziune asupra lucrurilor. Să ne închipuim două persoane situate una în interiorul şi alta în exteriorul unei sfere. Cea care este în interior spune că sfera este concavă, cea care este la exterior spune că sfera este convexă, şi ele se ceartă, fiecare menţinându-şi punctul de vedere. Aceste două persoane sunt ştiinţa şi religia; ştiinţa care priveşte lucrurile din afară spune că universul este convex, iar religia care le priveşte dinăuntru susţine că este concav… Dar iată că soseşte o a treia persoană care spune: „Amândouă aveţi şi nu aveţi dreptate: universul nu este nici concav, nici convex, este şi unul şi altul în acelaşi timp". Iar această a treia persoană care a putut să atingă un alt plan vede lumea în acelaşi timp din afară şi dinăuntru. Ochiul interior sesizează simultan cele două aspecte ale realităţii; trebuie să ne dezvoltăm intuiţia pentru a putea cunoaşte în acelaşi timp interiorul şi exteriorul lucrurilor.

Latura exterioară este domeniul intelectului; latura interioară este cea a inimii, a sentimentului. Când observăm lucrurile numai din punct de vedere intelectual, le clasăm, le analizăm, dar nu le simţim. În timp ce, dacă le observăm din punct de vedere al sentimentului, suntem mişcaţi, impresionaţi, dar nu le cunoaştem aspectul exterior, obiectiv. Nici subconştiinţa, nici conştiinţa de sine nu pot să ne arate întreg adevărul; numai supraconştiinţa sau conştiinţa cosmică este capabilă de aceasta. Subconştiinţa îşi extrage de fapt forţele şi cunoştinţele din profunzimea creaţiei unde se găsesc rădăcinile, instinctele fiinţei umane; în timp ce conştiinţa de sine şi le ia din

contururile, din aparenţa lucrurilor. Numai un al treilea punct de vedere, care le reuneşte pe primele două, oferă cunoaşterea totală a realităţii. De acum încolo trebuie ca oamenii să înveţe să privească din acest al treilea punct de vedere. Toţi au, mai mult sau mai puţin, nişte idei preconcepute în opiniile lor şi nu este de mirare că în aceste condiţii comit atâtea greşeli. În funcţie de gusturile şi tendinţele sale, fiecare vede numai un aspect al realităţii; iată de ce este atât de dificil pentru toţi să se înţeleagă şi să trăiască în armonie.

Să revenim însă un moment asupra diferitelor stări ale conştiinţei care poate nu sunt încă nişte noţiuni foarte clare pentru voi. Pentru a înţelege această problemă, vă va ajunge un exemplu foarte simplu. Imaginaţi-vă că primiţi o lovitură atât de violentă la cap încât leşinaţi. Aţi căzut deci într-o stare de inconştienţă. Datorită îngrijirilor prietenilor voştri, începeţi să vă reveniţi, vă mişcaţi încet fără să deschideţi ochii, fără să fiţi încă conştienţi: sunteţi într-o stare de subconştiinţă. Este exact starea unui om adormit care se agită în somn. După câteva clipe deschideţi ochii şi vă daţi seama că sunteţi întinşi pe jos, înconjuraţi de prieteni, dar fără să vă daţi seama încă de ceea ce vi s-a întâmplat: este starea de conştiinţă. Apoi vă reveniţi complet şi vă amintiţi tot ce vi s-a întâmplat: este starea de conştiinţă de sine. În sfârşit, vă ridicaţi, vă simţiţi restabiliţi, ştiţi că prietenii sunt aproape de voi, că aveţi încă un viitor în faţă, şi sunteţi plini de bucurie, de speranţă şi recunoştinţă, mulţumiţi Domnului: este starea de supraconştiinţă.

Starea de inconştienţă corespunde regnului mineral, subconştiinţa, regnului vegetal, conştiinţa, regnului animal, conştiinţa de sine, regnului uman şi supraconştiinţa corespunde regnului îngeresc care este şi cel al Marilor Maeştri şi al Iniţiaţilor. Starea de supraconştiinţă este o stare unde putem sesiza curenţii trimişi de Cer şi fiinţele sale de elită, fiindcă pe pământ există nişte centre mistice unde bărbaţi şi femei recunoscuţi se roagă fără încetare pentru lumina şi fericirea lumii. Din nefericire, un foarte mic număr de persoane primesc aceşti curenţi, pentru că ele nu lucrează asupra aurei lor care este cel mai bun conductor, antena ce primeşte aceste unde. Aura este această spirală conică din şapte culori prin intermediul cărora putem să urcăm până la vârf. Conul drept este deci un simbol al ascensiunii către lumea divină. Ca urmare, conul inversat este simbolul lumii infernale pe care a descris-o Dante: cu cât omul este mai vinovat, cu

atât mai mult se apropie de baza conului, adică devine mai limitat şi suferă. La baza conului, este limitarea completă… Dar nu-mi place să vorbesc despre acest con inversat, pentru că gândindu-te la el eşti atras să trăieşti stările ce le reprezintă.

Să revenim acum la simbolismul cercului şi al punctului central. Eul Superior este în noi punctul care reprezintă centrul cercului, centrul fiinţei noastre. Este punctul cel mai armonios. Aici se găseşte pacea. În jurul acestui punct totul este în mişcare. Totuşi, punctul în sine nu este imobil; el pare imobil pentru că aceste vibraţii sunt atât de rapide încât nu îi putem percepe mişcarea. În realitate, pacea este o stare de foarte mare activitate. În cea mai mare parte a timpului, cuvântul „pace" evocă imaginea unui om pe cale să bea şi să mănânce la umbra unui copac frumos… Nu, nu aceasta este pacea; pacea este cea mai intensă lucrare ce poate fi înfăptuită în lume. Dacă ne legăm zilnic conştiinţa de acest punct care se află în noi, în creier sau în plexul solar, vom simţi pacea, şi nicio dificultate sau nelinişte ce o putem avea în viaţa cotidiană nu ne va atinge cu adevărat. În timp ce, dacă conştiinţa noastră se găseşte în afara acestui punct, rămânem expuşi la toate agitaţiile şi nimic din exterior nu ne poate ajuta.

Eu vă dau aceste câteva explicaţii pentru a înţelege că noi studiem simbolul cercului magic prin acest simbol al cercului şi al punctului central. Multe povestiri iniţiatice menţionează aceste cercuri pe care magul le trasează în jurul lui înainte de începe orice operaţie magică. Aceste cercuri pe care le trasează sunt destinate să îl protejeze de entităţile întunecate care vor să se împotrivească lucrării sale, iar dacă el iese din cerc înainte de vreme, se expune unor mari pericole. Or, acest cerc magic trebuie să îl căutăm mai întâi în noi, şi nu în afară, fiindcă totul trebuie împlinit în interior înainte de a fi realizat în exterior, iată de ce cea mai bună protecţie este aura noastră.

Aura este identică atmosferei care învăluie pământul; dacă pământul ar fi lipsit dintr-odată de atmosfera sa, ar rezulta nişte cataclisme îngrozitoare. Asemenea planetei noastre, şi noi avem o atmosferă ce ne păzeşte de pericole. În realitate, această protecţie este dublă: în planul fizic este pielea; iar în planul psihic este aura. Am să vă dau un exemplu. Închipuiţi-vă că v-aţi lovit undeva: pielea s-a învineţit, şi dacă vă atinge cineva, strigaţi. În timp ce, dacă pielea este sănătoasă, nu vă doare. Ei bine, cu aura este la fel ca şi cu pielea; aura reprezintă pielea noastră spirituală… Sunteţi miraţi şi nu vedeţi încă nicio

legătură între aură şi piele… Dar să trecem repede în revistă principalele funcţiile pielii: ea ne protejează de impurităţi şi şocuri, permite schimbările între corp şi lumea exterioară, şi în sfârşit este un aparat de sensibilitate care ne arată frigul, căldura etc… Aura posedă aceleaşi funcţii ca pielea, dar la un alt nivel. Dacă ea este puternică, limpede, suntem protejaţi împotriva accidentelor din lumea psihică, în timp ce, dacă ea este şubredă, ştearsă, cei mai mici curenţi negativi o pot străbate pentru a ne face rău şi a ne cauza mari suferinţe.

Multe persoane se plâng: „Când m-a privit, a fost ca şi cum m-a lovit cu un cuţit…" Dacă ele ar fi lucrat asupra aurei lor, nu li s-ar fi întâmplat nimic. Este foarte important în viaţă să avem o aură în stare bună pentru a fi protejaţi. Am întâlnit multe persoane ale căror probleme de sănătate nu aveau nicio cauză fizică! Aura lor nu era în stare bună. A doua funcţie a aurei este de a asigura schimburile dintre astrele exterioare şi astrele care sunt în noi. Dacă aura noastră este impură, întunecată, ea nu poate sesiza curenţii buni, ea nu este capabilă decât să îi capteze pe cei răi. Se spune că există planete benefice şi planete malefice… Atunci, de ce o aceeaşi planetă acţionează benefic asupra unora şi malefic asupra altora? Foarte simplu: pentru că acela care nu simte decât nişte efecte rele nu are aura pregătită să capteze curenţii buni. În realitate, toate planetele sunt benefice, dar acţiunea lor asupra omului depinde de aura sa. Dacă în aura sa se găsesc culori şi straturi ce nu permit tuturor virtuţilor unei planete să pătrundă, curenţii pe care planeta îi trimite pe pământ se transformă, se sparg şi produc nişte rezultate rele în el. În timp ce, dacă aura sa este pură, limpede şi puternică, influenţele rele sunt neutralizate.

A treia funcţie a aurei este percepţia a tot ce se află în sufletul celorlalţi: datorită ei, putem simţi o persoană ca un curent rece ce ne contractă, sau din contră, ca un curent de lumină şi căldură care ne dilată şi ne bucură, şi mai există încă multe alte impresii.

Starea bună a aurei este cea mai bună protecţie ce există. Toate perturbaţiile produse pe pământ nu ne pot atinge foarte profund dacă avem o aură pură, luminoasă şi puternică, fiindcă această aură este ca o barieră de netrecut rezistentă la toate oscilaţiile, la toate perturbările atmosferice, la ură şi la tulburările de tot felul. Înconjurat de aşa o aură, omul este ca într-o fortăreaţă, şi când în jurul lui oamenii sunt agitaţi, tulburaţi, demagnetizaţi, el este încă plin de iubire şi curaj şi se

simte locuit de o lumină interioară. Putem crea cu toţi în jurul nostru această aură puternică prin practicarea unei vieţi pure, prin rugăciune, prin meditaţie, şi mai ales prin exercitarea celor cinci virtuţi: bunătatea, dreptatea, iubirea, înţelepciunea, adevărul. Fiecare virtute produce o culoare specială şi, toate împreună, dau aurei noastre o bogăţie şi o splendoare inexprimabile.

Din punct de vedere filosofic, centrul reprezintă inima. Este interesant de remarcat că, într-un anumit număr de limbi, cuvântul „inimă", „leu" şi „iubire" au aceeaşi rădăcină. În ebraică la inimă se spune „lev" şi la leu „lavi"; în bulgară şi rusă, la leu se spune „lev" şi la iubire „liubov", rădăcină care se regăseşte în englezul „love", şi germanul „liebe" etc... care semnifică de asemenea iubire. Cunoaşteţi desigur legătura existentă între iubire şi inimă... În ceea ce priveşte leul, el este semnul zodiacului atribuit în mod tradiţional inimii. Simbolul cercului cu centrul său reprezintă deci ochiul, dar şi inima care trimite sângele în organism. Dacă simţim iubire pentru o fiinţă, vedem în ea nişte calităţi minunate. Dacă pierdem această iubire, nu mai vedem niciuna dintre aceste calităţi, şi totuşi fiinţa respectivă rămâne aceeaşi. Inima este deci cea care ne deschide sau închide ochii. Dacă vrem să ne cunoaştem aproapele, trebuie să avem iubire pentru el. Oamenii vor să cunoască fără să iubească; este imposibil. Nu putem cunoaşte fiinţele decât dacă le facem să se deschidă şi să se lumineze datorită căldurii iubirii. Se întâmplă pentru toate la fel în viaţă. Aici este secretul magic: să iubeşti. Cărţile ne dau cunoştinţe enorme, dar numai iubirea noastră este cea care decide natura dezvăluirii secretelor. Dacă vrem să înţelegem astrologia, trebuie să iubim astrele şi ele ne vor vorbi; dacă vrem să ştim ce sunt pietrele preţioase, să le iubim pentru că numai iubirea noastră le poate face să vorbească. Cunoştinţele nu pot să ne aducă acea fericire şi acea împlinire la care inima şi sufletul nostru aspiră. Numai iubirea ne satisface şi ne dă fericirea. Solomon cunoştea toate aceste ştiinţe, este spus chiar în Biblie că în acest domeniu nimeni nu se compara cu el. Totuşi, Solomon a sfârşit prin a spune că totul este deşertăciune. El avea sute de femei pe care le studia foarte bine, dar nu a înţeles iubirea pentru că iubirea nu vine în acest fel.

Există patru modalităţi de a analiza iubirea: ea se poate mânca, se poate bea, se poate respira, se poate şi trăi în ea. Cei care se hrănesc cu iubire rămân în planul fizic, şi nu pot fi satisfăcuţi pentru că se

mulţumesc cu plăceri inferioare. Cei care beau iubirea gustă plăceri mai puţin grosiere, dar sunt încă cufundaţi în gelozie şi satisfacţiile planului astral. Cei care au reuşit să atingă regiunile planului mental: anumiţi filosofi, scriitori, artişti, respiră iubirea, şi iubirea le alimentează fără încetare inspiraţia. Cât despre cel care trăieşte în iubire, în latura subtilă şi eterică a iubirii, acesta o posedă ca lumină în spirit, ca şi căldură în inimă, şi el poate răspândi această lumină şi căldură asupra tuturor fiinţelor care îl înconjoară. Cel care trăieşte în această iubire posedă totul.

Iubirea este comparabilă cu apa care curge din munţi. Când Hristos a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa", el voia să spună: „Eu sunt izvorul de unde provine adevărul, eu sunt albia râului unde curge apa, şi eu sunt apa însăşi care este viaţa, care este iubirea..." Izvorul râului este deci adevărul. Calea, albia unde curge acest râu este înţelepciunea. Iar apa, adică viaţa care udă pietrele, plantele şi potoleşte setea animalelor şi oamenilor, este iubirea. Trebuie să iubim pentru că iubind lăsăm acest râu, această apă a vieţii adevărate să ne străbată. Atunci când această apă ne străbate, binecuvântările coboară asupra noastră.

Regnul mineralelor este reprezentat în noi de sistemul osos, deci iubind pietrele, ne întărim scheletul corpului. Iubind plantele, ne îmbunătăţim sistemul muscular; iubind animalele, ne îmbunătăţim sistemul circulator; iubind oamenii, ne întărim sistemul nervos; şi iubind îngerii, fiinţele superioare din lumea invizibilă, ne ameliorăm aura, organele noastre spirituale.

Polarizarea se manifestă peste tot în natură. Fiecare lucru are un pol pozitiv şi un pol negativ, şi în om de asemenea, totul este pregătit pentru ca celulele să se plaseze în mod armonios: polul lor pozitiv în faţa polului negativ al celulei vecine, şi invers. În această stare ne simţim perfect (fig. l), în timp ce o perturbaţie în polarizarea normală a celulelor produce unele indispoziţii, boli (fig.2). Astfel anumite sentimente ca frica, furia, ura, deranjează brusc organizarea armonioasă a particulelor. Câteodată lucraţi liniştiţi şi deodată, fără nicio cauză aparentă, vă simţiţi foarte slăbiţi. A trecut un curent ce v-a perturbat magnetismul sau v-aţi gândit în mod inconştient la ceva care a tăiat legăturile.

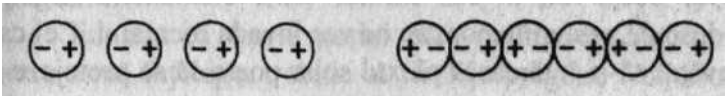

Fig 1 Fig 2

Curentul care ne străbate trebuie să magnetizeze celulele în aşa fel încât să le polarizeze în mod convenabil. Iată de ce se utilizează magnetismul pentru vindecarea anumitor boli. Dar dacă un margnetizator operează fără să ştie bine ce face, lasă bolnavului senzaţia că este mai obosit ca înainte. Pentru a magnetiza fiinţele, trebuie să fii neprihănit şi plin de iubire; iată magnetizarea veritabilă.

Putem de asemenea să ne magnetizăm pe noi înşine zilnic, făcând de exemplu exerciţiile de gimnastică ce vi le-am arătat. Poate că unii dintre voi vor simţi o anumită teamă şi vor spune: „Această metodă este bună pentru orientali, dar nu şi pentru occidentali". Vă voi răspunde că aceste metode au fost încercate şi experimentate. Anumite practici orientale pot fi funeste pentru occidentali, dar exerciţiile arătate sunt simple şi asimilabile pentru toţi fără vreun pericol, aşa cum sunt pâinea, apa şi aerul.

Cea mai bună modalitate de a ne conserva însă magnetismul este a ne lăsa pătrunşi numai de nişte elemente armonioase, de aceea trebuie să evităm pe cât posibil să ne lăsăm antrenaţi în stări pasionale. V-am vorbit deja de acea frontieră ce o avem în noi, diafragma, care stabileşte o separare între stomac, intestine, organele genitale pe de o parte, şi plămâni, inimă şi creier pe de altă parte. Într-un plan mai subtil, plexul solar este cel care joacă rolul de frontieră. Trebuie s-o ştiţi cu scopul de a-l pregăti să-şi asume într-adevăr acest rol, în caz contrar toate elementele negative produse de pasiunile noastre ne vor invada mentalul. Cel care a învăţat să-şi întărească plexul solar poate să se protejeze de tot felul de neplăceri, şi special dacă a lucrat de asemenea să-şi purifice sângele, fiindcă un sânge pur poartă în el nişte elemente capabile să regenereze organismul. Nu cunoaştem încă toate posibilităţile plexului solar pentru că gândurile, sentimentele şi faptele noastre, perturbându-ne polarizarea celulelor, nu încetează să îi limiteze acţiunea. Vom avea un plex solar activ şi puternic numai dacă vom atrage în noi particule pure, luminoase ce îi vor întări puterea de protecţie.

Unul din mijloacele cele mai eficace pentru atragerea acestor

particule este iubirea, iubirea dezinteresată pentru toţi oamenii, gândindu-ne că sunt fraţii noştri şi că trebuie să îi ajutăm fără a aştepta cea mai mică recompensă; De ce? Pentru că noi avem deja recompensa; este acea dilatare interioară, acea căldură, acea inspiraţie ce ne copleşeşte atunci când iubim. Aici se află o mare recompensă: nu există una mai mare în viaţă. Gândurile noastre sunt atunci ca un râu, ca un izvor de apă vie. Oamenii caută întotdeauna recompense, dar cel care a înţeles secretul iubirii nu caută recompense; el oferă gratuit pentru că trăieşte fără încetare într-o fericire ce depăşeşte orice imaginaţie. El înoată în bucurie, radiază, şi astfel câştigă încrederea multor prieteni. Unde găsiţi mai mare recompensă ca aceasta? în timp ce, aceia care se angajează în certuri şi discuţii interminabile pentru cele mai mici lucruri nu pot calcula pierderile şi pagubele ce urmează: ei îşi pierd liniştea, bucuria, sănătatea şi prietenii.

Eu ştiu că foarte puţini mă vor înţelege pentru că, pentru a mă înţelege, trebuie să fii deja pregătit. Majoritatea oamenilor trăiesc în combinaţii şi calcule, ei nu pot să facă nimic gratuit, gândind că este o pierdere de timp, de forţe şi energie. Numai adevăraţii copii ai Domnului ştiu care este adevărul; ei acceptă să fie luaţi peste picior, să li se critice naivitatea şi chiar neîndemânarea, ei preferă să trăiască această viaţă reală de bucurie şi fericire, mai degrabă decât să posede toate bogăţiile pământului ce nu aduc nicio satisfacţie interioară profundă. Făcând această alegere, preferând iubirea care aduce împlinire vieţii, ei nu s-au înşelat. Puteţi să mă credeţi, aceste lucruri au fost verificate de mii de ori de către Iniţiaţi. Iată de ce noi, discipolii unui Mare Maestru, trebuie să lucrăm cu iubire. Noi am primit în mod gratuit, trebuie să oferim tot la fel. Recompensa noastră este bucuria şi fericirea de a vedea în jurul nostru nişte chipuri surâzătoare, nişte ochi strălucitori, nişte inimi mărite, nişte voinţe pregătite să îndeplinească fapte măreţe, nişte minţi deschise pentru a înţelege şi a studia. Spuneţi-mi, unde am putea găsi o mai mare recompensă?

Simbolul A ne spune că trebuie să urcăm zilnic pe piscurile munţilor spirituali. Când suntem foarte sus, presiunea exterioară (altfel spus, condiţiile materiale) scade, în timp ce aceea a spiritului creşte. Spiritul şi materia au fiecare o existenţă reală. Dar nu trebuie să ne lăsăm copleşiţi de materie fiindcă ea există; spiritul există şi el realmente, dar ca să îi simţim prezenţa, trebuie să ne unim cu el. Atmosfera este compusă din nişte straturi de diferite naturi; în

păturile joase se găsesc praful, microbii, putrefacţia, dar cu cât urcăm, cu atât mai mult pătrundem în nişte regiuni unde aerul este pur. Cei care au urcat pe piscurile munţilor înalţi povestesc că, acolo sus, ai o altă viziune a lucrurilor. Unii îşi uită chiar şi naţionalitatea, rasa; ei se simt deasupra tuturor meschinăriilor ce îi separă pe oameni.

Nu trebuie însă să aşteptăm să avem ocazia să urcăm pe culmi pentru a ne îmbunătăţi punctul de vedere asupra existenţei, trebuie zilnic să ne înălţăm cu ajutorul gândului până la regiunile sublime ale fiinţei noastre. Fiindcă şi noi, ca şi atmosfera, suntem constituiţi din diferite zone, din ce în ce mai pure, populate de o multitudine de creaturi. Noi ne credem mereu aceiaşi… Ce greşeală! Când una dintre aceste creaturi se manifestă în noi, când alta… Sunt o mulţime! Trebuie să ştim că unele dintre aceste creaturi nu pot să ne urmeze când ajungem să urcăm foarte sus, pentru că nu pot respira sau trăi deasupra unei anumite altitudini, aşa cum anumiţi microbi nu pot rezista peste anumite temperaturi. Cu cât urcăm, cu atât mai mult ne eliberăm, pentru că la fiecare pas făcut spre înălţimi, câteva creaturi inferioare ne părăsesc şi cad din nou la nivelul lor obişnuit. Numai câteva entităţi se agaţă de noi până sus: sunt entităţile orgoliului. Toţi Iniţiaţii o ştiu: orgoliul este asemănător unui lichen care poate exista până la cele mai ridicate culmi.

Trebuie să ne obişnuim să ne înălţăm cu ajutorul gândului. Atunci când ne rugăm şi medităm, urcăm. Putem de asemenea să ne înălţăm prin strădaniile depuse ca să ne îndreptăm. Iar dacă vă spun: „Urcaţi” sau ca mai înainte: „Apropiaţi-vă de centrul cercului”, este acelaşi lucru, deoarece imaginea vârfului este identică cu aceea a centrului, amândouă au aceeaşi semnificaţie. În natură nu există nici sus, nici jos, nici dreapta, nici stânga. Aceste expresii semnifică pur şi simplu nişte vibraţii „rapide” şi nişte vibraţii „lente”, nişte vibraţii intense, nişte vibraţii slabe. Înaltul, înăuntrul corespund unor vibraţii rapide; lumea de jos, exteriorul corespund unor vibraţii lente.

Gândurile, sentimentele, faptele pot fi de asemenea situate pe această scară de vibraţii. Avariţia, gelozia, senzualitatea, furia, invidia, frica au nişte vibraţii lente, slabe… Veţi spune că frica nu este lentă, ci rapidă. Da, în exterior, dar în interior ea paralizează gândurile şi face imposibilă acţiunea. De câte ori în cursul unui incendiu nu s-au văzut oamenii precipitându-se în foc, în loc să fugă! Creierul lor nu mai funcţionează. Din contră, gândurile şi sentimentele armonioase fac

acţiunea uşoară, rapidă, eficace.

Maestrul Peter Deunov a scris o carte despre culori. În ea explică că îngerii se ocupă de culori şi că tot ce se întâmplă în natură se realizează cu ajutorul culorilor care lucrează în plante, animale şi oameni. Am citit multe lucruri în această carte unde se spune şi că anumite versete din Biblie, când le pronunţăm, creează anumite culori în jurul nostru şi că, datorită acestor culori, se pot vindeca bolnavii citind aceste versete lângă ei. Îmi aduc aminte că în Bulgaria muftii turci vindecau bolnavii citindu-le versete din Coran.

Maestrul spunea: „Voi vreţi să obţineţi toate secretele naturii, dar ea este vie, vă cunoaşte, ea ştie de câte ori aţi fost nerecunoscători, şi se ascunde de voi. Fiindcă natura îi distrează pe oamenii obişnuiţi, îi instruieşte pe discipoli, dar numai în faţa înţelepţilor îşi dezvăluie secretele. Fiecare lucru în natură are o formă, un conţinut şi un sens. Forma este pentru oamenii obişnuiţi, conţinutul pentru discipoli şi sensul profund pentru Iniţiaţi".

Mulţi pretind că pătrund marile mistere ale naturii, dar nu este atât de uşor. Este necesară o întreagă pregătire, iar aceasta nu se poate face decât prin exerciţiul celor cinci virtuţi: bunătatea care ne permite să ne deplasăm şi, păşind pe calea Iniţierii, să observăm şi să întâlnim toate lucrurile frumoase create de Dumnezeu; dreptatea care ne dă posibilitatea de a acţiona şi a crea nişte opere minunate cu mâinile noastre; iubirea care ne inspiră cuvintele însufleţitoare, care ne dă bucuria de a gusta tot ce este mai plăcut în natură, simţindu-ne mereu hrăniţi şi cu setea potolită; înţelepciunea care ne deschide urechile spirituale datorită cărora vom putea într-o zi să auzim armonia sferelor şi să înţelegem cuvântul divin; adevărul care ne dă toate posibilităţile să ne îndreptăm, să ne orientăm, să găsim ce căutăm, să contemplăm frumuseţea naturii şi chipul Bătrânului dintre Bătrâni, Misteriosului dintre Misterioşi: Am Sof, despre care vorbeşte Cabala.

Este uimitor că majoritatea oamenilor cer să pătrundă misterele celei mai mari Iniţieri fără să pună nimic în practică, fără să facă niciun sacrificiu, niciun efort pentru a se stăpâni. Pentru acest motiv secretele naturii sunt pentru ei pecetluite cu şapte peceţi. Să nu uitaţi niciodată cuvintele Maestrului: „Natura îi distrează pe oamenii obişnuiţi, îi învaţă pe discipoli, şi numai în faţa înţelepţilor îşi dezvăluie secretele".

Aveam de asemenea intenţia să vă dau azi câteva explicaţii din punct de vedere frenologic. Priviţi această schemă a capului:

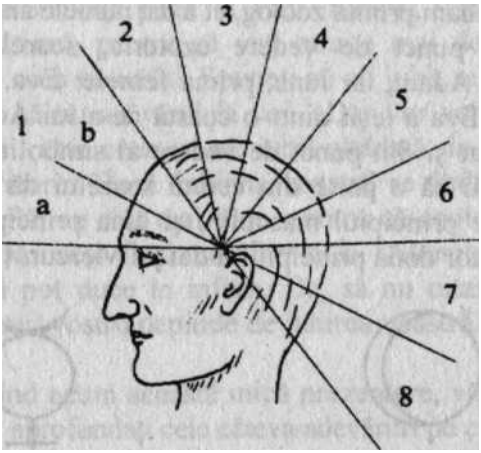

Conturul 1 se împarte el însuşi în două părţi: prima corespunde gustului pentru lucruri concrete, pentru ştiinţă, şi a doua jumătate, partea de sus a frunţii, corespunde interesului pentru lucruri abstracte, filosofia. Conturul 2 corespunde iubirii pentru ceilalţi, bunăvoinţei, altruismului, tendinţelor umanitare. Conturul 3 corespunde iubirii pentru Dumnezeu, devoţiunii, veneraţiei fiinţelor superioare. Conturul 4 indică constanţa în convingeri. Dacă această parte a capului este prea dezvoltată în raport cu celelalte, aceasta indică faptul că persoana va prefera să moară decât să renunţe la ideile sale. Conturul 5 corespunde iubirii de sine, stimei pentru propria persoană. Conturul 6 corespunde iubirii pentru casă, pentru patrie. Conturul 7 corespunde iubirii pentru copii, pentru familie. Conturul 8 corespunde instinctelor.

Se spune că Paradisul era o grădină plantată cu arbori şi populată cu animale de toate felurile. În această grădină, Eva a fost prima botanistă a umanităţii pentru că ea se ocupa de plante, de flori, şi Adam primul zoolog, el a dat numele animalelor.

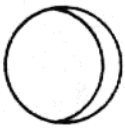

Fig. 3

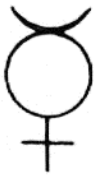

Fig. 4

Din punct de vedere esoteric, soarele reprezintă primul om: Adam, iar luna, prima femeie: Eva. Se spune în Facerea că Eva a ieşit dintr-o coastă de-a lui Adam, ceea ce este adevărat şi din punct de vedere al simbolismului astrologie, pentru că o parte din cercul soarelui dă luna (fig.3). Soarele este principiul masculin, şi luna principiul feminin. Unirea acestor două principii l-a dat pe Mercur, (fig.4) copilul soarelui şi al lunii. Dar Mercur nu este primul copil al lui Adam şi al Evei; înaintea lui au fost Cain (Marte) şi Abel (Venus). Soarele şi luna sunt cele două principii masculin şi feminin care se unesc pentru a da naştere la patru elemente. Pentru alchimişti, unirea soarelui cu luna este simbolizată prin semnul lui Mercur. Acest semn $ conţine şi reprezintă cele patru elemente: două elemente masculine şi două elemente feminine. Luna 3) reprezintă apa; soarele O, focul; + este semnul unirii, pământul; iar Mercur însuşi reprezintă aerul.

Se mai poate da încă o interpretare a acestui simbol al soarelui. Imaginaţi-vă o portocală: coaja portocalei este înţelepciunea, ceea ce mâncăm este iubirea, iar sâmburii pe care îi plantăm după aceea sunt adevărul.

Străduiţi-vă să trăiţi zilnic în iubire, fiindcă ea vă va permite să vă înălţaţi până la vârf. Iubirea voastră vă va determina destinul, pentru că veţi atrage mai devreme sau mai târziu tot ceea ce iubiţi. Spuneţi că aţi iubit multe lucruri până acum şi că nu au venit la voi… Dar vor veni! Ceea ce posedaţi acum, este ceea ce aţi iubit altă dată, în încarnările voastre anterioare. Dacă iubirea voastră se îndreaptă spre lumea spirituală, cu atât mai bine, pentru că acolo unde este iubirea voastră, veţi fi şi voi într-o zi. Atunci, atenţie la iubirile ce vă pot duce în infern. Da, să nu uitaţi niciodată aceasta: destinul vostru depinde de iubirea voastră.

Încheind acum această mică prezentare, vă doresc din toată inima să aprofundaţi cele câteva adevăruri pe care vi le-am expus cât mai simplu. Am făcut-o sub această formă pentru a nu fi înşelaţi de aparenţe, dorindu-vă ca, dincolo de îmbrăcămintea simplă a cuvintelor, să găsiţi soluţii la problemele voastre, în loc să vă risipiţi în detaliile vieţii. Doresc să urcaţi mai des, cât mai des posibil, pe acest munte sacru, muntele solar, de unde veţi avea posibilitatea să îmbrăţişaţi un orizont foarte vast. Uniţi prin legăturile iubirii spirituale, vom face toţi împreună o experienţă şi veţi simţi că viaţa voastră se transformă zi de zi.

Fie ca râul de apă vie să ude arborii şi florile grădinii voastre interioare!

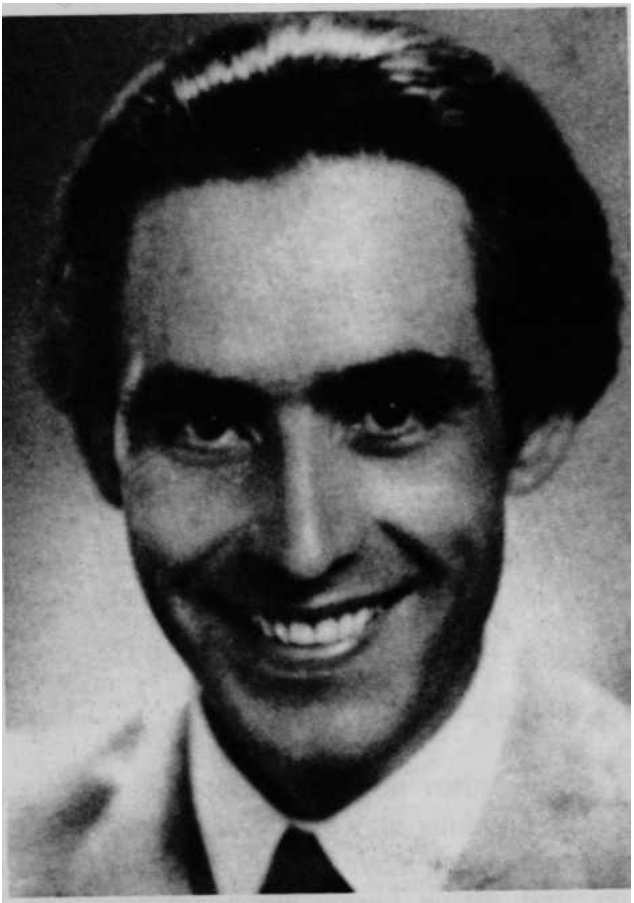

Omraam Mikhaël Aïvanhov (1937)

Paris, 12 februarie 1938

Articol V. Înţelepciunea ascunsă în urechi

„Adevărat" adevărat, zic vouă: Cel ce ascultă cuvântul Meu şi crede în Cel ce M-a trimis are viaţă veşnică şi la judecată nu va veni, ci s-a mutat din moarte la viaţă. Adevărat, adevărat zic vouă, că vine ceasul şi acum este, când morţii vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi cei ce vor auzi vor învia".

Evanghelia după Ioan 5: 24 – 25.

În conferinţa precedentă, v-am vorbit despre ochi şi despre

figura geometrică o care este simbolul ochiului. În această seară vă voi vorbi despre urechi pentru a vă mai arăta ce ştiinţă profundă reprezintă corpul nostru fizic cu toate organele sale. Ce bogăţii sunt în el, dacă ştim să le descoperim. Fiindcă omul, asemenea întregii naturi vii, este o Evanghelie vie.

„Adevărat, adevărat, spune Hristos, că vine ceasul şi acum este, când morţii vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi cei ce vor auzi vor învia". Toţi avem urechi, dat foarte rar ne gândim la ceea ce reprezintă. Anatomiştii cunosc în detaliu structura urechii şi funcţionarea ei, dar se opresc aici. Dacă studiem legile ascunse ale funcţionării urechilor, vom înţelege profunda înţelepciune prin care Creatorul a construit aparatul auditiv.

Asemenea văzului, auzul face parte din cele cinci simţuri al căror rol este să ne pună în legătură cu un aspect distinct al materiei. Pipăitul priveşte doar corpurile solide, iar gustul, pe cele lichide. Veţi spune: „Gustăm zahărul şi este solid". Da, dar de fapt nu îl putem gusta dacă nu a devenit lichid: există mai întâi acţiunea salivei, şi numai după aceea îl percepem prin gust. Tot ceea ce percepem prin gust trebuie să fie în stare lichidă. Mirosul percepe numai emanaţiile gazoase, şi are deci încă un anumit raport cu materia. Prin auz părăsim lumea materială pentru a intra în cea a undelor, a vibraţiilor. Cu văzul ne situăm de asemenea în domeniul undelor, dar undele luminoase sunt mai subtile decât undele sonore, fiindcă lumina se află la frontiera lumii eterice. De la pipăit la văz, cele cinci simţuri sunt deci ierarhizate şi pregătite pentru percepţii din ce în ce mai subtile.

Cele cinci simţuri sunt copiii pielii. Animalele primitive nu aveau nici urechi, nici ochi, ele percepeau lumea exterioară şi se orientau numai cu ajutorul pielii. Apoi funcţiile pielii s-au diferenţiat, şi au apărut auzul, mirosul, văzul. Pielea posedă încă nişte posibilităţi ascunse ce se vor manifesta în viitor.

Organele de simţ se pot pune în legătură cu diferitele noastre corpuri; pipăitul, cu trupul fizic; gustul, cu corpul astral; nasul, cu corpul mental inferior, intelectul. Fizionomiştii pot cunoaşte înclinaţiile intelectuale ale unei fiinţe după nasul ei, şi dispoziţiile sentimentale după gura sa. Cât despre urechi, ele reprezintă corpul mental superior sau corpul cauzal; în sfârşit, ochii reprezintă corpul divin.

În Biblie se fac dese referinţe la urechi. De exemplu: „Ei au

urechi dar nu aud…" sau: „Cei care au urechi de auzit să audă!" Urechile reprezintă înţelepciunea.

Cunoaşteţi că urechea este compusă din trei părţi: urechea externă sau pavilionul, urechea medie şi urechea internă. Această împărţire corespunde celor trei lumi: fizică, astrală şi mentală, planul astral servind de legătură între planul fizic şi mental. În ceea ce priveşte urechea externă, aş spune pur şi simplu că ne dă nişte indicaţii despre caracterul omului. Ea este împărţită în trei părţi: helixul reprezintă intelectul; anti-helixul, inima; iar lobul reprezintă instinctele, gusturile materiale, dorinţele fizice (lăcomie, senzualitate).

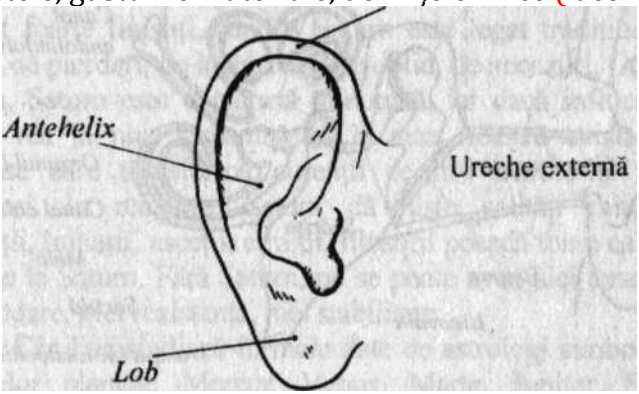

Toate defectele şi calităţile sunt înscrise aici; fiecare linie, fiecare pliu este un detaliu semnificativ. Se poate cunoaşte şi longevitatea omului după urechile sale. Dacă Lombroso era aici, văzându-ne urechile, ar fi spus poate că suntem toţi nişte criminali!… În realitate, se întâmplă uneori ca nişte fiinţe foarte evoluate să posede nişte urechi degenerate. Urechile reprezintă o bancă, tot aşa cum sunt ochii, fruntea, nasul, gura, bărbia. Adică, o persoană poate avea mulţi bani într-o bancă fără a avea în alta, şi dacă urechile nu sunt bine formate, nu trebuie să tragem concluzia că proprietarul lor este rău sau prost, dar că, în trecut, el a neglijat să lucreze asupra anumitor calităţi şi virtuţi. Trebuie să fim prudenţi şi să nu tragem concluzii premature plecând de la o singură observaţie limitată.

Să ne ocupăm acum de structura urechii:

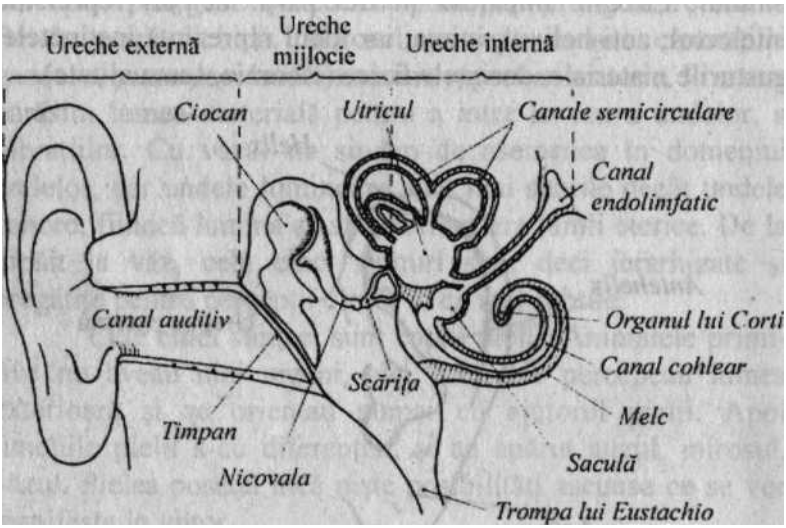

Urechea externă sau pavilionul se prelungeşte prin canalul auditiv (lung de 24 mm) al cărui capăt este constituit de timpan. Timpanului îi urmează lanţul de oscioare ale auzului (ciocanul, nicovala şi scăriţa) ce se articulează între ele: este urechea medie. Dar ceea ce ne interesează mai ales aici este urechea internă cu:

1. vestibulul osos care conţine canale semicirculare dispuse după cele trei planuri spaţiale şi al căror rol este să asigure echilibrul, şi melcul care descrie trei rânduri de spire.

2. vestibulul membranos cu utricului şi sacula care conţin (ca şi canalele semicirculare, canalul endolimfatic, şi canalul cohlear) un lichid incolor numit endolimfa unde plutesc granule mici de substanţă calcaroasă a căror funcţie este de asemenea să asigure echilibrul.

Melcul membranos se termină prin organul lui Corti care este aparatul propriu-zis de auz. Se poate compara cu o harpă. El este format dintr-o mare cantitate de fibre elastice (24.000) care sunt în acelaşi timp şi nişte corzi vibratoare.

După astrologie, urechile sunt sub influenţa lui Saturn. Se poate că, auzindu-se pronunţat acest nume de Saturn, unii nu se simt foarte liniştiţi, fiindcă Saturn este legat tradiţional de lipsuri, de pierderi, de închisoare, de doliu, de necazuri. Cu toate acestea, Saturn este o planetă minunată, iar dacă influenţa sa devine rea în noi, înseamnă că în aura noastră există nişte elemente care transformă curenţii ce ni-i trimite şi îi fac dăunători. În realitate, Saturn dă nişte calităţi minunate: înţelepţii, Iniţiaţii, asceţii, ermiţii, filosofii posedă toate calităţile bune

de la Saturn. Fără Saturn, nu se poate avea nici tenacitate, nici răbdare, nici rezistenţă, nici stabilitate.

Când se studiază formele date de astrologi simbolurilor diferitelor planete: Mercur, Venus, Marte, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun, se constată că nu sunt decât combinaţiile celor trei principale simboluri: A Soarele, B Luna, D Pământul. Soarele reprezintă lumea divină, Luna este lumea astrală, psihică, şi Pământul este lumea fizică, materială. În simbolul lui Mercur C, Soarele este în centru, Luna deasupra şi Pământul dedesubt. În simbolul lui Venus D, Soarele domină Pământul şi este contrar în simbolul lui Marte E. În simbolul lui Jupiter F, Luna este sus şi Pământul jos, şi este invers pentru Saturn G. Simbolul lui Uranus H este format din Pământ şi din două Luni. Simbolul lui Neptun I seamănă celui lui Uranus, dar cu o mică modificare a Lunii şi Pământului. Toate aceste simboluri au o semnificaţie esoterică, dar astăzi vă voi spune numai câteva cuvinte despre Saturn.

Mitologia greacă povesteşte că Saturn este născut din Uranus, „Ouranos", în greacă: Cerul, şi Gaia, Pământul. Or, în astrologie, Saturn este stăpânul lui Capricorn şi al Vărsătorului. Capricornul este un semn de pământ, şi Vărsătorul este un semn de aer. În semnele Racului şi Leului care sunt opuse Capricornului şi Vărsătorului, Saturn se găseşte în exil; or, Racul este casa Lunii şi Leul este casa Soarelui, iată de ce calităţile lui Saturn sunt total contrare celor ale Soarelui şi Lunii.

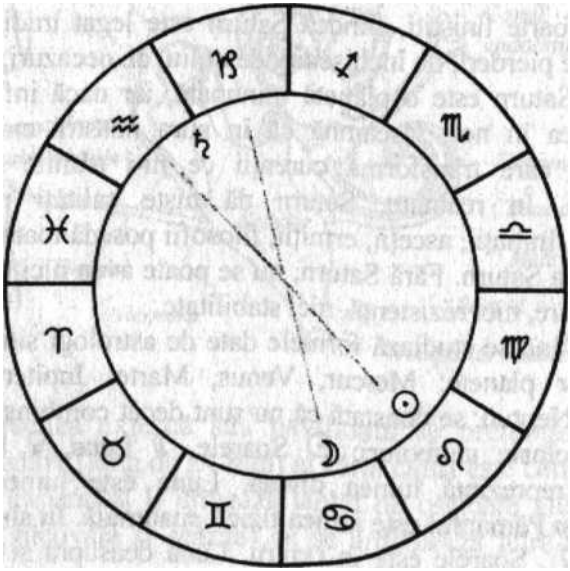

Simbolul lui Saturn G este exact inversul celui lui Jupiter F. După legendă, Saturn, numit în greacă Cronos, era la început stăpânul universului. Sub stăpânirea sa a înflorit Epoca de Aur despre care vorbeşte mitologia greco-latină. Apoi el a devenit orgolios, nedrept, crud, mergând până la a-şi mânca proprii copii. Datorită unui şiretlic soţia sa, Rhea a reuşit să îl salveze pe fiul său Jupiter care, devenit mare, îl detronă pe tatăl său şi îi luă locul. Simbolurile lor astrologice marchează această opoziţie.

Influenţa lui Saturn se găseşte în diferite domenii din natură, dar noi o vom studia mai întâi în om. Din punct de vedere frenologic, Saturn este legat de centrele frunţii care corespund dorinţei de cunoaştere, raţionamentului, reflecţiei, dar şi în spatele craniului, în centrul care corespunde stabilităţii, perseverenţei, şi chiar al încăpăţânării. Înţelepciunea este cea mai bună calitate a lui Saturn care este cea mai bătrână dintre planete, având astfel şi avantajul experienţei.

Saturn se găseşte şi în ficat. Astrologii spun că ficatul este guvernat de Jupiter şi plămânii de Saturn. La origine, Jupiter se găsea de fapt în ficat şi Saturn în plămâni, dar când Jupiter s-a revoltat contra tatălui său, a pus stăpânire pe plămâni şi l-a aruncat pe Saturn în ficat. În bulgară noi spunem la ficat „ceren drob", adică plămân negru, iar la plămâni „bel drob", adică plămân alb. Ceea ce simbolurile planetelor ne explică: unul este drept F şi celălalt întors G.

Tradiţia îl reprezintă pe Saturn săpând pământul, muncind în subterane şi mine; este văzut adesea ca un bătrân cu barbă care ţine în mână o cazma şi scormoneşte pământul. Este exact ce face în ficat unde îndeplineşte o lucrare de aceeaşi natură. Saturn guvernează şi asupra dinţilor, sistemului osos, scheletului. Îl puteţi găsi pe Saturn printre pietre, plante, animale, deoarece este reprezentat în toate regnurile naturii. Anumite animale influenţate de Saturn trăiesc sub pământ sau în vizuini, precum cârtiţa, şobolanul; altora, precum liliecii şi bufniţele, le place noaptea. Măgarul este de asemenea plasat sub influenţa lui Saturn.

Multe persoane nu au o părere bună despre măgar; cu toate acestea, el are multe calităţi bune: este sobru, poate trăi cu foarte puţin, este un ascet care mănâncă chiar şi scaieţi. Răbdarea sa este inepuizabilă… şi încăpăţânarea la fel! Râdeţi, dar ar trebui să stimaţi măgarii. Este o insultă pentru acest animal, numindu-l aşa pe beţiv,

cum se face în Bulgaria: că a băut ca un măgar. Măgarul nu bea decât apă şi nu o bea decât dacă este curată; el ştie să aleagă, iată într-adevăr o calitate extraordinară. Dacă vreţi să găsiţi o apă limpede, lăsaţi măgarul să vă conducă acolo unde vrea să bea şi o veţi găsi.

Saturn simbolizează de asemenea pe bătrânul Adam, în timp ce Soarele simbolizează pe Adam cel nou, pe Hristos. Bătrânul Adam nu l-a ascultat pe Creator în grădina Edenului care i-a spus: „Poţi mânca din fructele tuturor pomilor, exceptând pe cel al binelui şi răului care se găseşte în mijlocul grădinii". Saturn, bătrânul Adam, vrând să devină la fel de puternic ca Dumnezeu, nu s-a supus, şi această nesupunere l-a răsturnat şi l-a trimis pe pământ pentru a munci acolo în greutăţi şi a-şi câştiga pâinea cu sudoarea frunţii. Altfel spus, Saturn a căzut în ficat, ceea ce semnifică aici Purgatoriul, sau chiar Infernul. Ficatul este uzina cea mai importantă a corpului nostru fizic unde nişte lucrători specializaţi se ocupă să

Priviţi acum aceste scheme:

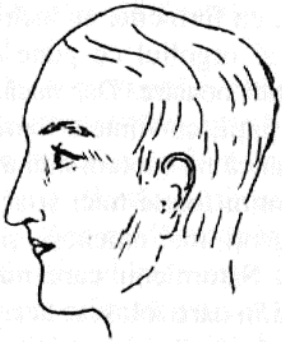

transforme otrăvurile organismului şi să producă bila.

Din punct de vedere astrologie, ţara noastră, Bulgaria, reprezintă ficatul Europei, Franţa reprezintă inima. Ficatul şi inima sunt nişte organe esenţiale; dacă ne încredem în astrologie, trebuie să tragem deci concluzia că destinul Europei depinde mult de cele ale inimii şi ficatului: Franţa şi Bulgaria. Dar ceea ce interesează aici, este latura spirituală a celor două ţări; rolul pe care îl vor juca mai târziu în acest domeniu este imens.

Calităţile bune ale lui Saturn sunt situate în mijlocul frunţii, acestea sunt însuşirile intelectuale, capacitatea de a sesiza conţinutul

ideilor, aptitudinea de a stabili comparaţii şi, în creştetul capului, puţin în spate, perseverenţa, stabilitatea, rezistenţa. În ceea ce priveşte capacitatea de comparaţie, vă voi spune că este una din cele mai importante pe care o posedăm, pentru că ea ne permite să înţelegem analogiile existente între diferitele planuri ale naturii. Cunoaşteţi Tabla de Smarald unde se spune: „Tot ceea ce este jos este la fel cu ceea ce este sus". Este o comparaţie. Iar când Iisus spunea: „Facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ", era de asemenea o comparaţie: ideea că pământul trebuie să fie ca şi Cerul.

Saturnienii, cel puţin cei care nu sunt atât de evoluaţi, au tot timpul privirea coborâtă spre pământ, ceea ce nu este un obicei bun, fiindcă atunci când omul priveşte ce se află sub el, are tendinţa de a face nişte comparaţii şi a se considera desigur superior. Când el este în permanenţă ocupat să observe oamenii cei mai ignoranţi şi cei mai puţin înţelepţi, nu numai că se consider genial, dar îi şi dispreţuieşte, şi este o atitudine foarte rea. Dacă ne comparăm tot timpul cu microbii, cu furnicile, ne închipuim desigur că suntem nişte elefanţi, şi orgoliul ce pune stăpânire pe noi întrerupe cursul evoluţiei noastre. Dar dacă ridicăm privirea şi ne comparăm cu Iniţiaţii, cu fiinţele foarte înalte care ne depăşesc, vedem imediat că nu suntem nici atât de buni, nici atât de inteligenţi; ne simţim foarte mici şi aceasta ne face umili: devenim mai indulgenţi, mai omenoşi, şi dezvoltăm în noi dorinţa de a ne înălţa. Saturnienii care nu ştiu, devin orgolioşi din cauza felului în care folosesc aceste comparaţii. Ei trăiesc prea mult „sub pământ", în suspiciune, critici… Pentru a deveni buni, generoşi, plini de iubire, trebuie să ne comparăm cu Fiii luminii.

Să revenim însă la ficat. Starea sa depinde mult de ceea ce mâncăm, dar şi de calitatea gândurilor şi a sentimentelor noastre. Dacă mâncăm prea mult sau insuficient, dacă absorbim o hrană ce nu este curată, ficatul suferă, nu-şi mai poate îndeplini în mod convenabil lucrarea şi lasă toxinele să invadeze organismul. Ficatul este foarte sensibil la hrana pe care o mâncăm, şi nu îi place carnea. Credeţi contrariul, dar vă înşelaţi. Când animalele simt că vor fi sacrificate, nu ştiţi ce frică, ce nelinişte şi ură simt pentru oameni! Ele nu pot exprima aceste sentimente, dar le trăiesc. Aceste sentimente transformă secreţiile ce le impregnează toate celulele şi chiar când le condimentăm plăcut carnea, aceasta conţine o otravă, dar una mai mult psihică decât fizică, pentru că toate vibraţiile animalului care a

suferit sunt transmise celulelor sale şi au produs această otravă. Dacă mâncăm carne, absorbim deci aceste otrăvuri şi supraîncărcăm ficatul care trebuie să le transforme.

Cel care are probleme cu ficatul, are mereu tendinţa să simtă nelinişte, spaimă. Nemulţumirea, pesimismul, neliniştea sunt nişte stări legate de tulburări ale ficatului. Mulţi filosofi au avut probleme cu ficatul.

Pentru a ne îmbunătăţi starea organismului, trebuie să ne ameliorăm starea ficatului printr-o hrană pură, prin băuturi curate. Nu mă veţi lua cu siguranţă în serios dacă vă spun, de exemplu, că bând apă caldă bine fiartă dimineaţa pe nemâncate, vă purificaţi organismul. Apa caldă este remediul cel mai natural, cel mai inofensiv şi cel mai puternic. În organism se găsesc depuneri ce se pot elimina numai postind şi bând apă caldă. Anumitor persoane când transpiră, le place să bea apă rece, chiar îngheţată; dar în afară că este periculos, apa rece contractă vasele sanguine şi circulaţia se încetineşte, în timp ce apa caldă dilată ţesuturile şi circulaţia se ameliorează. Încercaţi, şi veţi vedea câte rele pot fi evitate datorită folosirii regulate a apei calde; ea poate vindeca migrenele, lipsa poftei de mâncare, insomnia. Ea posedă toate proprietăţile convenabile purificării corpului. În apa rece se găsesc întotdeauna substanţe dizolvate şi ateroscleroza provine de la depozitul acestor substanţe pe peretele arterelor, ceea ce le întăreşte. Bând apă caldă bine, se provocă dizolvarea acestor calcare şi ţesuturile devin mai suple.

Apa caldă poate fi considerată şi ca un instructor. Ea spune celulelor: „Trebuie să fiţi călduroase, bune, blânde, supuse…” Iar iubirea creşte în celule pentru că le provoacă dilatata şi ele încep să accepte învăţătura iubirii care este inseparabilă de căldură. Dimpotrivă, frigul spune: „Contractaţi-vă, fiţi egoiste, nesupuse…” El predică egoismul, răceala şi duritatea, şi le învaţă pe celule prin exemplul său. Unii vor spune: „Dumnezeule, ce manieră ridicolă de a considera lucrurile!” Sunt totuşi chiar experienţele vieţii care ne învaţă aceasta, dar numai cei care înţeleg lucrurile din punct de vedere spiritual vor accepta, ceilalţi nu vor putea.

Aceasta nu înseamnă că nu trebuie să beţi băuturi reci sau îngheţate, mai ales vara, când este cald. Cu toate acestea, dacă beţi o băutură caldă când este foarte cald, veţi simţi puţin după aceea o răcoare extraordinară. Din contră, dacă beţi foarte rece, vi se va părea

la început foarte plăcut, dar veţi continua să simţiţi în exterior căldura. Vă voi spune de asemenea că, dacă aveţi febră, o puteţi scădea luând trei sau patru ceşti de apă fierbinte. Când aveţi gripă, răceală, înainte de a înghiţi tot felul de pastile, încercaţi mai întâi să beţi câteva ceşti de apă foarte caldă şi bine fiartă.

Oamenii posedă nişte cunoştinţe ce le aparţin, şi altele ce le sunt într-un fel străine. Cel care posedă numai nişte cunoştinţe sunt pur teoretice, niciodată puse în practică, nici verificate, chiar dacă este cel mai mare filosof de pe pământ, va reveni în viitoarea reîncarnare, ca un ignorant, şi va fi lipsit de toate cunoştinţele ce le poseda anterior. În timp ce, cel mai neînsemnat om care a încercat să pună în practică puţinul pe care-l ştia în domeniul virtuţilor, va reveni cu posibilităţi native şi va fi cu adevărat inteligent şi înţelept.

Am văzut unii oameni în lume despre care ştiu că au fost în trecut mari savanţi, dar care acum au uitat totul. Numai ceea ce omul trăieşte şi experimentează rămâne în posesia sa, şi oricare ar fi planeta unde va merge să trăiască, le va duce cu el, iar toate celelalte cunoştinţe teoretice, livreşti, care nu sunt în realitate decât nişte cunoştinţe împrumutate, vor fi şterse şi pierdute.

În ceea ce priveşte experienţele ce trebuie să le facem, vă voi mai spune câteva cuvinte. Anumite persoane nu se tem să se avânte în tot felul de activităţi periculoase, să guste plăceri impure şi perverse pretextând că este o lipsă de deschidere spirituală şi de curiozitate intelectuală să nu le cunoşti. Dar când vine vorba despre nişte experienţe de natură superioară, ele se mulţumesc mereu cu nişte citate: „Buddha, Moise, Platon, Iisus… a spus asta şi asta", fără să încerce să verifice ele însele afirmaţiile. De ce să verifice? Nu este interesant. Dar greşeli, pasiuni, vicii, trebuie să cunoşti tot, să guşti tot. Până când vor mai continua să facă aceste experienţe făcute deja în timpul atâtor reîncarnări sub acelaşi pretext?

Există un alt domeniu de explorat, cel al experienţelor superioare, luminoase ce îl scot pe om din greşeală, din obscuritate, din suferinţă. Iniţiaţii refuză să continue să trăiască aceste greşeli milenare, în acest domeniu ei se mulţumesc cu nişte cunoştinţe intelectuale, dau numai nişte citate. Le este suficient ca alţii să fie beţivi, pervertiţi sau criminali, fără a avea nevoie să devină ca ei pentru a înţelege ce au trăit. Dar când este vorba de experienţe divine, îşi spun: „Trebuie să încercăm aceasta", şi atunci nu se mulţumesc să

ştie că Iisus, sfântul Pavel sau Sfântul Ioan le-au trăit, vor să le verifice ei înşişi la rândul lor.

Există deci două feluri de saturnieni: cei care tind spre nişte experienţe minunate, superioare, şi cei care trăiesc în frică, care încearcă otrăvurile. Evident, este preferabil să experimentezi lumea superioară şi să te mulţumeşti cu citate din lumea inferioară.

Să revenim acum la ureche. Am văzut că în urechea internă se găseşte centrul echilibrului. Există trei feluri de echilibru: stabil, instabil şi pasiv. Să presupunem că suspendăm un obiect de partea de sus: punctul de suspensie se găseşte deasupra centrului de gravitaţie, echilibrul este stabil. Dacă îndepărtăm obiectul de poziţia sa de echilibru, el revine la ea. Din contră, să plasăm punctul de suspensie sub centrul de gravitaţie: echilibrul este instabil; dacă îndepărtăm obiectul de poziţia sa echilibru, el nu poate reveni la ea. Dacă acum îl suspendăm de centrul lui de gravitaţie, ceea ce înseamnă că punctul de suspensie şi centrul de gravitaţie se confundă, obiectul va fi în echilibru în orice poziţie. Acest ultim echilibru se numeşte pasiv.

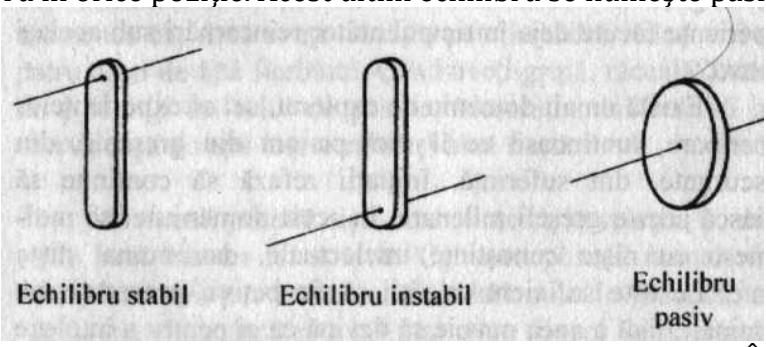

Putem regăsi aceste trei feluri de echilibru şi în noi. În primul caz, cel al echilibrului stabil, punctul de suspensie este capul, şi centrul de gravitaţie, stomacul. Numai omul care gândeşte că raţiunea şi înţelepciunea trec înaintea bunurilor materiale este în echilibru stabil. Echilibrul său este stabil că există o filosofie ce îl menţine. El se mulţumeşte să pună hrana în „centrul de gravitaţie”. Această persoană întâlneşte evident în viaţă suferinţe şi greutăţi ce o scutură, dar îşi regăseşte întotdeauna poziţia de echilibru.

Cel care gândeşte că totul se află în satisfacerea instinctelor sale, îşi plasează punctul de sprijin în stomac şi centrul de gravitaţie în cap. Echilibrul său este deci instabil şi la cea mai mică dificultate, la cel mai mic obstacol, îşi pierde definitiv echilibrul. De exemplu, beţivul care

şi-a transformat capul în centru de greutate şi stomacul în punct de sprijin merge clătinându-se.

Cât despre omul care trăieşte în intuiţie, condus de vocea sa interioară, el este în echilibru la fel cum pământul se învârte în jurul soarelui: punctul său de suspensie şi centrul său de gravitaţie se confundă şi sunt situate în plexul solar, reşedinţa intuiţiei şi a echilibrului definitiv.

Adevăratul echilibru nu se poate găsi în materia sfărâmicioasă şi mişcătoare: pământul, apa, aerul… Imaginaţi-vă un bărbat şi o femeie, fiecare într-o barcă, care s-au întâlnit pe apă. Amândoi schimbă promisiuni; unul spune: „Te iubesc, şi-ţi voi rămâne veşnic fidel”. Iar celălalt răspunde: „Şi eu te iubesc, niciodată nu te voi părăsi…” Dar vântul puternic ce apare separă bărcile. Dus de valuri, bărbatul strigă: „Nu eşti credincioasă!” şi femeia răspunde: „Tu m-ai înşelat!” Dar niciunul, nici altul nu sunt vinovaţi: promisiunile lor fuseseră făcute pe apă.

Melcul este un alt element interesant al urechii interne. El este alcătuit din fibre aliniate ce pot fi comparate cu nişte corzi ale unui instrument. Să luăm o vioară şi să facem să vibreze o coardă îndepărtând-o, de la mijloc, de la poziţia sa de repaus şi lăsând-o brusc. Vom auzi un sunet ce va fi cu atât mai puternic cu cât am depărtat mai mult coarda din poziţia sa iniţială. Intensitatea sunetului se schimbă după mărimea depărtării, dar calitatea sunetului rămâne identică. Dacă scurtăm coarda şi o facem să vibreze din nou, constatăm că sunetul nu mai este acelaşi, este mai ascuţit. Să luăm acum un alt instrument, o chitară de exemplu; dacă facem să vibreze alternativ o coardă de chitară şi una de vioară, constatăm o diferenţă de timbru. Se poate deci spune că sunetul posedă trei caracteristici esenţiale: intensitatea, înălţimea şi timbrul, care sunt distinse de organul lui Corti. Intensitatea depinde de amplitudinea mişcări vibratorii, înălţimea depinde de numărul vibraţiilor într-un timp determinat (cu cât frecvenţa este mai ridicată, cu atât sunetul este mai ascuţit) şi timbrul depinde de natura instrumentului, de materialul din care este fabricat.

Însuşirea de a distinge sunetele este o calitate a lui Saturn, şi cea mai bună. Universul este o simfonie inexprimabilă pentru Iniţiaţi, şi cel care studiază astrologia poate înţelege această simfonie dacă cunoaşte intensitatea (care indică forţa elementelor fizice), înălţimea (care

indică calităţile morale), şi timbrul (care ne arată natura elementelor observate).

Cu ajutorul acestor date, să studiem acum ce este un horoscop. Într-o temă întâlnim planetele, semnele, casele:

1. planetele sunt diferitele timbre, fiecare planetă, Jupiter, Saturn, Venus… posedă nişte caracteristici, o natură specifică.

2. semnele zodiacului corespund înălţimii, ele permit planetelor să-şi manifeste sau nu calităţile.

3. În sfârşit, casele unde se găsesc planetele determină intensitatea, forţa cu care ele se vor manifesta.

Plasarea planetelor în semne indică deci calităţi psihice, iar situarea lor în case arată cum îşi va manifesta omul calităţile în planul fizic. Dacă planeta este într-un semn bun, dar într-o casă rea, în ciuda tuturor calităţilor pe care le posedă, ea nu se poate manifesta în planul fizic în domeniul ce îl guvernează. Din contră, dacă planeta se găseşte în exil sau cădere într-un semn, dar într-o casă bună, atunci chiar dacă nu are calităţi bune, ea se poate manifesta în planul fizic în domeniul care îi corespunde. Aceasta se produce deseori şi lasă să se creadă că anumiţi oameni sunt înzestraţi de la natură atunci când nu sunt. De exemplu, un om care are pe Jupiter în Săgetător sau în Peşti în a douăsprezecea casă, chiar dacă posedă calităţi deosebite, ele vor rămâne ascunse, în timp ce acela care are pe Jupiter în Gemeni sau în Fecioară în casa a zecea îşi va vedea din contră calităţile mereu apreciate şi puse în valoare.

Atunci când vorbesc de case bune sau rele, nu înseamnă deloc că aceste case sunt bune sau rele prin ele însele. Doar că, în funcţie de planete, anumite case sunt mai mult sau mai puţin favorabile. De exemplu, Jupiter în casa a II-a (care este casa norocului, a banilor) are o influenţă extrem de benefică asupra finanţelor, în timp ce Saturn în casa a II-a are o influenţă complet nefavorabilă sau întârzie efectele bune. Există nenumărate combinaţii ce le pot forma cele zece planete descoperite până acum (nu se vor mai descoperi altele în viitor) cu cele douăsprezece constelaţii şi cele douăsprezece case. În plus, între planete există nişte raporturi geometrice importante numite „aspect" de către astrologi. Aspectele reprezintă un interval determinat între două planete situate pe cercul zodiacului.

Aspectele esenţiale sunt următoarele:

Triunghiul *p*, sextilul q, semisextilul r, conjuncţia m, opoziţia n

„pătratul o, semipătratul t.

Trigonul (aspect de 120°), sextilul (aspect de 60°) şi semisextilul (aspect de 30°) sunt considerate ca armonioase şi favorabile.

Opoziţia (aspect de 180°), pătratul (aspect de 90°), şi semipătratul (aspect de 45°) sunt considerate ca disonante şi nefavorabile.

Conjuncţia (planete situate la mai puţin de 10° depărtare una de alta) este de asemenea considerată ca foarte puternică şi semnificativă; ea este favorabilă sau defavorabilă după natura planetelor strâns unite.

În aspecte putem de asemenea să găsim intensitatea, înălţimea şi timbrul. Să considerăm un aspect: timbrul său depinde de cele două planete care îl formează; înălţimea sa depinde de cele două semne zodiacale unde se găsesc planetele; intensitatea sa depinde de casele unde se produce. În această seară, misiunea mea nu este să vă explic întreaga astrologie, ci să vă dau câteva indicii. Se vorbeşte tot timpul despre armonia cerească, fără a şti că aceste legi fundamentale sunt înscrise în urechi, în aparatul lui Corti.

Eu v-am spus, calitatea esenţială a lui Saturn este discernământul. Înţeleptul ştie să deosebească lucrurile: intensitatea, înălţimea, timbrul. El ştie să deosebească lupul de oaie, albinele de viespi, izvoarele de mlaştini, spiritualul de material. Iată înţelepciunea: să ştii să deosebeşti fiecare lucru şi în fiecare clipă. Organul discernământului despre care vă vorbesc este a treia ureche. Da, aşa cum există un al treilea ochi despre care v-am vorbit, există o a treia ureche pe care Iniţiaţii au ştiut s-o dezvolte. Această a treia ureche se găseşte în gât la nivelul glandei tiroide. Pentru a o dezvolta trebuie să ştii să trăieşti în linişte. În trecut, Iniţiaţii, asceţii, ermiţii mergeau să trăiască în singurătate în scopul de a asculta vocea interioară. Ca Saturn, ei rămâneau singuri pentru a asculta… Dacă vreţi să auziţi vocea interioară, pătrundeţi în voi înşivă şi ascultaţi-o.

Înţeleptul se deosebeşte de ceilalţi oameni prin felul în care ascultă. A asculta este o mare ştiinţă. Ne închipuim cu toţii că ştim să ascultăm; nu, există puţine fiinţe care ştiu să asculte, şi aceştia sunt adevăraţii saturnieni. Ei vorbesc puţin şi ascultă.

Am spus că trebuie să ştim să deosebim lupii de oi, viespile de albine… Dar preferăm câteodată intensitatea în locul înălţimii şi

spunem: „Desigur, este un lup, dar este puternic” şi capitulăm în faţa acestui lup. Oile sunt slabe, este adevărat, dar ele sunt mai evoluate decât lupii. Nu există în perspectivă un viitor bun pentru lupi. Nu li se pregăteşte nici casă, nici hrană, dar toată lumea se pregăteşte să îi urmărească şi să îi omoare. Din contră, oile au un viitor bun pentru că ele ştiu să dea, şi albinele de asemenea. Cel care este egoist şi avar nu va primi nimic.

Era odată un om foarte avar care a ajuns în Infern, dar îngerii avură milă de el şi au dorit să facă ceva pentru a-l salva. L-au căutat pe Sfântul Petru care şi-a consultat cartea sa mare cu scopul de a vedea dacă nefericitul nu a făcut ceva bun în viaţa sa. Căutând bine, a descoperit că a dat într-o zi o ridiche neagră unui sărac: era de ajuns pentru a încerca să-l salveze. S-a căutat deci acea ridiche, ce a fost suspendată de o sfoară pentru a fi coborâtă în Infern la îndemâna avarului. Acesta, văzând-o, o apucă cu amândouă mâinile. Imediat, Sfântul Petru şi îngerii au tras de sfoară şi l-au ridicat pe avar agăţat de ridichea sa. Atunci când camarazii săi din Infern şi-au dat seama că va scăpa astfel, s-au agăţat de el pentru a fi şi ei salvaţi. Dar avarul, văzând că ceilalţi vor beneficia cu el de acest ajutor nesperat, a început să strige: „Lăsaţi-mă, ridichea aceasta îmi aparţine!” Sfoara s-a rupt de îndată şi au recăzut toţi în Infern. Ei da, nu trebuie niciodată să spunem: „Aceasta îmi aparţine, este numai a mea” fiindcă vom recădea în Infern.

Saturnienii adevăraţi sunt cei care ştiu să asculte vocea Domnului. Veţi spune: „Cum se manifestă vocea Domnului?... Cum s-o auzim?” Biblia povesteşte că atunci când profetul Ilie a fugit de regina Isabela, el s-a ascuns în deşert timp de mai multe zile, şi în sfârşit vocea Domnului s-a manifestat în el. A fost întâi un vânt violent ce a desfăcut munţii şi a spart pietrele, dar Dumnezeu nu era în vânt. Pe urmă a fost un cutremur de pământ, dar Dumnezeu nu era în cutremurul de pământ. A fost un foc, dar Dumnezeu nu era în foc. În sfârşit, după foc, a fost un murmur blând şi uşor... şi Dumnezeu era în acest murmur. Vedeţi, Dumnezeu nu era nici în furtună, nici în cutremurul de pământ, nici în foc, ci într-un murmur. Vocea Domnului nu face gălăgie, iată de ce trebuie să fii foarte atent ca să o auzi.

Profetul Iona a auzit de asemenea vocea lui Dumnezeu care îi spunea: „Du-te la Ninive şi spune-i că o voi distruge fiindcă nu ascultă”. Dar Iona, căruia îi era frică, n-a vrut să meargă la Ninive şi s-a îmbarcat

pe o navă cu destinaţia Tarsis. Când era pe mare, a început o furtună. Toţi erau înspăimântaţi şi au decis să tragă la sorţi pentru a şti care era cel care atrăgea furtuna. Sorţii l-au desemnat pe Iona şi a fost aruncat în apă. El a fost înghiţit de o balenă şi a rămas trei zile în burta sa. Acolo, reflectă şi spuse în sfârşit: „Iartă-mă, Doamne, acum voi face ce Tu m-ai rugat". Atunci balena l-a vomitat şi a fost salvat… Ca Iona, atunci când nu vrem să facem ceea ce cere vocea Domnului, întâlnim nişte balene şi rămânem mai multe zile în burta lor. Câte balene întâlnim în viaţă? Nişte balene de toate mărimile şi culorile… Dacă am fi mai atenţi, dacă am avea mai mult discernământ, am simţi că înainte de fiecare acţiune importantă din viaţa noastră, fie că este o călătorie, o lucrare, o decizie de luat, o voce dulce ne vorbeşte înăuntrul nostru, dar nu-i dăm atenţie. Dar nouă ne plac gălăgia şi furtunile, iar pentru a asculta fiinţa care ne vorbeşte, ea trebuie să facă mai mult zgomot. Dacă vorbeşte blând, nu ascultăm.

Totuşi, trebuie să ştim că atunci când fiinţele superioare ne vorbesc, ele ne spun numai câteva cuvinte şi cu o voce aproape imperceptibilă. Când, din vina noastră, ni s-a întâmplat un necaz, ne gândim: „Da, desigur, a fost ceva în mine care m-a avertizat, dar era atât de slab, atât de slab…" Nu am ascultat pentru că am preferat să urmărim vocile ce ne vorbeau mult şi foarte tare ca să ne inducă în eroare. Dumnezeu vorbeşte cu blândeţe şi fără insistenţă; El spune lucrurile o dată, de două ori, de trei ori, apoi tace. Intuiţia nu insistă mai mult, şi dacă nu ascultăm atent, dacă nu discernem această voce pentru că ne plac prea mult zgomotul, violenţa şi vijeliile, ne vom rătăci mereu. Vocea din Cer este extrem de blândă, tandră, melodioasă şi scurtă. Cel care ne vrea binele, care este trimis de Dumnezeu, se manifestă în trei feluri: printr-o lumină ce o produce în noi, printr-o dilatare, o căldură, o iubire pe care o simţim în inimă, şi în sfârşit printr-o senzaţie de libertate ce o încercăm şi hotărârea de a înfăptui nişte fapte nobile şi dezinteresate.

Să ştiţi că acela care vă poate lumina spiritul, încălzi inima şi elibera voinţa, oricine ar fi, bogat sau sărac, savant sau neştiutor, este trimis de Dumnezeu. În timp ce, cel care încâlceşte totul în voi, vă contractă inima, vă limitează şi vă răpeşte pofta de a înfăptui nişte lucruri frumoase şi raţionale, nu vă încredeţi în el, fugiţi de el, îndepărtaţi-vă! Chiar dacă este omul cel mai savant, cel mai celebru sau mai măreţ, pentru voi va fi un dezastru, nenorocirile vor veni la voi

prin intermediul său.

De ce se spune că Saturn aduce nenorociri? Pentru că el nu iubeşte fiinţele orgolioase, nedrepte şi necinstite; el nu iubeşte pe cei care se lasă înnebuniţi de bogăţii, de mărire şi plăceri. El distruge tot, tulbură tot, pentru că este plasat ca o graniţă în natură, la limita celor şapte planete cunoscute de antici. La trecerea acestei graniţi, Saturn spune: „Ce cauţi aici? Ai mult orgoliu, eşti copleşit de povara posesiunilor tale, nu poţi trece graniţa". Nimeni nu poate trece graniţa dacă nu este pur. Saturn este un fel de gardian al pragului şi tot el păstrează arhivele. Arhivele lumii, şi cele din întreg trecutul umanităţii sunt păstrate de Saturn. El este arhivarul naturii, pentru că timpul este domeniul său. El înscrie evenimentele în lumea cauzală. Dar noi vom cunoaşte aceste arhive ale lumii cauzale numai dacă suntem puri. Iniţiaţii l-au prezentat pe Saturn ca un schelet. Scheletul este tot ce există mai rezistent. Totul moare, dar oasele rămân. Corpurile fizic, astral, mental mor, dar corpul cauzal rămâne nemuritor.

Atât timp cât rămâne un schelet, nişte oase, putem să le reacoperim cu carne, să le înviem. Într-un pasaj din Vechiul Testament, este scris că Dumnezeu a dus pe profetul Ezechiel în mijlocul unei văi pline de oase şi i-a spus: „Proroceşte pe aceste oase şi spune-le: Oseminte uscate, ascultaţi cuvântul lui Dumnezeu! Aşa vorbeşte Dumnezeul Nemuritor acestor oase: Iată, am să fac să pătrundă în voi un suflet şi veţi trăi. Vă voi da nişte nervi, voi face să apară carnea pe voi, vă voi acoperi cu piele, voi aşeza un spirit în voi şi veţi trăi. şi veţi şti că eu sunt Dumnezeu". Această idee este exprimată şi de cea de-a douăzecea carte a Tarotului: Judecata, care reprezintă un înger care suflă într-o trompetă pentru a trezi morţii. Mari mistere sunt ascunse în această carte ce corespunde anumitor evenimente din viaţa discipolului şi a întregii umanităţi. Iar Hristos a spus în Evanghelie: „Nu vă miraţi de aceasta; că vine ceasul în care toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui. Adevărat, adevărat zic vouă că vine ceasul şi acum este, când morţii vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi cei ce vor auzi vor învia".

Peste tot în lume vin acum Iniţiaţii care ne spun: „Treziţi-vă, soarele se ridică deja deasupra lumii! Peste tot el răspândeşte căldura sa şi îşi trimite lumina. Uniţi-vă în spiritul iubirii şi al luminii. Întunericul dispare, noua viaţă începe. Veniţi să lucraţi cu noi şi vă vom arăta bogăţiile vieţii". Dar v-am spus, fiinţele superioare nu

vorbesc în noi nici foarte tare, nici mult timp, ele ne spun numai: „Fiţi vigilenţi… Iubiţi… Studiaţi… Legaţi-vă de Cer… Fiţi neprihăniţii. Deschideţi-vă inima lui Dumnezeu… Păstraţi-vă pacea…" În timp ce ceilalţi trâmbiţează zi şi noapte, prezentându-ne tot felul de argumente pentru a putea obţine ceea ce doresc. Atunci când fiinţele superioare vorbesc în noi, putem să le înţelegem, dar ele nu se fac auzite decât într-o linişte profundă. Iată de ce Iniţiaţii postesc adesea: pentru a face linişte în ei. Când omul mănâncă până se satură, se produce în el un zgomot mare, fiindcă toate animalele sale interioare încep să facă gălăgie. Văzând că vine hrana, fiecare strigă: „Este pentru mine! Este pentru mine!" în timp ce, acela care postește este mirat de liniştea extraordinară ce domneşte în el; numai în această linişte se poate auzi vocea lui Dumnezeu.

De acum încolo, trebuie să creăm nişte legături de prietenie cu Saturn. Atâta timp cât nu îl iubim, există între el şi noi nişte relaţii proaste. În timp ce, dacă îl iubim, adică dacă iubim înţelepciunea, liniştea, meditaţia, perseverenţa, Saturn va fi bun cu noi. Saturn reprezintă un sistem identic cu sistemul solar cu planete comparabile cu Marte, Jupiter, Pământul, Luna etc… Astfel încât, în sistemul său există şi echivalentul planetei noastre şi al tuturor creaturilor ce o locuiesc, avem cu toţii sosia noastră pe acest pământ saturnian. De aceea Saturn care observă tot, ne înregistrează toate faptele. Dacă sunteţi nedrepţi, necinstiţi, răi, dacă nu vreţi să vă supuneţi legii divine, sau din contră, dacă vă îmbunătăţiţi şi deveniţi mai înţelepţi, mai indulgenţi, mai înţelegători şi generoşi faţă de alţii, Saturn o ştie şi o înscrie imediat în liniile mâinii voastre.

Vă voi mai spune încă un lucru. Anumiţi Iniţiaţi din trecut ştiau să prepare un lichid ce îl numeau „spirit universal": un lichid extras din atmosferă, din zăpadă, din ploaie, din rouă, condensare a spiritului naturii care însufleţeşte totul. De exemplu, dacă cel care avea puţin lichid voia să ştie cum se simte un prieten, lua o picătură din sângele lui pe care îl punea în puţin spirit universal; dacă acest prieten era sănătos, se forma această figură A asemănătoare unei celule cu nucleul său. Dacă se odihnea, totul rămânea liniştit în lichidul ce era numai puţin întunecat. Dacă era bolnav, nu era nicio lumină în picătura de sânge; iar dacă murea în timpul experienţei, flaconul se spărgea. Asemenea acestui spirit universal, Saturn poate vedea tot şi cunoaşte starea fiecărui lucru. Iată de ce, Saturn este cel care recompensează

sau pedepseşte. El reprezintă destinul. Dar noi ne putem schimba destinul dacă ştim să deosebim lucrurile bune de cele rele, dacă ştim să deosebim vocea fiinţelor superioare de cea a fiinţelor inferioare, dacă ştim să ne situăm în starea de echilibru spiritual. (*în legătură cu Saturn, se poate spune că, în privinţa anumitor aspecte, anatomia şi fizica nucleară aduc o confirmare Ştiinţei Iniţiatice. Maestrul Omraam Mikhaël Aïvanhov a afirmat întotdeauna că aceia care au dat cea mai satisfăcătoare schemă a universului, prin Arborele Sefirotic sunt cabaliştii, şi a vorbit mult despre acest subiect. Or în Arborele Sefirotic, planeta Saturn pe care Maestrul o pune în legătură urechile, aparţine sefirotului Binah unde cei 24 de Bătrâni guvernează destinele creaturilor. Binah este sefirotul stabilităţii, iar dintre metale, i-a fost atribuit plumbul. O primă confirmare a acestor corespondenţe ne este dată de numărul 24 care se regăseşte de două ori în anatomia urechii: cei 24 milimetri ai lungimii canalului urechii mijlocii şi cele 24.000 de corzi ale organului lui Corti care este organul esenţial al auzului. Pe de altă parte, plumbul are cel mai îndelungat timp de dezagregare din familia materialelor radioactive. În lanţul elementelor ce compun familia uranidelor, plumbul este primul ce nu este supus dezintegrării radio active naturale; este deci cu adevărat un simbol al stabilităţii… Şi se pare că există şi alte confirmări* (*Nota editorului*))

Am primit astăzi o scrisoare de la Maestrul meu ce conţine o formulă minunată. Dacă vreţi, o să v-o dau. În Bulgaria, întreaga noastră Fraternitate o repetă zilnic la ora 8 şi la ora 20. Este o formulă bună ce ne poate lega de Fraternitatea Albă. iat-o: „Voi trăi după iubirea propovăduită de Hristos. Fie ca viaţa mea să se îmbunătăţească prin iubire! Voi trăi după legea Domnului. Fie ca viaţa mea să se transforme aşa cum a cerut-o Domnul!”

Să trăim cu iubire şi înţelepciune. Să fim buni, răbdători, să ne deschidem inimile şi sufletele iubirii care vine zilnic să ne încălzească şi să ne învie. Să ne deschidem minţile şi sufletele înţelepciunii ce vine să ne ilumineze şi să ne călăuzească pe calea adevărului! Dacă suntem nişte copii ai luminii, vom fi sănătoşi, fericiţi, frumoşi, puternici, vom fi imaginea şi asemănarea Dumnezeului celui viu. Aşa să fie!

Paris, 19 februarie 1938.

Articol VI. Iubirea ascunsă în gură

„Adevărat, adevărat, zic vouă: Cel ce crede în Mine are viaţa veşnică.

Eu sunt pâinea vieţii. Părinţii voştri au mâncat mană în pustie şi au murit. Pâinea care se coboară din cer este aceea din care, dacă mănâncă cineva, nu moare.

Eu sunt pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar pâinea pe care Eu o voi da pentru viaţa lumii, este trupul Meu.

Deci iudeii se certau între ei, zicând: Cum poate Acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm?

Şi le-a zis Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veţi mânca trupul Fiului Omului şi nu veţi bea sângele Lui, nu veţi avea viaţă în voi. Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viaţă veşnică, şi eu îl voi învia în ziua cea de apoi. Trupul Meu este adevărata mâncare şi sângele Meu, adevărata băutură.

Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu rămâne întru Mine şi Eu întru el. Precum m-a trimis pe Mine Tatăl cel viu şi Eu viez pentru Tatăl, şi cel ce Mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine".

Evanghelia după Ioan 6: 47 – 57.

„Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viaţă veşnică". A mânca trupul lui Hristos, a bea sângele său, aceste cuvinte sunt desigur simbolice, şi trebuie să le interpretăm.

În tradiţia creştină, credincioşii se împărtăşesc cu trupul şi sângele lui Hristos sub forma pâinii şi vinului, pâinea care este făcută din grâu, şi vinul care este făcut din struguri. Pâinea este trupul, şi vinul este sângele. Pâinea şi vinul sunt simbolurile pe care le găsim în toate Iniţierile.

Aţi citit cu siguranţă în Facerea povestea întâlnirii lui Avram cu preotul lui Dumnezeu viu, Melchisedec, regele Salemului. „Şi când se întorcea Avram, după înfrângerea lui Kedarlaomer şi a regilor uniţi cu acela, i-a ieşit înainte regele Sodomei în valea Shave, care astăzi se cheamă Valea Regilor. Iar Melchisedec, regele Salemului, i-a adus pâine şi vin. Melhisedec acesta era preotul Dumnezeului celui Preaînalt. şi a binecuvântat Melhisedec pe Avram şi a zis: „Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeu cel Preaînalt, Ziditorul cerului şi pământului. şi a binecuvântat să fie Dumnezeul cel Preaînalt, Care a dat pe vrăjmaşii tăi în mâinile tale!" şi Avram i-a dat lui Melhisedec zeciuială din toate".

Numele lui Melchisedec care înseamnă „rege ai dreptăţii" vine din limba ebraica: „melek", rege, şi „tedec", dreptate. Cât despre numele oraşului căruia îi era rege, Salem, el are aceeaşi rădăcină cu a

cuvântului „şalom”: pace. Melchisedec este regele dreptăţii şi al păcii; este un personaj foarte misterios despre care se cunosc foarte puţine lucruri. Numai Marii Iniţiaţi au câteva cunoştinţe despre el. Există numai un singur loc în Biblie unde Melchisedec este menţionat, în epistola către evrei a Sfântului Pavel. Sfântul Pavel scrie: „Căci acest Melchisedec, rege al Salemului, preot al lui Dumnezeu cel Preaînalt, care a întâmpinat pe Avraam, pe când se întorcea de la nimicirea regilor şi l-a binecuvântat. Căruia Avraam i-a dat şi zeciuială din toate, se tâlcuieşte mai întâi: rege ai dreptăţii, apoi şi rege al Salemului, adică rege al păcii, fără tată, fără mamă, fără spiţă de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârşit al vieţii ci, asemănat fiind Fiului lui Dumnezeu, el rămâne preot pururea. Vedeţi, dar, cât de mare e acesta, căruia chiar patriarhul Avraam i-a dat zeciuială din prada de război”. Am să vă vorbesc altă dată despre Melchisedec.

Cina cea de Taină, instituită de Iisus, repetă ofranda pâinii şi a vinului pe care Melchisedec le-a făcut lui Avraam. De altfel, Sfântul Pavel spune de asemenea că Iisus era preot după ordinul lui Melchisedec. Legenda Sfântului Graal este şi ea legată de simbolurile pâinii şi vinului… Grâul care creşte pe câmp şi strugurele care creşte în viţa de vie sunt simbolurile celor două principii masculin şi feminin întâlnite în toate Iniţierile, adică simbolurile înţelepciunii şi iubirii. Viţa este inima, şi vinul reprezintă sângele, adică sentimentele. În timp ce câmpul este capul, intelectul, iar grâul, gândurile. Dacă ne hrănim cu înţelepciunea ce vine din spirit şi bem iubirea care curge din inimă, vom avea viaţă veşnică. Numai prin iubire şi înţelepciune se poate obţine viaţa veşnică.

În conferinţele precedente, v-am spus că fiecare om reprezintă un triunghi ale cărui trei laturi sunt intelectul, inima şi voinţa. V-am spus de asemenea că idealul intelectului este înţelepciunea divină, cel al inimii este iubirea divină, iar cel al voinţei este libertatea divină; am găsit acest triunghi peste tot, în toate domeniile. V-am explicat că ochii reprezintă adevărul, iar urechile înţelepciunea; în această seară vă voi vorbi despre gură care reprezintă iubirea. Veţi vrea de asemenea să ştiţi ce reprezintă nasul?… Pentru moment, mulţumiţi-vă să ştiţi că este rezumatul omului în totalitatea sa. Este un indicator comparabil unui manometru care indică presiunea unui fluid. El permite cunoaşterea intensităţii luminii interioare în om, repartizarea energiilor… El se împarte în trei părţi, dar vă voi vorbi altă dată despre

acest subiect.

În această seară vom studia deci gura care reprezintă sentimentele, emoţiile, pasiunile, instinctele. Ştiţi că gura face parte din sistemul digestiv: prin ea hrana pătrunde în noi. Din punct de vedere astrologie, ea este legată de Venus, planeta iubirii, şi de Mercur din cauza limbii care este destul de pricepută să facă lucruri bune sau rele. Gura, cu limba, reprezintă deci asocierea lui Venus şi a lui Mercur într-una din manifestările lor în lume. Limba este Mercur, zeul care se metamorfozează, Hermes, mesager al zeilor care poate lua înfăţişarea lui Saturn, Marte, Uranus, sau a Lunii.

Gura este sediul gustului şi al cuvântului unde se dovedeşte foarte activă şi eficace. De fapt, se spune despre limbă că nu are oase, dar că poate sfărâma oasele, că nu are coardă, dar poate agăţa pe cineva; că nu are spadă, dar poate străpunge inimile… Pe faţa sa dorsală sunt plasate papilele gustative, iar pe faţa ventrală glandele salivare.

V-am spus deja, cel care vrea să studieze ştiinţa esoterică trebuie mai întâi să înceapă prin studiul propriului organism, pentru că toate ştiinţele sunt în noi. Cel care vrea să studieze alchimia trebuie deci s-o studieze mai întâi în el însuşi, în gură şi funcţiile sale, precum şi în hrana pe care o absoarbe în fiecare zi pentru că ea conţine toate elementele chimice şi alchimice.

Pentru astrologi semnele lui Venus sunt Taurul a şi Balanţa g Gura este deci în legătură cu Taurul (gâtul), şi veţi vedea, acest semn are forma unei limbi, şi cu Balanţa (rinichii). Semnele lui Mercur sunt Gemenii e şi Fecioara f; Gemenii sunt legaţi de braţe şi Fecioara de plexul solar şi de intestine. În antichitate, Mercur (numit de greci Hermes) era considerat ca un zeu abil, ingenios, magicianul care vindecă şi face miracole datorită baghetei sale magice: caduceul. Caduceul este un baston înfăşurat de doi şerpi care reprezintă cele două mâini: dreapta şi stânga, adică cele două curente care străbat universul: iubirea şi ura, atracţia şi repulsia, viaţa şi moartea, electricitatea şi magnetismul, căldura şi frigul, lumina şi întunericul, asupra cunoştinţelor pe care este bazată toată magia. Iniţiatul vindecă şi face miracole cu mâinile care reprezintă fiecare un şarpe încolăcit.

Forţele care trec prin mâini îşi au originea în plexul solar. Vedeţi deci cum cele două case a lui Mercur – Gemenii şi Fecioara – sunt legate între ele.

Tot ceea ce mâncăm şi bem trebuie să treacă prin rinichi şi dacă nu ştim să ne hrănim corect, rinichii nu ajung să elimine deşeurile, ceea ce antrenează apariţia diferitelor boli: calculi, litiază etc. Rinichiul este un alt fel de ficat; ficatul care purifică sângele şi absoarbe otrăvurile, iar în rinichi se elaborează urina, otravă ce trebuie după aceea eliminată. De asemenea, aşa cum se poate cunoaşte starea de sănătate după aspectul limbii, se poate cunoaşte starea generală a omului după natura urinei sale. Am vorbit deja despre centrul de echilibru ce se află în ureche, în canalele semicirculare dispuse după cele trei planuri ale spaţiului. Un alt centru de echilibru se situează în rinichi care au ca funcţie să menţină constantă compoziţia sângelui şi care se găsesc plasaţi la jumătatea înălţimii corpului fizic. În mod astrologie, li se atribuie rinichilor semnul Balanţei, simbolul echilibrului, de care sunt de asemenea legate urechile pentru că urechile sunt sub influenţa lui Saturn ce este exaltat în Balanţă. În ceea ce priveşte legătura existentă între urechi şi rinichi, se poate face încă o remarcă privind micile grăunţe de calcar ce conţin lichidul endolimfatic: aceste grăunţe, care au ca funcţie să asigure echilibrul, sunt bine plasate la locul lor în urechi; în schimb, calcul îi în rinichi provoacă nişte tulburări foarte grave de sănătate.

Când am studiat triunghiurile ce formează cele trei principii ale intelectului, inimii şi voinţei în legătură cu culorile, am văzut că galbenul corespunde creierului, albastrul, plămânilor, iar roşul, stomacului. Or, fiecare culoare este legată de cea care îi este opusă pe steaua cu şase colţuri: adică roşul de verde, albastrul de portocaliu, galbenul de violet (fig. l).

Fig. 1

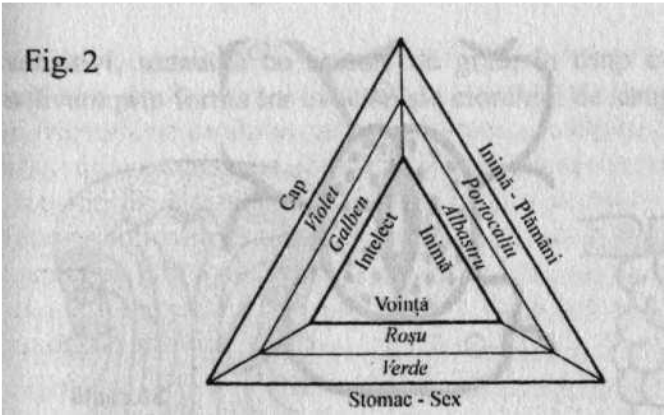

Roşul şi verdele lucrează în sex şi în stomac, roşul, în manifestarea forţei vitale şi verdele, în digestie. Albastrul şi portocaliul lucrează în plămâni şi inimă; portocaliul este sănătatea care se naşte din respiraţie, iar albastrul, pacea. Galbenul şi violetul lucrează în cap; galbenul este culoarea intelectului, a înţelepciunii, şi violetul este culoarea sentimentului mistic, al adoraţiei către Creator. (fig.2)

Dacă observăm plantele, vedem că au sub frunze o mulţime de orificii, numite stomate, asemănătoare unor mici guri ce permit schimburi de gaz şi vapori de apă între frunză şi mediul exterior. Prin stomate se fac transpiraţia, respiraţia şi asimilaţia. Asimilaţia constă în descompunerea bioxidului de carbon din aer în carbon pe care planta îl absoarbe pentru a se hrăni, şi în oxigen, pe care îl elimină. Sub acţiunea luminii, această asimilaţie se produce datorită celor trei pigmenţi conţinuţi în frunză: xantofila, carotenul şi clorofila. Xantofila este galbenă, carotenul este de un roşu portocaliu şi clorofila este verde. Deoarece culorile complementare ale galbenului, portocaliului şi verdelui sunt violetul, albastrul şi roşul, regăsim triunghiul de adineaori.

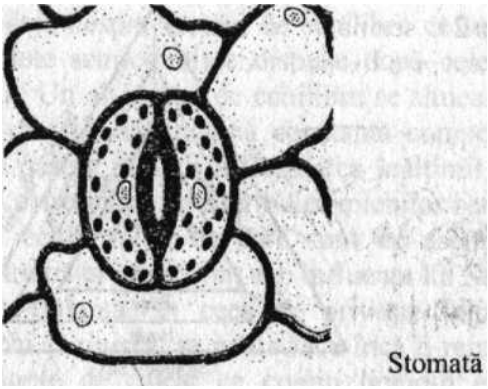

Stomată

Există cel puţin trei circumstanţe în viaţă când fiinţele se înţeleg perfect: când se reunesc în jurul aceleaşi mese pentru a mânca, când cântă împreună, şi când se roagă împreună. Din nou, veţi vedea, regăsim triunghiul celor şase culori şi putem completa astfel tabloul:

Roşu – verde Clorofilă Nutriţie

Albastru – portocaliu Caroten Cântec

Galben – violet Xantofilă Rugăciune şi contemplaţie

Aţi remarcat fără îndoială că oamenii sunt construiţi invers comparativ cu plantele: ei respiră ceea ce plantele elimină şi elimină ceea ce plantele respiră şi asimilează. Plantele au capul în jos; de fapt, capul lor este rădăcina, organul de nutriţie, iar sexul este floarea unde se face reproducerea. Dacă priviţi un arbore, nu veţi vedea decât frunzele (plămânii săi), în timp ce rădăcinile (capul) sunt îngropate sub pământ.

Să revenim acum la gură pentru a studia papilele gustative şi glandele salivare. În papile, mugurii gustativi, prelungiţi prin nişte firicele nervoase şi înarmaţi cu nişte cili senzitivi, seamănă cu spicele de grâu, în timp ce glandele salivare prin forma lor evocă nişte ciorchini de struguri.

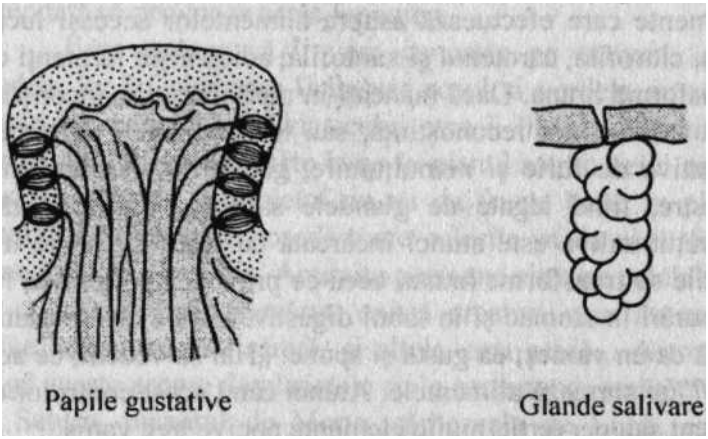

Ceea ce este într-adevăr curios, este că Mercur şi Venus, care influenţează gura, sunt în legătură, primul, Mercur, cu constelaţia Fecioarei (tânără femeie purtând un snop de grâu reprezentând secerişul care se desfăşoară în august) şi Venus, cu constelaţia Balanţei, care corespunde lunilor septembrie şi octombrie, perioada culesului viilor. Luna grâului, august, şi cea a viţei de vie, septembrie, se succed; sunt lunile lui Mercur şi ale lui Venus.

Iisus a spus: „Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viaţă veşnică". Cum să mănânci acest trup şi să bei acest sânge? Ne-o indică gura. Înţelepciunea (trupul) este legată de simbolul grâului, deci de simţul gustativ, de papile; şi iubirea, sângele, este legată de strugure, deci de glandele salivare. Iată de ce se poate spune că înţelepciunea înseamnă a gusta (*Este interesant de remarcat că prin metoda sa de interpretare a simbolurilor, Maestrul Omraam Mikhaël Aïvanhov a regăsit etimologia cuvântului „sagesse", din latinul „sapientia" derivat din verbul „sapere": a gusta*. (*Nota editorului: sagesse = înţelepciune*)), iar iubirea este secretarea unor sucuri. Glandele salivare secretă saliva în care se găsesc nişte elemente care efectuează asupra alimentelor aceeaşi lucrare ca şi clorofila, carotenul şi xantofila, adică nişte fermenţi care transformă hrana. Dacă mâncaţi în mod mecanic, inconştient, fără iubire, nici recunoştinţă, sau hrănind unele sentimente negative de furie şi nemulţumire, gândurile şi sentimentele voastre, fiind legate de glandele salivare, reacţionează la secreţii: saliva este atunci încărcată cu nişte elemente incapabile să transforme hrana, ceea ce provoacă pe termen lung tulburări în stomac şi în tubul digestiv. Limba este plasată în gură ca un vameş; ea

gustă şi spune: „Hai să vedem, ce aduci aici?” şi sortează alimentele. Atunci când acest controlor este absent sau pervertit, multe elemente nocive trec vama…

Cel care absoarbe hrana în mod inconştient, fără iubire, nu absoarbe decât nişte substanţe fizice dintre cele mai grosiere care nu intră în construcţia sa spirituală; în timp ce, la acela care mănâncă cu iubire şi plin de conştiinţa actului nutriţiei, glandele sale secretă substanţe ce transformă imediat alimentele şi le fac asimilabile. Hrana conţine nişte elemente extrem de subtile din aceeaşi chintesenţă ca sufletul şi spiritul nostru. Iată de ce, atunci când mănânc, vreau s-o fac în linişte gândindu-mă la alimentele ce le voi absorbi. Veţi spune că gândurile nu sunt atât de puternice încât să schimbe ceva în funcţionarea glandelor. Vă voi răspunde că toate gândurile, toate sentimentele, şi chiar tot ce vedem acţionează imediat asupra glandelor. Dacă tai o lămâie în faţa voastră şi încep s-o mănânc, veţi simţi că glandele voastre încep să lucreze, şi chiar simplul fapt de a vorbi despre acesta ajunge câteodată să provoace acest fenomen.

Iisus spunea că îi vom cunoaşte pe oameni „după roadele lor”. Celui care îi lipsesc roşu! şi verdele nu va da fructe bune în planul fizic; celui care îi lipsesc albastrul şi portocaliul nu va da fructe bune în planul astral; celui care îi lipsesc galbenul şi violetul nu va da fructe bune în planul mental. Dar cel care posedă toate culorile va da nişte fructe bune în toate planurile. Anumite persoane simt pe celelalte ca pe o aromă. Este adevărat, există creaturi care au aromă dulce, altele au una sărată, şi altele, una acidă… Astrologii leagă aceste arome de planetele ce le corespund: amărăciunea de Saturn, picantul de Marte, sărbezeala de Lună, aroma dulce de Venus, aroma sărată de Soare, aciditatea de Mercur.

*

În anumite staţii de metrou există nişte scări rulante a căror funcţionare depinde de o celulă fotoelectrică. Când un călător avansează, întreruperea bruscă a fascicolului luminos provoacă declanşarea mecanismului celulei înregistratoare şi scara se pune în mişcare. Astfel funcţionează totul în natură unde lumina soarelui nu încetează să declanşeze nenumărate procese la plante, animale şi oameni. Mai târziu umanitatea nu va mai utiliza decât razele de soare pentru toate realizările sale; celelalte surse de energie se vor epuiza şi oamenii vor căuta sursa inepuizabilă, soarele. Iniţiaţii se folosesc deja

de razele de soare, dar de razele interioare, virtuţile, fiindcă cel care posedă virtuţile posedă diferitele raze… Se apropie vremea când toţi vor învăţa să utilizeze lumina soarelui pentru a se vindeca, şi chiar pentru a se perfecţiona, pentru a deveni buni, înţelepţi, nobili, luminoşi… Natura a construit minunat fiecare lucru. Atunci când gândim, gândurile ne străbat fiinţa: dacă gândim rău, gândurile, care sunt ca nişte raze de lumină, sunt deviate, şi nişte „scări" se pun în mişcare şi ne coboară conştiinţa până în infern. În timp ce, dacă avem nişte gânduri corecte şi bune, „scările" ne duc pe culme. Cel care îşi imaginează că poate fi viclean cu natura, se înşală, nu este posibil. Până în prezent nimeni nu a putut înşela natura, ea a stabilit o lege după care gândurile, sentimentele şi acţiunile noastre declanşează în lumea invizibilă anumite forţe ce pătrund în noi şi încep să acţioneze. Atunci când avem nişte gânduri şi sentimente rele, ele vor atinge în uzina noastră unele aparate pe care nu le cunoaştem încă suficient, nişte glande care secretă otrăvuri şi iată cum apar apoi tot felul de boli. Prin aceste suferinţe natura vrea să ne spună: „De ce ai trecut pe acest drum? Mâncând un fruct interzis, ai acţionat în tine nişte aparate de avertizare, şi acum suferi…"

Dacă ne hrănim cu iubire, glandele noastre produc nişte secreţii ce au o acţiune favorabilă asupra hranei. În gura noastră, hrana se transformă deja. Stomacul nu este decât o repetiţie la un alt nivel a cavităţii bucale; gura reprezintă un mic stomac spiritual. Vă întrebaţi cum poate fi gura un stomac spiritual? Vă voi spune. Postiţi de trei zile: vă este foame şi vă simţiţi slăbiţi… Luaţi un fruct pe care începeţi să-l mâncaţi: din clipa în care muşcaţi prima dată, simţiţi o forţă ce vă străbate, şi totuşi n-aţi digerat, nici asimilat nimic încă! Atunci, de unde provine această forţă? Această asimilare spirituală se face la fiecare, dar în grade diferite. Cu toate că toţi oamenii mănâncă, muncitorul, savantul, poetul, criminalul, leneşul, Iniţiatul nu se hrănesc deloc în acelaşi mod. Observaţi cum mâncaţi şi veţi înţelege multe lucruri. Aproape că se poate spune: „Spune-mi cum mănânci, ca să-ţi spun cine eşti".

Dacă ştim să ne hrănim cu iubire, vom deveni cei mai mari alchimişti. Alchimiştii căutau piatra filosofală pentru a transforma toate metalele în aur. Dar un alchimist trebuie să fie mai mult decât un chimist bun. Chimistul nu este obligat să introducă în experienţele sale alte clemente decât elementele materiale, dar alchimistul, da. Iată de

ce unii alchimişti care cunoşteau totuşi perfect formula pietrei filosofale nu ajungeau să obţină rezultate. Nu erau nişte buni alchimişti, nici adevăraţi. Adevăratul alchimist ştie că pe lângă elementele chimice pregătite cu grijă, respectând formulele, trebuie sărmane şi din sine o forţă care să declanşeze procesul de transformare.

Oamenii cunosc multe lucruri din punct de vedere intelectual, dar nu pot obţine rezultate pentru că posedă puterea şi virtuţile necesare. Fabricarea pietrei filosofale este mai puţin un proces fiziceşte mai mult un proces psihic şi spiritual. Cel care vrea să obţină piatra filsofală trebuie să studieze virtuţile, să le realizeze în el însuşi; numai în aceste condiţii materia se va supune. Iată de ce, acela care mănâncă orice, oricum, fără să participe cu conştiinţa sa la acest act, fără să simtă iubire pentru alimente, nici recunoştinţă faţă de Dumnezeu, este chimist, dar nu un bun alchimist. În timp ce, acela care mănâncă cu iubire şi conştiinţă schimbă procesele şi transformă alimentele în aur pur.

Îmi veţi spune: „De ce nu ne vorbiţi despre mistere, despre îngeri, despre Arhangheli, despre lumile superioare?" Vă voi vorbi într-o zi despre toate acestea, dar dacă nu ştiţi să mâncaţi conştient şi cu iubire, revelaţia celor mai mari mistere nu vă va folosi la nimic. Trebuie să ştii să hrăneşti în acelaşi timp în cele trei lumi: lumea fizică, lumea astrală şi lumea mentală. Dacă nu ştim să mâncăm, îngerii şi Arhanghelii ne vor închide poarta împărăţiei lor şi ne vor spune: „Ce vreţi să faceţi aici? Plecaţi! învăţaţi mai întâi să mâncaţi!" Protestaţi şi spuneţi că vă puteţi instrui şi fără aşa ceva… Da, veţi învăţa să cunoaşteţi coaja portocalei, dar nu veţi putea niciodată să îi gustaţi miezul.

V-am vorbit deja despre post. Am să adaug azi că, dacă nu postiţi niciodată, cel puţin douăzeci şi patru de ore, celulele voastre devin leneşe, nu mai ştiu să lucreze corect, şi canalele organismului vostru încep să se astupe. În timp ce, dacă postiţi, celulele îşi spun: „Ce se întâmplă? Stăpânul nostru ne lasă să murim…" şi atunci se trezesc şi încep să lucreze. Cum nu mai este hrană, încep să gândească că, dacă nu fac nimic, se află în primejdie, şi în acel moment plămânii încep să respire profund pentru a absorbi hrana eterică ce se află în atmosferă, iată utilitatea postului. Am verificat-o adesea. De altfel, nu vă vorbesc la reuniunile noastre despre ceea ce am citit în cărţi, ci despre

experienţe asemănătoare ce le-am făcut deja de secole. Când stai două, trei, mai multe zile fără să mănânci, întăreşti puterea celulelor: ele devin atunci capabile să absoarbă elementele nutritive ce se găsesc în atmosferă şi care sunt mai subtile decât hrana fizică. La fel, dacă ne reţinem respiraţia scurt timp, gândul nostru începe să lucreze într-un domeniu mai înalt. Iată de ce Iniţiaţii au nişte metode pentru a-şi reţine respiraţia eliberând puterile ce se găsesc în creier. Postind, ei măresc puterea respiraţiei şi, reţinând-o, îşi măresc puterea gândului. Ei cunosc chiar şi unele metode pentru a întrerupe cursul gândului, intensificând activitatea spiritului în ei.

Dacă ne hrănim mereu până la saturaţie, respiraţia ni se slăbeşte, devine gâfâită, şi gândirea este şi ea îngreunată.

În timpul postului, respiraţia este mai uşoară, circulaţia se ameliorează şi liniştea ne invadează întreaga fiinţa. Cel care face exerciţii pentru reţinerea respiraţiei poate trimite în spaţiu gânduri extrem de puternice. Într-o zi, dacă vreţi, vă voi vorbi despre circulaţia gândurilor în spaţiu.

Gura ne arată multe lucruri importante; de exemplu, ea ne spune să iubim şi să stabilim schimburi cu natura. Iisus spunea: „Voi sunteţi sarea pământului; dacă sarea se va strica, cu ce se va săra? De nimic nu mai e bună decât să fie aruncată afară şi călcată în picioare de oameni". Sarea este copilul tatălui, acidul, şi al mamei, baza. Fraza lui Iisus înseamnă: „Voi sunteţi sarea, adică adevărul, pentru că adevărul este copilul înţelepciunii (tatăl) şi al iubirii (mama). Deci, dacă vă pierdeţi gustul, adică nu mâncaţi înţelepciunea şi nu beţi iubirea, veţi fi aruncaţi afară pentru că vă veţi pierde puterea. Conservaţi iubirea şi înţelepciunea în voi pentru a avea căldura şi lumina".

Gândiţi-vă, cu toate că vă vorbesc fără încetare despre iubire, voi nu ştiţi cum să iubiţi. Este adevărat, omul nu mai ştie să iubească. Ştia cândva, dar acum a uitat. A fost un timp când ştia să iubească, să gândească şi să descifreze misterele naturii, pe urmă a pierdut această lumină. Fiecare dintre crimele sale, fiecare din păcatele sale a stins în el o lampă, şi acum el nu mai ştie să citească marea carte a naturii vii, nu mai ştie să iubească... Este totuşi uşor de iubit, numai că nimeni nu vrea să se străduiască.

În Bulgaria, aveam un prieten foarte bogat care era însă mereu foarte trist. Într-o zi l-am întâlnit pe stradă. „Ai un aer fericit, îmi spuse, ce-ai făcut?

— Oh, nu mare lucru, tocmai am cumpărat o bucurie.

— Glumeşti. Cum e posibil?

— Nu, nu glumesc, este perfect adevărat, am cumpărat o bucurie pentru o sumă foarte mică.

— Cum asta? Eu cheltui mulţi bani fără să cunosc niciodată bucuria". Prietenul meu mă privi bănuitor şi mirat; totuşi, mă cunoştea bine şi ştia că nu-l înşelam. Atunci i-am spus: „Vino cu mine, priveşte, iată un om care vinde bucurie". Era în faţa noastră un om sărac care vindea nasturi, şireturi şi sfori. „Da, i-am spus, acest om este un mare Iniţiat din trecut, dar a comis nişte greşeli, şi acum în ciuda frigului, a ploii şi a vântului, îşi aşteaptă clienţii ore în şir. Uită-te bine la el, du-te la el, cumpără ceva, de exemplu nişte şireturi, întreabă-l preţul, îţi va spune: „Zece leva". Dă-i cincizeci şi refuză restul. Va fi uimit şi va trăi o mare bucurie. Va gândi: „Da, mai există încă oameni buni pe lume". Credinţa sa va creşte şi bucuria pe care o va simţi, o vei resimţi şi tu la rândul tău; va vibra în tine întreaga zi şi va fi produsă de câţiva bănuţi". Prietenul meu era bucuros pentru că a înţeles. Am adăugat: „Du-te şi la un bolnav şi du-i un mic cadou spunându-i câteva cuvinte frumoase. Spune-i că totul se va aranja, că Dumnezeu este milostiv…" încercând să aduci bucurie şi consolare celorlalţi, vei deveni tu însuţi bucuros. Numai să alegi bine persoana pe care trebuie s-o vizitezi, pentru că nu toţi oamenii acceptă bucuria". Desigur, este evident că bucuria se poate obţine şi prin alte multe căi.

Nu-mi mai rămâne mult timp în această seară, dar nu vreau să închei această discuţie despre gură fără să menţionez câteva cuvinte despre puterea magică a cuvântului.

Există două categorii de magi: cei care exersează magia numai prin puterea cuvântului, şi cei care o exercită cu ajutorul unui instrument, cel mai adesea o baghetă. Primii sunt mai evoluaţi pentru că instrumentul lor magic este limbajul lor şi nu le este deci exterior; în timp ce, ceilalţi sunt obligaţi să aibă o baghetă în mână, dar baghetele rămân întotdeauna în exteriorul lor. Caduceul era atributul lui Mercur, zeul magiei, iar Mercur guvernează în acelaşi timp limba şi mâinile. Cunoaşteţi începutul Evangheliei Sfântului Ioan: „La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul. Toate prin El s-au făcut…" în trecutul îndepărtat, omul ştia să creeze prin Cuvânt. Da, omul era la origine un rege, nu dădea decât ordine şi tot ce dorea era executat, pentru ca un rege are totdeauna servitori

pentru a-i executa ordinele. Dar când a început să coboare în materie, şi-a pierdut încet-încet puterea Cuvântului şi a fost obligat să creeze cu mâinile. Actualmente, omenirea este obligată să lucreze asupra materiei pentru a o modela şi a-şi câştiga existenţa, aşa cum a spus Dumnezeu lui Adam: „În sudoarea feţei tale îţi vei mânca pâinea ta". Înaintea izgonirii, omul avea servitori care îi îndeplineau ordinele, iată de ce se spunea că trăia în Paradis, fiindcă Paradisul nu este un loc de muncă şi pedeapsă. Toţi cei care nu îndeplinesc voinţa Domnului vor fi plasaţi în nişte condiţii unde vor trebui să-şi câştige cu greu existenţa.

Lumea a fost creată prin Cuvânt… Există o ştiinţă care ne învaţă cum să vorbim, şi mai ales cum să vorbim celorlalţi din noi, pentru că subiecţii noştri, copiii noştri, sunt în noi şi nu în afară. Noi vrem să îi educăm pe ceilalţi, să le dăm ordine, şi este foarte dificil. Trebuie să începem prin a ne educa propriile celule, lor trebuie să le dăm ordine. Înţelepţii tac adesea pentru că au obiceiul să vorbească celor care trăiesc înăuntrul lor… Observaţi: dacă sunteţi pe cale să vorbiţi cuiva cu ajutorul gândului, puteţi constata că limba se agită în gură urmându-vă gândurile. De ce? Fiindcă gândul este legat de cuvânt şi limba reproduce mişcarea gândurilor, dar la o scară foarte redusă, desigur. şi în aceasta constă magia. Limba noastră este mai legată de gândurile noastre decât de restul organismului, ea este deci capabilă să ne arate acţiunea exercitată de gând asupra celulelor limba: are urmează mişcarea gândurilor noastre ne furnizează dovada că toate celulele noastre sunt în mod egal puse în mişcare, în mod armonios sau nu, după natura gândurilor noastre. Spuneţi că aceasta nu se vede… Poate, dar în planul subtil se produc nişte mişcări imperceptibile ale căror efecte le percepem mai târziu.

Mâinile sunt legale de semnul Gemenilor, plexul solar de Fecioara, şi în aceste două semne domină Mercur. Mercur este deci cel care guvernează mâinile, plexul solar şi deopotrivă limba. Îndoiţi braţul drept şi puneţi-vă mâna pe plexul solar: veţi obţine un triunghi: gură, cot, plex solar. Dacă în această poziţie vorbiţi cu celulele voastre, ele vă vor auzi pentru că plexul solar dirijează toate celulele şi procesele inconştiente din organism: secreţii, creştere, circulaţie, digestie, eliminare, respiraţie… Putem vorbi astfel celulelor noastre, putem fi auziţi de ele, cu atât mai mult cu cât credinţa şi puterea gândului nostru vor fi mai mari. Datorită mâinii noastre putem să ne adresăm şi altor oameni şi să intrăm în comunicare cu forţele

echilibrate ale naturii.

Dacă vă vorbesc aşa cum o fac, este pentru că am studiat ani în şir şi am făcut experienţe, şi acum vă pot ajuta, în această seară, eu sunt pentru voi un fel de hrană, iar voi sunteţi un fel de gură ce absoarbe această hrană… Dar dacă voi nu primiţi cu iubire cuvintele pe care le auziţi, ele nu vă vor folosi la nimic. Dacă mă ascultaţi cu o atitudine critică, ironică, închisă, sau chiar considerând că vă povestesc nişte prostii, hrana pe care o primiţi nu va fi absorbită şi nu va produce nimic în voi.

A şti să mănânci reprezintă o ştiinţă imensă, profundă, şi este trist să vezi că oameni aşa-zis inteligenţi şi savanţi sunt complet ignoranţi în această problemă şi se hrănesc ca nişte animale. Aş fi vrut în această seară să vă dezvălui întinderea şi importaţa unor secrete ascunse în hrană. Ceea ce v-am spus despre Cina cea de Taină nu este nimic în comparaţie cu ceea ce reprezintă în realitate, fiindcă ea conţine toate secretele împărtăşaniei. A te împărtăşi înseamnă a intra în contact în fiecare zi, în fiecare oră, prin întreaga fiinţă, cu forţele vii ale naturii: pietrele, plantele, munţii, izvoarele, soarele, stelele, ştiind că totul este viu. Dar cine se gândeşte la aceasta? Oamenii se mulţumesc să se împărtăşească din când în când la biserică cu pâine şi vin, şi consideră că le este de ajuns. Nu, cel care ştie să se împărtăşească este capabil să intre în legătură, prin iubirea şi înţelepciunea sa, cu toate fiinţele umane, cu sufletul, cu spiritul lor. În ziua în care vom înţelege cu adevărat chestiunea împărtăşaniei, vom putea spune că mâncăm trupul lui Hristos şi bem sângele său, şi adevărată viaţă ne va invada toate celulele în toate regiunile fiinţei noastre, o viaţă îmbelşugată, neprihănită şi nobilă. Aceasta este viaţa veşnică ce nu are nici început, nici sfârşit.

Vă doresc să fiţi mereu legaţi de iubire şi de înţelepciune, pentru că hrănindu-vă cu înţelepciunea divină şi bând iubirea divină veţi avea viaţa veşnică.

Paris, 26 februarie 1938.

Articol VII. Iubire, înţelepciune şi adevăr

(Gura, urechile şi ochii)

În această seară, voi adăuga încă câteva cuvinte despre ochi, urechi şi gură, pentru că există încă multe lucruri interesante de spus în privinţa acestor organe.

În fiecare zi mâncaţi pâine, beţi apă sau vin, respiraţi aer şi nu

sunteţi niciodată destul de sătui, nici plictisiţi de toată această hrană. Iar eu mă aflu aici pentru voi ca un bucătar: v-am adus deja o hrană lichidă pentru gura voastră, o hrană aeriană pentru urechile voastre, şi în sfârşit o hrană eterică pentru ochii voştri. În această seară… ei bine, în această seară meniul va fi un amestec de alimente lichide, aeriene şi eterice. În mod succesiv v-am arătat literele A, U şi M. Acum vom lega aceste sunete pentru a pronunţa cuvântul Aum.

A este pentru ochii voştri
U este pentru urechile voastre
M este pentru gura voastră

Să revenim însă un moment mai întâi asupra frazei din Evanghelie despre care v-am vorbit deja. „Cereţi şi vi seva da… Căutaţi şi veţi afla… Bateţi şi vi se va deschide…" Aceste ordine par foarte simple. De exemplu, să ceri… ce nu cerem noi? Avem părinţi, prieteni, iubiţi, şi din cauza lor cerem lui Dumnezeu, lumii invizibile, naturii, îngerilor, tot ce suntem capabili să imaginăm. Dar iată că în ciuda insistenţei noastre, nu primim ceea ce am cerut, atunci suntem decepţionaţi şi tragem concluzia că lumea invizibilă este foarte nedreaptă cu noi. De câte ori am cerut aşa fără rezultate! De ce? Pur şi simplu fiindcă nu cunoaştem legile.

Atunci când vrem să facem cumpărături într-un magazin, ne adresăm vânzătorului, este adevărat, dar trebuie de asemenea să dăm ceva în schimbul celor cerute. Dacă nu vrem să plătim, suntem refuzaţi pentru cel mai mic lucru. În natură, în lumea invizibilă, totul se întâmplă ca în magazinele din planul fizic. Lumea invizibilă vă spune. „Daţi inima lui Dumnezeu şi El vă va da totul în schimb". Voi răspundeţi însă: „Nu pot, am dat-o deja la altcineva… Am o soţie, copii, sau o amantă adorabilă, şi nu mai am inimă de dat". Iată de ce rugăciunile voastre nu sunt niciodată împlinite! Vă imaginaţi întotdeauna că veţi putea obţine ceva fără să daţi nimic în schimb. Este imposibil. „Cereţi şi vi se va da" implică mai întâi un dar venind de la voi. Trebuie să daţi o parte din atenţia voastră conştientă, din timpul vostru, din strădaniile voastre zilnice, din gândurile voastre, din sentimentele voastre, şi atunci veţi primi…

„Căutaţi şi veţi afla"… Iisus a spus de asemenea: „Umblaţi cât aveţi Lumina ca să nu vă prindă întunericul. Căci cel ce umblă în întuneric nu ştie unde merge". Trebuie deci să cauţi atât timp cât există lumină. Un mare număr de savanţi şi filosofi îl caută pe Dumnezeu în

mod sincer, dar o fac în timpul nopţii. Ei vor să vadă soarele, dar după ora apusului… Atunci, cum să-l găsească? După câteva cercetări, au tras concluzia că nu există soare în natură; această afirmaţie, spun ei, este confirmată de patruzeci sau cincizeci de ani de observaţii riguroase, iar în momentul morţii ei declară: „Nu am găsit soarele". Esenţialul culturii actuale este o cercetare continuată în obscuritate. Chiar şi viaţa oamenilor este aranjată în aşa fel încât să se desfăşoare în timpul nopţii. Eu vorbesc însă mai ales din punct de vedere simbolic. Dacă nu aţi găsit soarele (adică sensul vieţii) în timpul a numeroşi ani, înseamnă că duceţi o existenţă nocturnă şi vă culcaţi în momentul în care răsare pentru a nu-l vedea.

„Bateţi şi vi se va deschide". Acest precept este legat de urechi. Cunoaşteţi structura urechilor. Sunetele pătrund în ureachea noastră prin canalul auditiv şi se propagă prin intermediul timpanului şi a oscioarelor până la urechea internă. Dacă frecvenţa sunetului este prea slabă (infrasunete) sau este prea ridicată (ultrasunete), nu auzim nimic, pentru că urechile noastre nu percep decât o parte din spectrul de frecvenţă a sunetelor.

Am văzut că organul lui Corti este construit ca o serie de corzi de diferite lungimi care vibrează fiecare în rezonanţă cu undele ce sunt de aceeaşi frecvenţă vibratorie. Este o lege fizică, dar şi o lege psihică. Peste tot în univers, fiecare fiinţă, fiecare obiect intră în rezonanţă cu noi dacă are vibraţii de natură identică cu ale noastre. Iată de ce, dacă prin gândurile, sentimentele, dorinţele noastre emitem unde de frecvenţă joasă, primim unele la fel. Dacă vrem ca Dumnezeu să ne audă, trebuie să emitem unde de frecvenţe foarte înalte, adică să avem gânduri, sentimente, dorinţe pure, nobile, dezinteresate. Dacă emitem sentimente cum ar fi ura, gelozia, furia, ne aud alte fiinţe decât Dumnezeu şi le primim comunicaţiile ca răspuns.

Mi s-a spus adesea: „Am făcut cereri lumii invizibile, dar nu au dat niciun rezultat". Sau: „M-am rugat la Domnul, dar nu ştiu dacă îmi va răspunde". Altfel spus: „Am bătut, dar nu ştiu dacă mi se va deschide".

Atunci eu întreb: „Dar ce aţi cerut?" Cineva îmi răspunde: bogăţia, altul: măreţia, sau o femeie frumoasă etc… Evident, în aceste cazuri, veţi aştepta timp îndelungat până să obţineţi satisfacţie, pentru că „administraţia" de sus primeşte nenumărate cereri de acest fel, ea este încărcată, împovărată, şi nu poate să le satisfacă repede.

Toată lumea cere bani, femei, plăceri, putere, locuri privilegiate în lume… Va trebui poate să aşteptaţi o viitoare reîncarnare pentru a obţine ceea ce aţi cerut astfel. „Atunci, veţi spune, ce trebuie să cerem?" Cereţi şi bateţi pentru a obţine ceea ce nimeni nu caută. Toţi se bat pentru a-şi satisface aceleaşi dorinţe, toţi se precipită asupra fiecărui lucru bun pe care îl observă, şi lumea invizibilă este copleşită de toate aceste dorinţe excesive. Ceea ce am spus aici este evident simbolic pentru că, orice aţi cere, lumea invizibilă poate întotdeauna se va dea imediat dacă i se pare bun. Dar totuşi, în loc să cereţi tot timpul bunuri materiale, plăceri, vă sfătuiesc să cereţi lumina, iubirea, înţelepciunea care vă vor permite să vă ajutaţi prietenii, să îi ameliorаţi, să îi salvaţi. Cereţi forţa de a îndeplini voinţa lui Dumnezeu, cereţi venirea pe pământ a împărăţiei sale de pace, iubire şi viaţă veşnică… Cum astfel de rugăciuni sunt extrem de rare, lumea invizibilă va spune. „Iată o fiinţă care nu seamănă cu toţi ceilalţi, să ne ocupăm mai întâi de ea, să îi dăm satisfacţie". În timp ce, la celelalte cereri lumea invizibilă răspunde: „Răbdare, vom mai vedea.

Desigur, se întâmplă şi ca rugăciunile voastre să fie repede satisfăcute, dar adesea pentru nenorocirea voastră. De exemplu, vă doriţi o femeie foarte frumoasă şi v-a fost dată; nu veţi mai putea trăi liniştiţi pentru că această femeie încântătoare va fi ca o grădină plină de flori frumoase şi mulţi vor dori să îi respire parfumul. Mai mult, dacă această femeie frumoasă este superficială şi frivolă, şi dacă voi sunteţi slabi, geloşi şi bănuitori, vă imaginaţi în ce complicaţii vă veţi găsi. Femeia voastră fermecătoare va dori să-şi etaleze frumuseţea pentru a-şi satisface vanitatea, şi acesta va fi începutul catastrofei, intrarea în infern; veţi plăti foarte scump puţina bucurie ce v-a adus-o. Credeţi-mă, eu nu am nimic împotriva femeilor frumoase, ele sunt o podoabă în viaţă şi deci foarte necesare; frumuseţea este un atribut al Creatorului însuşi. Femeile frumoase au inspirat pictorii, sculptorii, poeţii, muzicienii… Ceea ce este trist, este că majoritatea timpului oamenii se aruncă asupra frumuseţii pentru a o devora în loc să o contemple distanţă, încât după un timp nu mai rămâne nimic.

Cel care vrea să obţină repede ceea ce cere, trebuie să facă nişte cereri dezinteresate. Atunci când cineva bate cu insistenţă şi exagerare pentru a obţine numai nişte satisfacţii materiale, lumea invizibilă devine neliniştită şi gândeşte: „iată un copil nesăbuit care va plânge cu siguranţă mai târziu, pentru că nesocoteşte consecinţele celor cerute",

şi încearcă să nu le satisfacă imediat. Cel care vrea să obţină repede ceea ce cere, trebuie să ceară propria sa eliberare şi a celorlalţi.

Aş vrea acum să vă vorbesc despre ochi, urechi şi gură dintr-un alt punct de vedere.

Să ne ocupăm prima dată de ochi.

Ochiul este un organ aproape sferic şi uşor bombat în faţă; este format din trei membrane: sclerotica, prelungită în partea din faţă prin cornee; coroida care în partea din faţă, formează irisul; şi retina al cărei fund reprezintă un punct, pata galbenă, unde se formează imaginile. Aceste trei membrane reprezintă cele trei lumi: fizică, astrală, mentală.

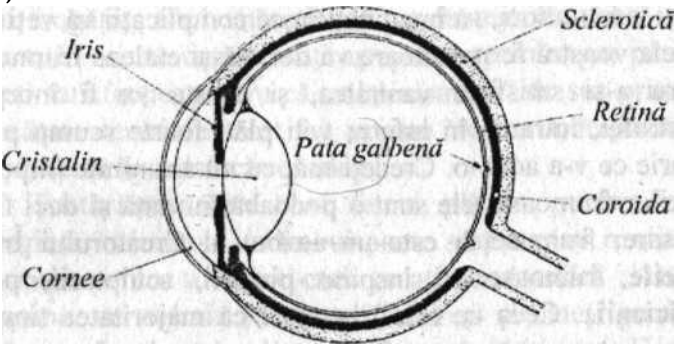

Ceea ce ne interesează pentru moment sunt celulele senzoriale ale retinei care înregistrează senzaţiile luminoase: conurile şi bastonaşele. Bastonaşele sunt sensibile numai la intensitatea razelor luminoase, în timp ce conurile sunt sensibile la culori. S-a observat că păsările nocturne (bufniţele, cucuvelele…) nu au conuri în retină, ci numai bastonaşe. Bufniţei îi place foarte mult să se adăpostească în case părăsite sau între ruine unde se ascunde sub grinzile acoperişului. Bufniţa este sub influenţa lui Saturn, iar în caracterul ei se regăsesc calităţile rele ale acestei planete. Bufniţei nu îi plac viermii sclipitori care lucesc în iarbă, în nopţile de vară, şi îi vânează…

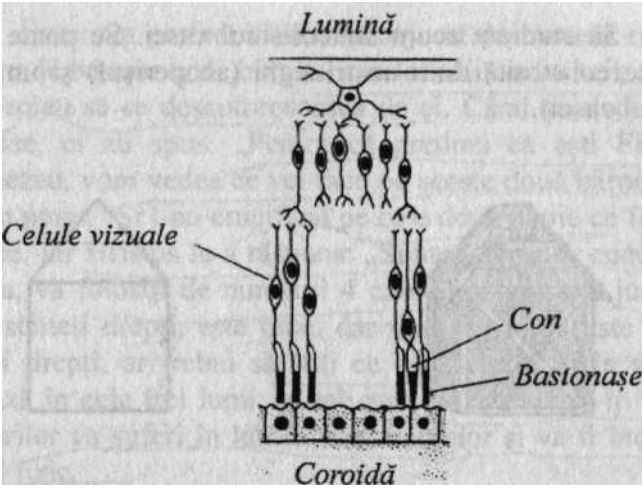

Iisus a spus: „De ce vezi paiul din ochiul fratelui tău, iar bârna din ochiul tău nu o iei în seamă?" adică: „De ce te uiţi la micile greşeli ale altuia şi nu le vezi pe ale tale, care sunt enorme?" Cel care trăieşte în întuneric nu are decât nişte bastonaşe (bârne) în ochi şi nu vede culorile. Or, dacă privim natura fără să vedem culorile, nu putem să îi înţelegem nici frumuseţea, nici sensul.

Bastonaşele reprezintă pe cei care trăiesc în întuneric, care caută tot timpul să îi critice pe alţii, să îi distrugă; în timp ce conurile reprezintă pe cei care trăiesc în lumină şi iubire după legile divine.

Ştiţi cum se construiau cabanele în trecut şi încă se mai construiesc: câteva bârne puse orizontal şi vertical, şi nişte paie. Paiul este ceea ce rămâne după culesul grâului, partea care se aruncă. Grâul reprezintă deci virtuţile, iar paiul micile păcate ce trebuie aruncate. Cât

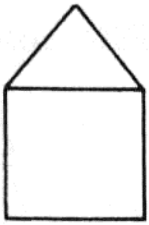

despre bârne, acestea sunt nişte păcate capitale.

Să studiem acum simbolismul casei. Se poate spune că este

construită dintr-un triunghi (acoperişul) şi un pătrat (corpul casei).

Iată cele două simboluri al spiritului şi materiei, ale Cerului şi pământului, pentru că 3 este numărul principiilor divine, iar 4 al celor patru stări ale materiei. Acoperişul este sus, zidurile jos; casa reprezintă omul în întregime, 3 unit cu 4, adică 7.

Secţiunea verticală a conului dă un triunghi; o bârnă secţionată transversal dă un pătrat. Pătratul şi triunghiul sunt simbolurile celor două învăţături ce se opun neîncetat în lume: învăţătura spiritului şi învăţătura materiei, învăţătura iubirii, a înţelepciunii, a adevărului, şi învăţătura egoismului, a durităţii şi a violenţei. Toţi cei care vor să se impună altora din nişte raţiuni egoiste, personale, urmează învăţătura bârnelor, a bastonaşelor. Din contră, cei care doresc să lumineze, să încălzească, să vindece, să elibereze şi să ducă sufletele la izvorul vieţii, urmează învăţătura conurilor. Aceste două învăţături ale bastonaşelor şi conurilor există de la crearea lumii, ele sunt înscrise în natură. Din nefericire, oamenii nu aprofundează lecţiile pe care natura le dă zilnic, peste tot, în cele mai mici lucruri.

Iisus ştia perfect că era înconjurat de oameni care se serveau de bastoane, de bârne. Erau fariseii, saducheii, scribii care voiau să se descotorosească de el. Când au decis să îl crucifice, ei au spus: „Pentru că pretinzi că eşti Fiul lui Dumnezeu, vom vedea ce vei face pe aceste două bârne unde te vom pune". Şi l-au crucificat pe cele două bârne ce formau o cruce. Iar Hristos le-a răspuns: „sunteţi savanţi, cunoaşteţi Cabala, vă folosiţi de numărul 4 care este numărul justiţiei. Dacă sunteţi drepţi, este bine. Dar dacă legea găseşte că nu sunteţi drepţi, ar trebui să ştiţi ce vă aşteaptă". Un simbol lucrează în cele trei lumi, şi cel care nu este drept în lumea gândurilor va suferi în lumea sentimentelor şi va fi închis în planul fizic.

Să luăm numărul 4 în cele trei lumi:

F în lumea mentală.

+ în lumea astrală (cele două curente contrare).

O simbolul al limitării în planul fizic.

4 este numărul lui Jupiter F care se găseşte în sefirotul Hased, unde Arhanghelul Ţadkiel (din Tedek: justiţie, şi din El: Dumnezeu) domneşte asupra ordinului Hahmalimilor. Iată de ce oamenii născuţi sub semnul lui Jupiter devin adesea judecători.

Fariseii nu au înţeles cuvintele lui Iisus, dar mai târziu, după ce Iisus a fost crucificat, prezicerile sale s-au împlinit: atunci când

împăratul roman Titus a venit şi a distrus Ierusalimul", el i-a crucificat pe conducătorii iudeilor. Hristos le spusese: „Lucraţi cu violenţă, cu bârnele, şi veţi suporta consecinţele". Totul s-a împlinit aşa cum a prezis.

Să ne ocupăm acum de conuri. V-am spus deja că lungimile de undă ale vibraţiilor luminoase formează o înşiruire continuă, mergând de la frecvenţele vibratorii cele mai mici (roşul), unele chiar şi mai mici (infraroşul), la frecvenţele vibratorii cele mai înalte (violetul), şi mult mai înalte (ultravioletul) ce pot fi reprezentate printr-un con.

Conul este o spirală de lumină, am văzut deja, şi el simbolizează muntele spiritual, al cărui vârf trebuie să căutăm să îl atingem. Micile conuri din ochi reprezintă posibilităţile (conţinute în conul simbolic) de a vedea realităţile lumii spirituale.

Toţi oamenii poartă în sinea lor ochelari, unii ochelari cu lentile roşii, alţii cu lentile portocaliialţii cu lentile galbene, verzi… Ce înseamnă asta?

Celor care poartă lentile roşii le place să bea, să mănânce, şi să trăiască în plăceri, iar după ce au mâncat şi au băut bine, sunt gata să plece la război.

Cei care poartă lentile portocalii sunt împinşi spre individualism, spre separatism, se gândesc că trebuie să acţioneze şi să trăiască singuri pentru a se manifesta ca nişte fiinţe independente.

Cei care poartă lentile galbene sunt fiinţe care studiază, cugetă, raţionează, caută să-şi rezolve într-o manieră intelectuală toate problemele.

Cei care poartă lentile verzi au tendinţa de a gândi că totul se poate rezolva şi în economie şi finanţe; aceştia sunt nişte oameni de afaceri.

Cei care poartă lentile albastre cred în necesitatea unei filosofii a vieţii bazată pe religie, ei lucrează pentru ca pacea să domnească printre oameni, şi iubesc muzica, pentru că muzica aduce pacea.

Cei care poartă lentile indigo gândesc că au fost aleşi de Divinitate pentru a conduce lumea; aceştia sunt regii şi preoţii. Indigoul este culoarea regalităţii şi deopotrivă a sacerdoţiului.

Cei care poartă lentile violet sunt misticii care trăiesc în rugăciune, meditaţie şi adoraţia Domnului.

Se pot face tot felul de combinaţii între cele 7 culori, rezultând astfel o infinitate de nuanţe. Numai roşul posedă singur 40.000 de

nuanţe.

Fiecare culoare se referă la un punct de vedere, la un domeniu particular. Trebuie să fim capabili să observăm toate aspectele naturii şi ale vieţii; în acea clipă ne aflăm în conul dezvoltat: suntem un ochi bun ce poate vedea limpede lucrurile, ochelarii noştri au nişte lentile incolore, pure, absolut transparente. Idealul constă în a avea toate culorile deodată, aşa cum o pot face conurile ochilor noştri, în loc de a distinge numai cenuşiul, ca bastonaşele. Ştiţi câte victime au făcut de-a lungul vremii toţi oamenii care aveau puncte de vedere prea limitate, adică nu distingeau decât o singură culoare. Câte greşeli comise din cauza unor viziuni prea largi, mai mult de clerici, de spiritualişti, decât de materialişti!

Omul trebuie să scape de concepţiile limitate şi să se situeze deasupra divergenţelor de opinii, adică să privească lucrurile cu lentile incolore. Hristos a spus: „Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu”. Inimile curate sunt de asemenea nişte lentile incolore. Aceasta ne învaţă cristalinul ochiului nostru. Cristalinul nu este nici galben, nici verde, nici albastru, altfel n-am putea vedea splendoarea naturii

„Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu”…Ce raport există între inimă şi ochi?… În cazul inimii se produce acelaşi fenomen ca şi pentru cristalin: este necesară o acomodare. Dacă cristalinul este neted, nu vedem bine; nici dacă inima este „netedă” nu vedem bine. Când nu iubeşti nu vezi calităţile minunate ale altora, nici frumuseţile naturii, şi nu numai că nu le vezi, dar nu conteneşti să critici şi corectezi. Fiinţa care a creat totul. Te plângi de multe ori că natura şi viaţa nu sunt bine făcute şi că în locul Domnului ai fi făcut altfel şi mult mai bine! Să ştiţi că având această atitudine jalnică, nu veţi pătrunde niciodată în împărăţia misterelor, pentru că, contrar a ce se consideră în general, natura este construită într-un fel inexprimabil de raţional şi plin de sens.

Nu trebuie să căutaţi decât calităţile la ceilalţi. Spuneţi-mi ce avantaj aţi avut până acum căutându-le numai defectele… Trebuie să ştiţi că, dacă vă fixaţi gândurile asupra defectelor celorlalţi, nu numai că le amplificaţi la ei, dar le atrageţi şi asupra voastră. Foarte puţine persoane cunosc dimensiune considerabilă a pagubelor produse de această obişnuinţă de a privi întotdeauna latura negativă a fiinţelor şi lucrurilor, şi mai ales occidentalii îşi imaginează că este o mare calitate

să ştii să critici. Multe prietenii şi legături sunt rupte din cauza tendinţei de a căuta defectele, a privi numai ce este rău, vicios, şi a avea atât de multă plăcere în a scotoci în viaţa altora pentru a le descoperi. Înţeleptul caută să vadă cele două feţe deodată: binele şi răul poate evita astfel anumite neplăceri diminuând latura negativă şi întărind-o pe cea pozitivă. El nu este orb, nu se lasă înşelat, dar consideră că binele este latura esenţială a fiinţelor şi lucrurilor. Fixându-şi atenţia asupra binelui, îi atrage forţele şi îl face să crească în el însuşi şi în ceilalţi. Iată de ce toate fiinţele sunt atrase către o fiinţă-asemănătoare: ele simt că în vecinătatea ei se dezvoltă şi cresc germenii naturii divine.

Poate este o plăcere să vezi defectele celorlalţi, dar această plăcere atrage nişte consecinţe grave. Cel care se lasă antrenat de ea devine periculos pentru anturajul său, dar mai ales pentru el însuşi: este mereu nemulţumit, amplifică cele mai mici imperfecţiuni, se revoltă împotriva a tot şi a tuturor. Iar dacă trebuie să-şi dea părerea despre ce consideră că este mai bun, constataţi că soluţiile ce le propune sunt mai rele decât ceea ce critică. În Bulgaria, se povesteşte că în trecutul îndepărtat ţiganii îl rugau pe Dumnezeu să suprime iarna care îi făcea să sufere mult. Dumnezeu îndeplini această cerere… La început totul a mers bine, ţiganii erau foarte mulţumiţi, dar iată că în absenţa frigului, insectele, care nu mai mureau, s-au înmulţit peste măsură şi au produs atâtea pagube încât nefericiţii ţigani îl implorară pe Dumnezeu să aducă iarna înapoi… La Fontaine a scris şi el o fabulă cu acest subiect: un ţăran a considerat că natura a gândit prost lucrurile pentru că stejarul, cu trunchiul puternic, are ghinda mică, în timp ce o tulpină subţire susţine un dovleac. Într-o zi, când era întins la poalele unui stejar, primi o ghindă în faţă, şi a înţeles ce s-ar fi întâmplat dacă îi cădea un dovleac de la o aşa înălţime, admiţând că natura era într-adevăr mai înţeleaptă decât el.

Pentru a scăpa de acest obicei atât de dăunător de a critica totul şi pe toată lumea, trebuie să urcăm muntele spiritual, al cărui simbol este conul, pentru a învăţa să privim lucrurile din vârf. Am să vă dau o imagine. Să presupunem că sunteţi un profesor erudit şi aveţi un copil care s-a urcat din întâmplare într-un copac… Deodată, el strigă: „Tată, tată, văd două persoane pe drumul către casa noastră”. Întreabă: „Poţi să le recunoşti?

— Da, sunt unchiul şi mătuşa… Oh! Sunt încărcaţi, aduc cu

siguranţă nişte cadouri”. Copilul este mai mic decât voi şi nu are nicio învăţătură, dar are posibilitatea să vadă ceea ce voi nu puteţi vedea din locul în care vă găsiţi. Ce înseamnă asta? Că anumiţi filosofi au adoptat un punct de vedere atât de greşit, încât o întreagă parte a realităţii le scapă. Din contră, oameni care nu sunt instruiţi se găsesc plasaţi într-un punct de unde vederea lor poate descoperi adevărurile ascunse privirii savanţilor. Se spune în Evanghelii: „Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului şi al pământului, căci ai ascuns acestea de cei înţelepţi şi pricepuţi, şi le-ai descoperit pruncilor”. De ce? Deoarece copiilor le place să se caţere în copaci… Se întâlnesc şi oameni care nu sunt savanţi, dar care înţeleg adevărul, îl simt. De exemplu, şi eu sunt ca un copil de doisprezece ani, nu am capacităţile intelectuale aşa de formidabile ca ale voastre, dar am fost plasat pus într-un punct foarte înalt, de unde văd multe lucruri.

Punctul de vedere în care ne găsim este adesea mai important decât dimensiunea capacităţilor noastre. Dacă punctul nostru de vedere este inferior, în ciuda inteligenţei şi a educaţiei noastre, nu putem observa corect creaţia, nici să o înţelegem. În schimb, punctul de vedere din care văd anumiţi „ignoranţi” le permite să vadă miracolele naturii. Verificaţi deci care este punctul vostru de vedere. Un punct de vedere bun valorează mai mult decât toate cunoştinţele enciclopedice.

În legătură cu acest subiect, aş vrea să vă vorbesc despre pericolul ce există în obişnuinţa de a privi tot ceea ce coboară: soarele care apune, frunzele care cad etc… Admirăm soarele care apune spunând: „Ce tablou admirabil!” dar considerăm că este o prostie să mergem zilnic să îi contemplăm răsăritul. Când toamna cad frunzele, considerăm deopotrivă că spectacolul este extrem de melancolic, iar la venirea primăverii, când natura înfloreşte, nu ieşim s-o admirăm; puţini oameni merg să vadă naşterea mugurilor. Aceasta înseamnă să îl căutăm pe Dumnezeu în timpul nopţii. Natura are într-adevăr zile şi nopţi; până la prânz, este ziua naturii; după-amiaza este deja noaptea care vine. Mergeţi să priviţi natura în timpul zilei, când este în starea de a dărui. Dacă vreţi să vă scăldaţi într-o atmosferă pură şi însufleţitoare şi să îi culegeţi bogăţiile, trebuie să ieşiţi dimineaţa, cât mai devreme posibil. Iată de ce, în învăţământul nostru avem obiceiul să asistăm la răsăritul soarelui primăvara şi vara.

Să mai spunem însă câteva cuvinte despre urechi.

Urechile reprezintă înţelepciunea, şi sunt pasive, contrar ochilor şi gurii care sunt în mod alternativ active şi pasive. Cunoaşteţi activitatea gurii (în special a limbii!); cât despre ochi, pot de asemenea să fie foarte activi pentru a seduce sau fulgera pe cineva. Urechile nu sunt niciodată active, cu excepţia atenţiei, dar şi în acest caz activitatea lor se exercită chiar sub o formă pasivă pentru că primesc numai sunetele.

Am văzut persoane care au venit la Maestrul Peter Deunov şi care, în loc să asculte şi să se instruiască lângă el, îşi etalau cunoştinţele citând din numeroasele cărţi ce le studiaseră. Maestrul le asculta totdeauna cu o răbdare surprinzătoare, surâdea dulce; în anumite cazuri nu avea nici posibilitatea să spună un cuvânt. După un anumit timp, aceste persoane se opreau, înţelegând că vorbeau singure şi că, dacă mai continuau aşa, nu învăţau într-adevăr nimic; în sfârşit, tăceau pentru a-l lăsa să vorbească pe Maestru. Ce mare le era mirarea învăţând mai mult în câteva minute lângă el, decât în timpul mai multor ani de studiu, pur şi simplu pentru că s-au situat în stare de recepţie ce le permitea să primească emanaţiile Maestrului.

Discipolul trebuie să înveţe cum să intre în această stare ce o numim „pasivă", dar care nu trebuie nicidecum confundată cu lenevia sau inerţia. Această stare nu decât aparent pasivă; în realitate, este una dintre cele mai active. Foarte puţine persoane pot intra în această stare; pentru a ajunge aici, îţi trebuie multă disciplină şi nişte cunoştinţe psihologice. Cei care ştiu să o producă în ei pot, chiar şi în cele mai mari eşecuri din existenţa lor, să audă vocea sufletului lor care nu este alta decât vocea Domnului.

Starea pasivă poate fi pentru noi dăunătoare sau binefăcătoare, depinzând de condiţiile în care suntem plasaţi şi de influenţele înconjurătoare. Această stare ne permite să atragem, să adunăm şi să absorbim influenţele bune sau rele din mediul în care ne găsim, în timp ce starea de activitate ne face să proiectăm, să luminăm, să influenţăm acest mediu. Deci, în funcţie de circumstanţe, trebuie să fim activi, emisivi, sau pasivi, receptivi. Să presupunem că vă găsiţi într-un mediu în care se exercită nişte influenţe malefice: trebuie să fiţi emisivi, pozitivi, pentru a nu permite acestor influenţe să pătrundă în voi. Din contră, dacă influenţele sunt benefice, propice, trebuie să deveniţi receptivi, dacă nu, nu primiţi nimic. În faţa unui criminal, a unei persoane rele, trebuie să vă arătaţi activ, pozitiv, emisiv, dar în faţa

unei fiinţe pure, nobile şi bune, a unui Iniţiat, trebuie să fiţi receptivi. Din nefericire, adesea se întâmplă contrariul, şi după aceea vă miraţi să simţiţi în voi atâta tulburare şi atâtea condiţii bune distruse…

Organul lui Corti ne arată că, pentru a auzi şi a înţelege pe ceilalţi, trebuie să ştim să răspundem la vibraţiile, sentimentele şi gândurile ce ei le transmit, adică să vibrăm în rezonanţă cu ei. Dacă nu ştim să vibrăm în rezonanţă cu Marii Maeştri, nu putem să îi înţelegem. Vom vibra ca ei dacă vom putea lăsa libere corzile scurte ale sufletului nostru, fiindcă vom fi capabili atunci să sesizăm vibraţiile cele mai subtile ale universului. Cel care ştie să asculte astfel, aude, se cufundă şi se apropie de fiinţele şi elementele cele mai subtile care vibrează în creaţie.

Înţelepciunea înseamnă a şti să asculţi vocea foarte molcomă care vorbeşte în noi. Noi ştim foarte bine să ascultăm vocea tunătoare a stomacului care strigă de foame, sau a sexului care reclamă o victimă; dar când o voce mică ne spune: „Nu face asta!…" noi răspundem: „Taci!" Atunci vine al treilea instructor: băţul… Primul instructor, lumina soarelui, ne instruieşte prin ochi, ne arată adevărul pentru a ne atinge inteligenţa. Noi spunem: „Cine ştie dacă este într-adevăr adevărul? Poate că nu este decât aparenţa…" şi continuăm să trăim ca înainte. Al doilea instructor, iubirea, ne atinge inima, dar noi nu înţelegem nimic. Cât despre al treilea instructor, ştim cu toţii că este Saturn; el vine înarmat cu un băţ gros (o bârnă!) pentru a ne da câteva lecţii bune. Toate lecţiile vieţii reprezintă al treilea instructor. Cel care înţelege şi aude înţelepciunea în mod direct nu mai are nevoie să sufere, dar cel care nu aude are nevoie să fie tras de urechi. şi este adevărat, de ce se spune în franceză „a trage de urechi" celui care nu este cuminte? De unde vine această expresie?… Pentru a evita suferinţele, supărările şi necazurile aduse întotdeauna cel de-al treilea instructor, nu există alt mijloc decât să te tragi în fiecare zi de urechi spunând: „Ascultă bine!" Aşa, vom deveni încet-încet mai înţelepţi. Vă gândiţi că este copilăresc. Nu.

Al treilea instructor va veni acum în lume (*Această conferinţă datează din 1938 şi se face aluzie desigur la cel de-al doilea război mondial* (*Nota editorului*)), şi vom vedea toţi cât de sever şi implacabil este: el produce nişte zguduituri, calcă în picioare orgoliile şi prăbuşeşte construcţii gigantice considerate solide; el tulbură convingerile, opiniile cele mai solid fundamentate. Epidemiile,

războaiele, foametea, bolile reprezintă de asemenea cel de-al treilea instructor. În realitate, el nu este rău şi poartă chiar o idee minunată în minte: să îi aducă pe copiii rebeli spre o mai bună înţelegre a lucrurilor, către Tatăl Ceresc, către înţelepciunea şi iubirea sa. Adesea, toate avertismentele Iniţiaţilor, toate sfaturile bune ale înţelepţilor nu servesc la nimic, dar când apare al treilea instructor cu bastoanele sale, aceşti copii încep să înţeleagă.

Cerul a trimis deja numeroşi Maeştri şi Iniţiaţi pe lângă oameni pentru a-i instrui. Dar fiecare spune: „Scuzaţi-mă, sunt ocupat, n-am timp să vă ascult. Am o soţie, copii, afaceri urgente…" Exact ca în pilda bogatului care voia să dea o petrecere, şi şi-a trimis servitorii să îi invite pe toţi prietenii săi. Primul spune: „Tocmai am cumpărat o pereche de boi, trebuie să îi încerc pe câmp". Al doilea spune: „Am găsit o femeie frumoasă şi trebuie să mă căsătoresc astăzi". Toţi erau foarte ocupaţi cu lucruri în aparenţă importante, dar în realitate inutile sau secundare. Voi sunteţi adesea ocupaţi deopotrivă cu nişte lucruri inutile, fiind împiedicaţi să ascultaţi ceea ce un Iniţiat vrea să vă înveţe ca să vă ajute.

Vă voi spune acum câteva pagini de istorie a Bulgariei care este ţara mea. De-a lungul secolelor, Cerul a trimis nişte Iniţiaţi în Bulgaria. Acum nouă secole, au fost bogomilii, dar nu au fost ascultaţi, au fost vânaţi, persecutaţi şi masacraţi. Bulgaria a fost îngrozitor pedepsită pentru că aceşti Iniţiaţi reprezentau lămpile ţării noastre şi s-a dorit să fie stinse. Hoţii nu intră acolo unde este lumină, le este frică să nu fie văzuţi. Ei aşteaptă ca totul să fie stins şi ca locuitorii să doarmă pentru a intra în casă. La fel se petrec lucrurile într-o ţară şi în omul însăşi. Dacă stingeţi lămpile în voi înşivă (adică virtuţile), vin hoţii şi vă leagă fedeleş, adică libertatea voastră şi tot ce consideraţi preţios vă este luat. Hoţii sunt bolile, suferinţele, gândurile negative, necazurile etc… Numai lumina poate să ne ocrotească pentru că ea este adevăratul gardian: nimeni nu se poate apropia fără să nu fie văzut…

După ce i-a alungat bogomili şi şi-a stins propriile lămpi, Bulgaria a devenit victima hoţilor şi, timp de cinci secole, a trăit sub dominaţia otomană; mii de capete au fost tăiate, mulţi oameni au fost spânzuraţi etc. În sfârşit, Cerul a spus: „Să îi redăm Bulgariei libertatea…" În anumite momente ale istoriei lor, la toate popoarele au apărut nişte oameni care au predicat învăţătura iubirii şi a luminii, dar nu au fost ascultaţi şi s-au abătut nişte catastrofe asupra lor. Trebuie

s-o ştim, oricare ar fi locul unde stingem lumina, în noi, în sufletul, în organismul nostru, în ţara noastră, hoţii vor veni.

Mi s-a pus o întrebare înainte de conferinţă: „Cum se poate dezvolta clarviziunea?”

Adevărata clarviziune înseamnă a fi capabil să îl vezi pe Dumnezeu în întreaga natură, să vezi înţelepciunea, frumuseţea, iubirea sa. Mulţi oameni, chiar şi savanţi, s-au plâns că L-au căutat pe Dumnezeu peste tot fără să-L găsească niciodată. Evident, dacă se aşteptau să-L întâlnească într-o manieră obiectivă ca persoană, nu a fost posibil să-L găsească. Dumnezeu este adevărul, înţelepciunea, iubirea, frumuseţea răspândite peste tot şi îl putem vedea dacă nu avem ochii închişi, dacă nu avem nişte bârne în ei. Dacă vom căuta noaptea, vom avea întotdeauna nişte bârne în ochi; trebuie să avem nişte conuri, nu numai în ochi, dar şi în suflet.

Am cunoscut în Bulgaria o clarvăzătoare numită Cortesa, care l-a întâlnit pe Maestru, şi era o clarvăzătoare remarcabilă care ştia să vadă trecutul şi viitorul. Când s-a aflat pe stradă, a oprit un trecător pentru a-l dojeni. Întotdeauna era plin de oameni în jurul ei. În acea perioadă eram prea tânăr ca să înţeleg, dar mama mea a asistat la multe scene asemănătoare cu aceasta pe care o voi povesti. Într-o zi, Cortesa a oprit pe stradă un bărbat care mergea cu doi copii. „Ascultă, îi spuse, sunt copiii tăi, nu-i aşa?

— Da, spuse bărbatul puţin jenat. – şi sunt muţi?

— Da.

— Dar ştii tu de ce sunt muţi?

— Nu, spuse bărbatul, nu ştiu.

— Ei bine, îţi voi spune, înainte de naşterea acestor copii, ai comis crime, ai furat, într-o zi, ai furat nişte oi; trebuia ca să le scoţi, să le duci printr-un loc unde doreai să nu fie auzite, şi cum îţi era frică de behăitul lor, le-ai tăiat limba, iată de ce copiii tăi s-au născut muţi. Trebuie să repari acum greşeala şi să rogi Cerul să te ierte”. Şi clarvăzătoarea îi explică bărbatului că trebuia să cumpere alte oi şi să le dea celui de la care le-a furat odinioară, iar dacă nu făcea aceasta va fi pedepsit şi mai mult. Bărbatul urmă aceste sfaturi şi copiilor săi le-a revenit graiul.

Putem să dezvoltăm clarviziunea, dar nu înainte de a dobândi puritatea. Hristos a spus: „Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu”… Cel care nu este pur poate deveni clarvăzător,

dar nu va vedea lumea divină: el va vedea nişte monştri în jurul său şi al celorlalţi; el va vedea că oamenii sunt adesea nişte falşi prieteni, că trădarea şi minciuna sunt ascunse în inimile lor, va vedea catastrofele care se pregătesc. Altfel spus, nu va putea să vadă decât ceea ce este la nivelul atins de el însuşi, sau puţin mai mult. Iată de ce, cea mai bună metodă pentru a obţine adevărata clarviziune, cea care permite contemplarea lumii divine, este de a dezvolta în sine iubirea spirituală şi puritatea.

Eu ştiu că se învaţă multe alte metode: să priveşti în cristale şi oglinzi magice, să utilizezi anumite plante răspândite în Mexic sau în alte locuri, să te laşi hipnotizat etc… dar toate aceste metode sunt rele sau periculoase şi nu vi le recomand deloc. De ce se caută mereu obţinerea unor puteri magice sau a unor facultăţi de prezicere, atunci când eşti încă slab, furios, gelos, lacom? Fiinţelor din lumea invizibilă nu le place să fie observate, nici deranjate în lucrarea lor de nişte intruşi care nu sunt demni de acestea. Unele iubesc oamenii şi îi primesc favorabil, dar multe le sunt ostile şi îi urmăresc pe cei care doresc să pătrundă cu forţa în regiunea lor pentru motive mai mult sau mai puţin dubioase. Intruşii atrag întotdeauna animozitatea unor fiinţe din invizibil. Mulţi ocultişti sfârşesc prost dorind să câştige bani sau gloria de a trece drept nişte clarvăzători, iniţiaţi sau magi, pentru că nu ştiu să se apere împotriva atacurilor fiinţelor pe care le-au iritat prin curiozitatea şi dorinţa lor de aservire în satisfacerea poftelor lor nemăsurate. Aceste atacuri iau mai întâi forma unor dorinţe anormale sau perverse, pe urmă alte forme ce pot ajunge la nebunie. Fiinţele invizibilului au făcut deja multe victime. S-au răspândit prea mult cărţi de literatură ocultă în lume şi este toarte grav. Sub pretext de a oferi nişte puteri oamenilor, această literatură a divulgat mijloace şi metode pentru a pătrunde în regiuni periculoase, a intra în comunicare cu locuitorii lor, şi astfel a atras asupra adepţilor săi necazuri de toate felurile. În analele Ştiinţei Esoterice se spune că mai multe omeniri au dispărut deja din cauza practicilor diabolice. O catastrofă identică se mai pregăteşte pentru pământ din cauza mobilurilor josnice care animă oamenii. Destinul Atlantidei se va repeta în zilele noastre, dar sub o altă formă. Odinioară, apa a fost cea care a determinat dispariţia acestui continent; acum, este focul, sub multiplele sale forme, care va fi executorul.

În loc să îi instruim pe oameni în cunoştinţele trecutului, trebuie

să îi conducem acum spre o înţelegere şi nişte cunoştinţe noi. Nu treziţi imaginile vechi, nu ridicaţi vechiul colb al lumii subterane, altminteri veţi pune în acţiune nişte puteri adormite care vor produce aceleaşi catastrofe ca în trecut. Nu vom da o nouă cultură omenirii făcând nişte săpături arheologice în morminte, nici scriind volume întregi despre prolifica ştiinţă a înaintaşilor, nici deranjând păianjenii şi scorpionii din cripte. Ignoranţa căutătorilor despre aceste probleme determină declanşarea în necunoaştere de cauză a unor forţe fluidice de o putere formidabilă. De îndată ce sunt eliberate, aceste forţe se propagă, pătrund în creierele şi spiritele slabe, le determină să retrăiască în trecut şi să repete greşelile ce le-au comis. Eu nu sunt ostil cercetărilor ştiinţifice, dar cercetările arheologice nu ne pot fi de mare folos în evoluţia noastră.

Există alte metode pentru a cunoaşte spiritul vechilor civilizaţii dispărute, decât să le studiem în ruinele, în rămăşiţele lor răzleţe. Oamenii ignoră însă aceste metode şi sunt obligaţi să recurgă la aceste mijloace imperfecte, iar aceste metode, în loc să îi informeze corect, îi derutează şi mai mult. Adevăraţii discipoli nu au nevoie să scotocească ruinele pentru a cunoaşte trecutul omenirii.

Atunci, lăsaţi deoparte ce este deja mort, prăfuit, mucegăit, îngropat! Luaţi ceea ce este viu, luminos… Soarele este nou în fiecare zi, natura este nouă. Tot ce este deja în ruină dovedeşte prin starea sa că nu conţine adevărul. Ceea ce este veridic nu poate fi distrus şi timpul nu poate face nimic împotriva lui. Secolele, mileniile nu au nicio influenţă asupra a ce este veşnic şi a ce căutăm. Ceea ce este adevărat există în faţa noastră, în jurul nostru, în noi. Dacă vom înţelege noii curenţi ce se manifestă zilnic în lume şi ne însufleţesc, vom părăsi numeroasele iluzii aşa-zis ştiinţifice.

Pentru a reveni la obţinerea clarviziunii, eu vă repet că este mai cumpătat să lucrezi mai întâi asupra ta însuţi şi să te purifici, fiindcă atunci când ne vom transforma, claviziunea totală ne va apărea de la sine şi în pofida dorinţei noastre. Atunci când Dumnezeu dă, El dă din belşug.

Se povesteşte că un Maestru avea un discipol doritor să înveţe prima lecţie de Iniţiere. Maestrul i-a spus: „Du-te într-un cimitir şi înjură morţii: spune-le că sunt proşti, răi etc… şi după aceea spune-mi ce ţi-au răspuns”. Discipolul s-a dus la cimitir şi i-a înjurat pe morţi, dar aceştia au rămas muţi. Reveni atunci la Maestrul său şi îi spuse că

morţii nu au răspuns. „Poate, spuse Maestrul, nu ai ştiut să te faci auzit… Întoarce-te la ei, dar de data aceasta spune-le contrariul, flatează-i, fă-le nişte complimente!” Discipolul se întoarse la cimitir, dar şi în faţa celor mai mari elogii, morţii au rămas muţi”.

— Nici acum nu mi-au răspuns, spuse discipolul, la întoarcerea sa.

— Foarte bine, a răspuns Maestrul, acum ai înţeles prima lecţie a Iniţierii: când eşti insultat, taci, şi când eşti flatat, de asemenea taci. Fii ca morţii, rămâi surd şi mut la critici, ca şi la complimente”. Iată o lecţie importantă.

Sâmbăta trecută, când v-am vorbit despre gură, v-am spus că frunzele arborilor posedă nişte mici guri, stomatele, datorită cărora se realizează schimburile cu mediul înconjurător. Datorită clorofilei, xantofilei şi carotenului conţinute în frunze, sub acţiunea luminii, seva brută care vine din rădăcini se transformă în sevă elaborată. Ceea ce se întâmplă şi în gura noastră unde nişte glande secretă substanţe comparabile clorofilei, xantofilei şi carotenului. Dacă atunci când mâncăm, ne îndreptăm gândurile şi iubirea spre hrană ea se transformă. În timp ce, dacă mâncăm fără să ne gândim, fără iubire pentru Creatorul care ne-a oferit aceste alimente, nu se produce nicio modificare spirituală şi absorbim numai o materie brută. Cel care mănâncă în zgomot, în dezordine şi agitaţie, nu cunoaşte decât procesele fizice şi chimice ale nutriţiei. Cel care mănâncă în linişte, cu iubire şi recunoştinţă, pătrunde deja în domeniul alchimiei, al sublimării.

Aşa se întâmplă cu toate lucrurile în viaţă, chiar şi cu lucrarea noastră, cu studiile ce le facem. Dacă nu suntem atenţi, dacă nu ne place ceea ce învăţăm, studiul nostru nu ne va fi foarte util.

Să presupunem acum că viaţa ne determină să ne învecinăm cu o fiinţă care ne enervează. Din punct de vedere spiritual, ea constituie o materie brută. Ne plângem de ea; gura noastră, simbolic vorbind, nu poate să o înghită. Dacă avem însă în noi acea căldură care este iubirea şi acea forţă care este lumina, glandele noastre spirituale vor funcţiona şi această persoană ne va deveni suportabilă, nu ne va mai tulbura starea noastră psihică. În timp ce, dacă vom insista să ne comportăm faţă de ea fără lumină şi căldură, ea ne va slăbi, ne va epuiza. Cu ajutorul căldurii şi al luminii, putem schimba tot ceea ce ne parvine în stare brută, fie că este vorba despre hrană, fiinţe umane, prestigiu,

obiecte etc. Atât timp cât nu vom şti să lucrăm cu lumina şi căldura, gura noastră spirituală va găsi acele corpuri brute respingătoare, dar datorită căldurii şi luminii vom putea să le transformăm.

Când observăm natura, vedem că plantele se hrănesc cu minerale, animalele cu plante, iar oamenii se hrănesc cu animale… Atunci, se pune o problemă: cine se hrăneşte cu oamenii?… Oamenii sunt hrana îngerilor. Da, nu v-aţi gândit poate niciodată la aceasta. Bineînţeles, nu suntem în mod real mâncaţi de îngeri, dar ei se hrănesc cu fructele noastre, adică cu gândurile şi sentimentele noastre, exact aşa cum noi ne hrănim cu produsele animalelor: laptele, mierea, ouăle, untul… Dacă nu ştim însă să le pregătim o hrană potrivită, ei nu mai vin spre noi să se hrănească. De asemenea, dacă fructele noastre sunt rele, alţi îngeri, îngerii tenebrelor vin şi se înfruptă din noi.

Când Hristos a anunţat evenimentele îngrozitoare ce urmau să se desfăşoare, unul dintre discipoli L-a întrebat în ce loc se vor produce, iar Hristos i-a răspuns că vulturii se află acolo unde există nişte hoituri. Este exact legea despre care vă vorbesc. Dacă porţi în tine nişte hoituri (nişte sentimente, nişte gânduri în descompunere), ele vor fi o hrană pentru vulturi, adică pentru fiinţele inferioare din lumea invizibilă. Veţi întreba: „Cum vor simţi fiinţele inferioare aceste sentimente şi gânduri?" Atunci când a fost deschis un borcan cu miere în bucătăria voastră, cum reuşesc muştele şi furnicile să se apropie pentru a se hrăni? Cum au simţit ele? Pentru că posedă nişte antene; ele sunt primii inventatori ai comunicaţiilor la distanţă! Furnicile vin de pe planeta Venus, ca şi albinele, ele sunt excepţionale în natură. Staţi liniştiţi dacă aveţi câteva furnici în casă, fiindcă în ciuda micimii lor, ele inspiră cea mai mare frică şerpilor. Acolo unde există furnici, nu există şerpi. La fel, dacă posedăm în noi nişte furnici, şerpii vor fugi din faţa lor. Evident, este un simbol de interpretat.

Albinele iubesc mult florile. Albinele reprezintă discipolul evoluat care ştie să prepare nectarul în sine. Iată de ce îngerii vin să îi viziteze sufletul şi să primească această hrană pe care el o prepară ca să o transforme în miere. Se spune că rugăciunile sfinţilor urcă spre Dumnezeu ca un parfum, iar acest parfum este pentru El o hrană. Pentru moment, nu puteţi înţelege aceasta, dar mai târziu veţi sesiza că în univers toate lucrurile sunt legate între ele prin legături subtile.

Vă voi mai spune câteva cuvinte despre ochi, urechi şi gură. Noi primim lumina prin ochi şi sunetul prin urechi. Ce legătură

extraordinară există între ochi şi urechi! Dacă studiaţi cum se propagă lumina în spaţiu, veţi constata că ea străbate nestânjenită vidul, străbate mai puţin uşor aerul, ceva mai greu apa unde este obligată să se refracte, şi o face parţial, şi mult mai greu în solide. Pentru sunet, este invers: el nu se propagă deloc în vid; se propagă puţin în aer, mai mult în apă, iar prin solide se propagă cel mai bine. Atunci când se compară viteza şi mediul de propagare, lumina este inversă sunetului. Lumina coboară din regiunile subtile către regiunile din ce în ce mai dense până când atinge materia solidă, iar în această călătorie ea se deplasează din ce în mai greu. În schimb, sunetul pleacă de la materie şi se înalţă, diminuându-şi intensitatea până la pierderea sa în vid.

Înaintea sunetului (a cuvântului) care este puternic în lumea materiei, există lumina care este puternică în lumea spiritului. Iată de ce urechile şi ochii sunt constituiţi după legi diferite, referitoare una la înţelepciune şi alta la adevăr. Lumina luminează formele şi culorile ce ne arată frumuseţea; iar frumuseţea este expresia adevărului care a format ochii. Sunetul (cuvântul) este legat de urechi, urechea este legată de înţelepciune, iar înţelepciunea de gură fiindcă gura pronunţă cuvintele. Gura, urechile şi ochii formează un triunghi. Sunt posibile multe combinaţii între ele. Ochii văd, urechile aud, şi gura povesteşte ce au văzut ochii şi ce au auzit urechile. Aici stă ascuns secretul legăturilor intime dintre cele trei virtuţi: iubire, înţelepciune şi adevăr.

Vă voi da să faceţi acum exerciţiul următor. Din clipa trezirii, dimineaţa, trebuie să deschideţi imediat ochii în mod conştient şi să priviţi spre ochiul interior, pe urmă să ascultaţi ce vorbeşte în voi. Veţi auzi atunci programul zilei care începe? Gura voastră trebuie să participe şi ea la acest exerciţiu pentru ca toate cele trei vârfuri ale triunghiului să intre în acţiune, şi trebuie să pronunţaţi fraza următoare: „Îţi mulţumesc Ţie Doamne, pentru că sunt sănătos astăzi. Fie ca ziua să-mi fie binecuvântată! Ajută-mă, pentru a-ţi putea îndeplini voinţa”.

În mod obişnuit, primele cuvinte pronunţate la trezire sunt nişte reclamaţii. Soţul spune soţiei: „Unde mi-ai pus cămaşa? Unde-mi sunt şosetele, butonii de la manşetă? De ce nu mi-ai adus încă o cafea?” Este un obicei foarte prost să te trezeşti bombănind.

Era odată un rege care avea două fete. Prima era foarte urâtă, dar avea darul cuvântului şi ştia să exprime lucrurile minunat şi plăcut; a doua era extrem de frumoasă, dar avea o limbă ascuţită şi nu

înceta să supere pe toată lumea. Tatăl lor era evident într-o situaţie foarte dificilă şi în faţa regilor, a vecinilor săi, se simţea ruşinat să aibă asemenea fete. Se întreba firesc cum putea să le mărite. Într-o zi, consultă un înţelept în legătură cu acest subiect. „Maiestate, spuse înţeleptul, ordonă mâine dimineaţă unuia dintre servitorii tăi să aducă pe primii doi oameni pe care îi găseşte la poarta palatului tău. Îi vei căsători pe aceşti oameni cu fiicele tale". A doua zi, aşa cum îi spusese înţeleptul, regele trimise un mesager care îi opri pe primii doi trecători pe care îi întâlni. Când îi aduse la palat, regele rămase perplex pentru că unul era orb şi celălalt surd. Îl consultă din nou pe înţelept care îi spuse: „Foarte bine, este perfect, căsătoreşte acum pe orb cu cea care este urâtă şi pe surd cu aceea care este frumoasă". Aşa s-a întâmplat. Orbul, care asculta cu încântare frumoasele cuvinte rostite de soţia sa, se plângea că nu poate să vadă frumosul său chip, pe care şi-l imagina tot atât de minunat ca şi cuvintele sale. În timp ce surdul, admira frumosul chip al soţiei sale şi se plângea că nu aude cuvintele suave ce erau cu siguranţă pronunţate din gura sa… Oare ce s-ar fi întâmplat dacă orbul ar fi putut să vadă şi surdul să audă?

Uneori trebuie să fim mulţumiţi că suntem puţin miopi sau tari de ureche când ne aflăm în faţa unor lucruri neplăcute. De altfel, în general, oamenii nu iubesc adevărul. Soţul îi spune soţiei: „Spune-mi că mă iubeşti. Ştiu foarte bine că nu este adevărat, dar spune-mi-o totuşi, pentru că îmi place să aud asta". El spune de asemenea: „Nu eşti foarte frumoasă, ştiu asta, dar pune-ţi puţin fard fiindcă îmi place să te privesc aşa". Nu, oamenii nu iubesc adevărul. Cu toate acestea, când ne vedem ochii într-o oglindă trebuie să mulţumim şi să ne legăm imediat de adevăr. Atunci când ascultăm cu urechile, trebuie să ne legăm de înţelepciune. Iar când gustăm cu gura, trebuie să ne legăm de iubire. Astfel realizăm un triunghi viu. Înţelepţii pot să ne cunoască după acest triunghi: după forma gurii, a urechilor şi a ochilor, după mărimea lor, după poziţia lor în raport cu poziţia normală, înţeleptul poate cunoaşte cu precizie legăturile noastre cu iubirea, cu înţelepciunea şi adevărul.

Ştim că avem doi ochi, două urechi, o gură, dar în realitate avem trei ochi, trei urechi, trei guri. Cel de-al treilea ochi, ochiul mistic, este situat în centrul frunţii; a treia ureche este situată în gât; a doua gură se află în vârful capului, este Sahasrara, chakra cu o mie de petale. Cu această a doua gură superioară putem vorbi şi ne hrăni în regiunile

spirituale. Rugăciunea, împărtăşania nu sunt nimic altceva decât un fel de a vorbi şi a te hrăni în lumea divină. Nu vă voi spune nimic astăzidespre cea de-a treia gură… Planeta noastră posedă de asemenea organe asemănătoare cu ale noastre. Gura sa superioară sunt munţii înalţi, pentru că pământul este în legătură cu cerul prin piscurile sale cele mai înalte.

Să ne legăm de iubire, de înţelepciune şi de adevăr.

Prin gură vom gusta iubirea divină.

Prin urechi vom auzi înţelepciunea divină.

Prin ochi vom vedea adevărul divin.

Paris, 5 martie 1938

Articol VIII. Maestrul Fraternităţii Albe Universale din Bulgaria: Peter Deunov

Aş dori să vă vorbesc în această seară despre Maestrul meu, Peter Deunov. O conferinţă este insuficientă pentru tot ce este de spus, dar voi încerca să fiu explicit şi cât mai clar, povestindu-vă întâmplările, evenimentele trăite care vă vor permite să vă faceţi foarte uşor o idee despre el.

Maestrul Peter Deunov este o fiinţă de o foarte înaltă spiritualitate care a dat, pe tot parcursul vieţii sale, un exemplu de puritate, de înţelepciune, de inteligenţă. El s-a stabilit de mai mulţi ani lângă Sofia, într-un loc numit Izgrev (ceea ce înseamnă „răsărit de soare"). Acolo, mulţi discipoli locuiesc în nişte case mici luminoase, înconjurate de grădini cu flori, fără garduri, astfel încât toate aceste locuinţe par grupate într-un acelaşi parc.

Prin strălucirea sa puternică, prin cuvintele şi exemplul său, Maestrul realizează nişte minuni în jurul său; mai multe mii de femei şi bărbaţi bulgari şi străini i-au devenit discipoli. Învăţământul său, bazat pe legile armonioase ale naturii, aduce numeroase metode psihologice şi pedagogice susceptibile să amelioreze viaţa oricărei fiinţe umane şi au fost deja editate 70 de volume de conferinţe, stenografiate de discipoli.

În învăţământul Maestrului, muzica şi cântecele ocupă un loc important fiindcă muzica este considerată ca un mijloc foarte puternic de legătură cu forţele constructive ale naturii şi restabilirea echilibrului fizic şi psihic. Maestrul a compus el însuşi numeroase cântece şi a creat un fel de dans ritmic, paneuritmia, ce poate fi executat de sute de persoane care se deplasează formând un cerc mare

în jurul unei orchestre (*A se vedea nota bibliografică de la finalul volumului*). Paneuritmia se dansează în aer liber, dimineaţa, după răsăritul soarelui. Ea exercită o influenţă favorabilă asupra sistemului nervos. Toate gesturile, oricât de simple, sunt de o mare frumuseţe plastică; ele corespund unei ştiinţe profunde a structurii psihice a fiinţelor şi a legilor acusticii. Maestrul a indicat deopotrivă nişte exerciţii de gimnastică ce sunt executate tot dimineaţa, de preferinţă înaintea paneuritmiei. Aceste mişcări, care armonizează toate celulele, întăresc organismul şi ameliorează sănătatea.

Maestrul preconizează postul. Toţi discipolii postesc în fiecare săptămână de joi la prânz până vineri la prânz. În timpul celor 24 de ore, ei nu se hrănesc cu nicio hrană solidă, ci numai cu apă caldă, fiartă în prealabil care, uşurând eliminarea resturilor, contribuie şi la purificarea organismului. Cei care postesc cinci, zece zile sau mai mult, o fac după sfaturile Maestrului şi sub supravegherea sa.

Învăţământul Maestrului exclude tutunul, alcoolul şi carnea. Mesele fraterne luate împreună îi determină pe discipoli să aprecieze din ce în ce mai mult puterea comportamentului fratern. Fraternitatea se reuneşte vara în jurul Maestrului pe munţii Rila, pe care el l-a ales ca loc de tabără fiindcă, din punct de vedere geologic, sunt cei mai vechi munţi de pe glob. Din timpuri imemoriale, templele celor mai înalte Iniţieri s-au construit pe munţii Rila, dar nişte evenimente ce ne-ar lua prea mult timp să le evocăm i-au obligat pe Iniţiaţi să mute aceste temple în Tibet. Fraternitatea îşi face deci tabăra timp de mai multe săptămâni aproape de cele şapte lacuri de la Rila. Este un drum lung de străbătut la picior pentru a ajunge acolo sus…

Dacă doriţi, să ne închipuim că suntem împreună cu fraţii şi surorile care urcă la tabără. Am străbătut pădurea, şi după şapte ore de urcat, ajungem la primul lac de unde vedem, la un nivel mai înalt, limita verticală a taberei. Câţiva fraţi şi surori au ajuns deja acolo sus şi au pregătit totul pentru ceilalţi: apa caldă pentru băuturi şi toaletă, focurile, mesele şi corturile. Ei observă grupul nostru, ne fac de acolo nişte semne de bun venit şi ne primesc cântând. Aerul reţine nişte marşuri entuziaste şi urcăm ultima pantă ce ne duce la tabără cuprinşi de un sentiment de imensă veselie…

Noi grupuri ni se alătură în zilele următoare. Sunt tineri, dar şi bătrâni care nu ezită să străbată acest drum anevoios pentru a întineri şi a se bucura de întâlnirea cu Maestrul. În zori, deşi dormim încă

profund în corturile noastre, auzim deodată sunetul unei viori ce ne trezeşte cu blândeţe cântând melodia: „Trezeşte-te, frate, ca să vezi răsăritul soarelui”. Ne sculăm, ne spălăm, apoi urcăm în liniște o mică potecă ce ne conduce la piscul numit „rugăciunea”, de unde privim răsăritul soarelui. Atmosfera este pură, aurora începe să răsară.

Este foarte emoţionant să priveşti acest şir lung de fraţi şi surori care urcă în liniște. Ajunşi pe piscul rugăciunii, ne aflăm pe un fel de platformă stâncoasă. Fiecare îşi alege un loc, se aşază şi se concentrează aşteptând răsăritul soarelui. Atunci când soseşte Maestrul, ne ridicăm pentru a-i ura bun venit, apoi ne reluăm meditaţiile şi rugăciunile. Ne străduim să extragem forţele eterice care ţâşnesc peste tot de la orizont. Atunci când soarele apare, auzim un cântec maiestuos şi o imensă bucurie ne umple sufletele. Întreaga natură, stâncile, pomii, râurile, lacurile vibrează la unison cu această putere a vieţii proiectată de soare. Spunem împreună nişte rugăciuni, înălţându-ne sufletele către Domnul. Rugăciunea este mai bine primită când este făcută în aerul pur al munţilor, cu un creier receptiv şi o inimă plină de bucurie. După cântece şi rugăciuni, Maestrul ţine o conferinţă în care arată discipolilor frumuseţea vieţii echilibrate, marea înţelepciune ascunsă în cele mai nesemnificative lucruri din natură şi idealul pe care fiecare trebuie să îl realizeze: să devină un slujbaş al Cerului, un conductor al vieţii divine.

După încheierea conferinţei, coborâm cu toţi la tabără. Acolo facem nişte exerciţii de respiraţie indicate deopotrivă de Maestru, ce sunt destinate dezvoltării capacităţilor noastre fizice şi psihice. Apoi facem toţi împreună exerciţiile de gimnastică, şi în continuare dansăm paneuritmia pe un platou larg ce se întinde lângă un alt lac. Mai multe sute de discipoli dansează şi cântă, formând un cerc mare în central căruia se află orchestra şi Maestrul. Maestrul are acum 74 de ani, dar îşi depăşeşte toţi discipolii în frumuseţe, vigoare şi sprinteneală. Gesturile sale sunt suple şi armonioase, şi din personalitatea sa se degajă o strălucire pe care toţi sunt obligaţi să o simtă. Prezenţa sa în centrul cercului dă tuturor discipolilor un elan. La terminarea paneuritmiei, ne întoarcem toţi la tabără. Fiecare este liber acum să mănânce, să se plimbe sau să lucreze, după cum doreşte.

La prânz ne reunim din nou şi formăm un cerc mare în central taberei. Cei câţiva discipoli care asigură, prin rotaţie, pregătirea meselor, fierte în nişte cazane şi oale foarte mari, împart hrana.

Mâncăm în liniște, în bucurie și reculegere. După încheierea mesei suntem din nou liberi. După-amiază, Maestrul ține o conferință sau ne conduce uneori într-o excursie pentru a vizita alte vârfuri din lanțul munților Rila. Ni s-a întâmplat să mergem 14 ore într-o singură zi, dar datorită Maestrului care ne-a dat o metodă pentru mersul îndelungat fără a fi obosiți, nu ne-am simțit niciodată epuizați.

După masa de seară, aprindem un foc mare în centrul taberei. Ne așezăm toți în jurul lui, ne rugăm, apoi cântăm în cor niște cântece compuse de Maestru. Dorința noastră este ca el să coboare din vârful taberei, unde se află cortul său, și să vină printre noi la foc. Cântăm cu ardoare în noapte, privind din când în când spre cortul Maestrului cu speranța că va apărea acel semnal luminos ce ne avertizează că dorința ne-a fost îndeplinită. Semnalul țâșnește deodată, bucuria noastră este imensă, și intonăm cântecul ce poartă numele de „Salut Maestrului”: „Oh Doamne, tu Maestrul nostru, condu-ne pașii…” Semnalul luminos ridicat de mâna unui frate apare în noapte și coboară încet poteca, alăturându-se focului de tabără. Maestrul sosește în sfârșit aproape de cercul nostru, care se deschide pentru a-i face un loc în fața focului, și se închide în urma sa. Reîncep cântecele… Noaptea albastră înstelată pare că participă prin liniștea și măreția ei la emoțiile mistice ce le trăim. După cântece, câțiva frați și surori recită niște versuri, cântă la vioară sau la chitară… Se apropie ora zece, Maestrul se ridică pentru o rugăciune pe care o spunem împreună. Mulțumim pentru binecuvântările primite pe parcursul zilei, apoi ne despărțim și mergem să ne culcăm la corturile noastre.

Unii mai rămân lângă focul care se stinge, contemplând cerul înstelat și reflectarea lunii pe suprafața calmă a lacului. O liniște minunată coboară asupra lor, ei se simt într-o perfectă uniune cu universul, viața lor capătă un sens extraordinar ce nu îl vor mai uita. Apoi, în timp ce în tabără toată lumea doarme, ei se întorc în sfârșit la cortul lor pentru a se culca, până când vioara îi trezește în zori ca să reînceapă o nouă zi în lumină.

În timpul acestor tabere montane, Maestrul ne-a condus deseori în excursie pe vârful Musala, pe timp de ploaie sau zăpadă; el ne încerca astfel rezistența și credința. Furtuna se dezlănțuia în jurul nostru; stâncile, solul electrizate degajau niște unde foarte greu de suportat. Apa se scurgea pe noi; niște scântei ieșeau din părul și bărbile câtorva frați. Înaintam fără să ne văicărim, conduși de Maestru,

mereu neclintit şi îndemânatic. Cum să descriu impresiile simţite atunci? Numai cei care au trăit nişte ore de o asemenea tensiune fizică şi morală pot înţelege cât de mult pot căli acestea sufletele şi spiritele…

După una sau două luni de asemenea viaţă, ne simţeam transformaţi. De asemenea, când reveneam în oraşe la activităţile noastre zilnice, ştiam mai bine cum să ajutăm fiinţele care ne înconjurau, prin sfaturile noastre şi exemplul nostru. Le arătam că toţi oamenii sunt capabili să creeze împărăţia lui Dumnezeu pe pământ, cu acea condiţie de a înţelege că bunăvoinţa, iubirea şi fraternitatea sunt bazele fundamentale ale existenţei.

Ce este un Maestru? O fiinţă care a reuşit să-şi controleze, să-şi stăpânească gândurile, sentimentele şi faptele. Veţi obiecta că nu înseamnă mare lucru… în realitate, totul se află aici. Stăpânirea propriilor gânduri, sentimente şi fapte subînţelege anumite metode, o disciplină specială, o cunoaştere profundă a structurii fiinţei umane, forţele care circulă în ea, corespondenţele existente în întreaga sa fiinţă (organele sale, diferitele sale corpuri) şi diferitele domenii ale naturii. Stăpânirea de sine presupune deopotrivă cunoaşterea entităţilor lumii invizibile şi a structurii întregului univers. Un Maestru este o fiinţă care a rezolvat problemele esenţiale ale vieţii. El este liber, posedă o voinţă puternică, dar, mai presus de toate, este plin de iubire, de bunătate, de blândeţe şi lumină. Câte lucrări, studii şi perseverenţă sunt necesare pentru a deveni un Maestru! (*Ca urmare a schimbării de regim, în 1946, autorităţile bulgare au rechiziţionat terenul de la Izgrev pentru a construi aici sediul unor ambasade, interzicând discipo*lilor *Maestrului Peter Deunov să se mai reunească la Rila. Sub conducerea Maestrului Omraam Mikhaël Aïvanhov, Fraternitatea Albă Universală şi-a continuat însă din 1937 activităţile în Franţa (sediul său se află la Sèvres, lângă Paris, şi a primit numele de Izgrev, ca în Bulgaria). Numeroase centre s-au creat deopotrivă în restul Franţei şi în străinătate*)

Desigur, putem considera că fiecare fiinţă care ne învaţă ceva ne poate fi un maestru, şi astfel toţi oamenii au unul sau mai mulţi maeştri. În Europa, avocaţii, profesorii, pictorii, scriitorii sunt numiţi „maeştri”…Este bine, deseori aceste fiinţe au talent, cunoştinţe, dar foarte multe nu au rezolvat marile probleme ale vieţii, nu-şi stăpânesc destinul, nu ştiu să se orienteze, şi poartă deseori în ele nişte dorinţe şi pasiuni îngrozitoare ce le tulbură şi sunt silite să le hrănească. De

aceea ele nu sunt cu adevărat nişte Maeştri în sens iniţiatic.

Adevăraţii Maeştri sunt puternici fiindcă au reuşit să-şi pună în acord filosofia şi comportamentul. Ei sunt primii care pun în practică în viaţa lor personală ceea ce predică. Ei sunt nişte exemple vii. A fi un exemplu viu înseamnă a fi un izvor, aşa cum v-am menţionat în prima mea conferinţă, un izvor care va atrage plantele, animalele şi oamenii. Iată de ce în jurul unui Maestru trăiesc discipolii. Maestrul Peter Deunov are patruzeci de mii de discipoli în Bulgaria. În fiecare oraş s-au format nişte fraternităţi de fiinţe care caută să trăiască după regulile iubirii, ale înţelepciunii şi adevărului.

Când asistaţi la un concert în care interpretează un mare virtuos, sunteţi cuprinşi de cele mai profunde emoţii şi doriţi să deveniţi ca el. Un pictor, un poet creează aceeaşi stare în voi. Asemenea artiştilor, un adevărat Maestru acţionează asupra sufletului celorlalţi cu o putere inexprimabilă, fiindcă el trăieşte viaţa spirituală, aşa cum poetul trăieşte poezia, iar muzicianul, muzica. El aduce cu sine o lume ce îi sensibilizează pe toţi care se apropie. Este foarte important să întâlneşti un Maestru, dar este şi mai important să lucrezi ca să devii ca el.

Cea mai mare binecuvântare pentru oameni este să aibă un Maestru care să îi poată ghida, conduce, lumina. Din nefericire, omenirea îi ascultă foarte rar pe Maeştri. Mulţi dintre ei au fost arşi pe rug şi omorâţi în trecut! Iar mulţi au trebuit să părăsească lumea abandonând-o propriilor suferinţe!… Multe nenorociri se abat asupra omenirii fiindcă a refuzat să îi asculte pe Marii Maeştri; ea şi-a bătut joc de ei, i-a ridiculizat, iar acum nu mai are nişte ghizi siguri care să îi spună cum să depăşească greutăţile.

Acum zece secole s-a născut în Bulgaria un învăţământ Spiritual de o înaltă ţinută ce s-a propagat aproape în întreaga Europă: curentul bogomil. Bogomilii erau foarte puri şi virtuoşi, erau gata să se lase martirizaţi şi arşi decât să renunţe să trăiască după regulile Evangheliei; se găseau printre ei nişte Iniţiaţi şi mari magi pe care mulţimea îi asculta şi urma. Dar fiinţele luminoase i-au deranjat dintotdeauna pe oamenii limitaţi care doreau să trăiască în întuneric, ignoranţă sau lăcomie. Bogomilii au fost urmăriţi. Mulţi au fost omorâţi; alţii au părăsit Bulgaria şi s-au stabilit unii în Italia, alţii în Franţa unde au dat naştere mişcărilor catharilor, ale albigenzilor etc. Unii s-au refugiat chiar şi în Germania şi în Anglia, dar în Franţa a

înflorit cea mai mare mişcare spirituală născută sub influenţa bogomilă.

Bulgaria a fost pedepsită crud pentru crimele comise împotriva bogomililor: ea a trebuit să îndure vreme de cinci secole dominaţia otomană; mii de persoane au fost omorâte, spânzurate şi au trăit într-o sclavie de nedescris.

În zilele noastre nu mai există practic niciun fel de persecuţie religioasă în Occident, dar cum fiinţele pure şi sfinte permit prin contrast să se discearnă lăcomia, orgoliul, răutatea celor care le înconjoară, ele îşi atrag fatalmente animozitatea, iar dacă în acest domeniu guvernele şi Biserica nu mai pot comite nedreptăţi, anumiţi indivizi care ocupă uneori nişte poziţii foarte înalte folosesc forţa conferită de funcţiile lor pentru a-şi apăra propriile interese, chiar pe seama intereselor ţării şi ale religiei lor. La fel cum, odinioară, puritatea obiceiurilor albigenzilor punea în relief, fără ştirea lor, mobilele pur pământene ale papilor şi clerului, tot aşa în epoca noastră viaţa adevăraţilor Maeştri pune în lumină atitudinea mediocră a unor creştini, laici sau credincioşi, care pretind că sunt moştenitorii tuturor bunurilor spirituale promise de Iisus, ducând deseori o viaţă mult mai puţin cinstită decât mulţi atei. De aceea, aceste fiinţe întâlnesc inevitabil în calea lor nişte oameni îndârjiţi să îi distrugă.

Atunci când Maestrul a început să predice în Bulgaria, s-a lovit de prima dată de acest obstacol. El aducea noua viaţă, arătându-le oamenilor cât se îndepărtaseră de adevărata învăţătură a lui Iisus: desigur, aceasta nu era pe placul feţelor bisericeşti ortodoxe care au obţinut de la guvern exilarea sa din Sofia. El a fost trimis la Varna, acolo unde locuiam. Era la sfârşitul anului 1917. Acest exil al Maestrului la Varna a constituit un eveniment fericit pentru mine, fiindcă astfel l-am cunoscut şi viaţa mi-a fost definitiv orientată. Maestrul a rămas mai multe luni în oraşul nostru, fiind repede înconjurat de fiinţe inteligente şi devotate care îi arătau o mare afecţiune.

Nu vă pot povesti în amănunt ieşirile ce le făceam dimineaţa, la răsăritul soarelui, pe colinele din Varna. Nu vă puteţi închipui frumuseţea culorilor dimineţii şi splendoarea soarelui ce se înălţa deasupra Mării Negre! De câte ori am rămas numai cu Maestrul aşezaţi sub mângâierile soarelui! Ne dedublam şi el mă conducea în lumea de dincolo ca să învăţ acolo realităţile lumii invizibile. Acestea sunt însă

nişte evenimente foarte preţioase ale vieţii mele intime şi nu consider că este momentul să vă vorbesc despre ele.

După mai multe luni petrecute la Varna, Maestrul a fost rechemat la Sofia. Atunci când o fiinţă pură este atacată, întreaga răutate ce îi este trimisă este respinsă de aura sa luminoasă, iar răul cade pe capul celui care l-a trimis. Psalmul 90 spune:

„Cădea-vor dinspre latura ta o mie şi zece mii de-a dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia.

Însă cu ochii tăi vei privi şi răsplătirea păcătoşilor vei vedea.

Pentru că pe Domnul, nădejdea mea, Cel Preaînalt L-ai pus scăpare ţie".

Această promisiune este valabilă desigur numai pentru cel care îndeplineşte voinţa Domnului, care îl iubeşte pe Domnul din toată inima, cu tot sufletul său, cu tot gândul său, cu întreaga sa forţă, şi care îşi poate sacrifica complet viaţa pentru realizarea împărăţiei sale pe pământ.

Vă doriţi cu toţi să întâlniţi într-o bună zi, în viaţa voastră, un Maestru care vă va revela Adevărul; dar ştiţi deopotrivă că este foarte greu, iar unii sunt chiar convinşi că Marii Maeştri se ascund undeva prin Tibet, în India sau Japonia, chiar şi în Africa, dar nu se află în Europa. Noi suntem deci extrem de privilegiaţi în Bulgaria să avem lângă noi un Maestru de această valoare. Bucuria noastră este imensă trăind lângă o fiinţă atât de luminoasă, plină de iubire şi bunătate, auzindu-i glasul şi observându-l în cele mai mici detalii ale vieţii zilnice. Este o mare fericire să ai un Maestru capabil să răspundă tuturor problemelor cele mai obscure despre suflet, despre celelalte lumi şi locuitorii lor, explicând cum poate comunica omul cu forţele naturii, cu geniile planetare, dar şi cum poate el să-şi păstreze sau să-şi restabilească sănătatea prin nutriţie, exerciţii de respiraţie, abluţiuni etc…

Atunci când Maestru se află în domeniul nostru de la Izgrev (el locuieşte acolo în mijlocul Fraternităţii), ne dăm imediat seama. S-ar spune chiar că aerul vibrează altfel. Toţi fraţii şi surorile se adună lângă el şi se produce o rumoare auzită din depărtări. În fiecare zi, de dimineaţă până seara, îl vizitează multe persoane pentru a-i cere sfaturi în problemele personale şi, de trei ori pe săptămână, el ţine nişte conferinţe. Maniera în care vorbeşte Maestrul este uimitoare. Când îşi ţine conferinţele, el nu citeşte şi nu citează niciodată din tot

felul de autori, aşa cum procedează majoritatea conferenţiarilor. El se lasă condus de inspiraţie, şi cum simte tot ce îi preocupă pe auditorii săi, el vorbeşte pentru a le răspunde întrebărilor, ajutându-i astfel să-şi rezolve problemele; la sfârşit, mulţi trăiesc cu impresia că Maestrul a vorbit pentru ei.

I-am prezentat Maestrului deseori pe unii dintre prietenii mei. Înainte de a ajunge la el, vorbeam cu ei despre tot felul de lucruri. Imediat ce soseam, Maestrul continua conversaţia noastră de unde se oprise. El punea întrebări directe prietenilor mei privind cele exprimate, iar aceştia rămâneau stupefiaţi. Deseori se întâmpla aşa. Toţi discipolii Maestrului ştiau că el citea gândurile. Aveţi printre voi o soră din Franţa care a fost în Bulgaria să îl vadă pe Maestru, şi ea a fost uimită să constate că el cunoştea toate detaliile vieţii sale, prietenii pe care îi avea în Franţa etc. Ea a mai fost uimită şi de chipul lui atât de însufleţit, atât de luminos. Ea vă va putea povesti într-o zi tot ce a văzut şi a învăţat în Fraternitatea din Bulgaria.

Ce diferenţă există între studiile făcute la universitate şi cele făcute alături de un Maestru? La universitate înveţi tot ceea ce este exterior vieţii şi apoi, după mulţi ani de studiu, te regăseşti identic în tine însuţi, cu aceleaşi slăbiciuni, aceleaşi vicii. Bineînţeles, poate ai devenit un savant distins şi celebru, ai învăţat să manevrezi nişte instrumente, să întocmeşti citaţii, să te foloseşti de limba ta şi chiar să câştigi mulţi bani, dar posibilitatea de a deforma mentalitatea altor a crescut şi ea.

Studiul la universitate înseamnă să analizezi un fruct în laborator cu ajutorul tuturor procedeelor fizice şi chimice, să înveţi din ce elemente este alcătuită coaja, pulpa, sâmburii, sucul, dar fără să guşti vreodată din el, fără să îl studiezi cu ajutorul elementelor naturale puse de Domnul la dispoziţia noastră, fără a-i simţi efectele. Din contră, alături de un Maestru nu studiaţi nimic din toate acestea, dar mâncaţi fructul şi vă daţi seama că toate rotiţele corpului uman sunt puse în activitate, însufleţite, echilibrate: creierul gândeşte mai bine, inima iubeşte mai bine, voinţa acţionează mai bine etc. Cu ajutorul tuturor acestor posibilităţi, discipolul unui asemenea Maestru se poate avânta în studierea marii cărţi a naturii; el va descoperi aspectele fizice, chimice, astronomice, mai bine explicate decât în lucrările universitare şi va observa cum sunt legate între ele.

Să nu vă gândiţi că sunt ostil faţă de universităţi. Am fost

student mulţi ani de zile şi am urmat cursurile diferitelor discipline. După ce am obţinut diplomele de psihologie şi pedagogie, am urmat cursuri de matematică, fizică, chimie. Se spunea ironic despre mine că sunt veşnic student. Mi-am dat seama destul de repede că am pierdut timp şi atunci în mod voluntar am uitat multe lucruri, realizând că ele erau ca o pânză întinsă între realitate şi propria mea existenţă. Este util să aprofundezi anumite discipline, fiecare dintre ele ne revelă un aspect din univers şi din viaţă, dar ţinând cont de maniera în care se studiază în zilele noastre, nu se pătrunde decât în latura moartă a lucrurilor. Într-o zi veţi realiza că fiecare ştiinţă trebuie însufleţită, adică să o regăsim în toate domeniile naturii şi în noi înşine. Atunci formulele matematice, formele şi proprietăţile geometrice ne vor vorbi o altă limbă şi vom descoperi că aceleaşi legi ne guvernează gândurile, sentimentele şi faptele noastre. Eu consider această ştiinţă ca fiind adevărata ştiinţă. Deocamdată, cunoaştem multă astronomie, anatomie, matematică… dar fără a face o legătură între aceste ştiinţe, fără a le lega de viaţă. Toate cunoştinţele sunt risipite, incoerente; de aceea ele nu ne sunt de niciun folos în existenţa noastră.

Înţelegeţi-mă bine, eu nu am nimic împotriva cunoştinţelor, a profesorilor, dar acord întâietate cunoaşterii care vine de la Marii Maeştri, fiindcă numai ei înţeleg întreaga valoare a unei ştiinţe a vieţii care aduce lumina, fericirea şi împlinirea tuturor oamenilor.

Am deprins alături de Maestru arta de a-i asculta pe cei care sunt capabili să mă instruiască. O bucată de fier pusă alături de un magnet devine după un timp magnet. La fel, discipolii care stau alături de Maestrul lor într-o stare de receptivitate se vor impregna de toate calităţile sale şi vor putea la rândul lor să îi ajute pe alţii. În faţa Iniţiaţilor trebuie să devenim receptivi, atenţi, fiindcă cel mai mic avertisment ce ni-l dau ne poate lumina viitorul. Din păcate, cuvintele lor ne revin adesea în minte după ce nenorocirile s-au abătut asupra noastră.

Fiinţele superioare sunt apreciate numai în Orient. Discipolii Maeştrilor orientali sunt receptivi în faţa Maeştrilor lor fără teama de a-şi pierde individualitatea sau libertatea. Frica de a deveni sclavul Maestrului său nu există niciodată în mintea unui oriental. Din contră, el este absolut convins că în numai în acest mod se va împlini şi îşi va găsi adevărata independenţă. Când vorbesc despre receptivitatea discipolului faţă de Maestrul său, nu vreau să spun că trebuie să fim

receptivi numai în faţa Iniţiaţilor; nu, trebuie să fim receptivi în faţa soarelui, a izvoarelor, a râurilor, a stelelor, a întregii naturi, în faţa a tot ce este frumos şi măreţ; în acel moment, suntem capabili să înţelegem şi să simţim lucrarea fiinţelor superioare realizată în lumea invizibilă.

Aproape în toate ţările Europei, în mod special în Franţa, fiecare îşi imaginează că îşi va manifesta adevărata individualitate, dacă va critica şi dispreţui totul şi pe toată lumea, luându-şi aerul superior al celui care înţelege totul. În epoca noastră, forma sub care se manifestă independenţa în Occident demonstrează pur şi simplu lenea fiinţelor care nu vor să facă nimic pentru a scăpa de tendinţele lor inferioare, iar lipsa lor de psihologie le împiedică să vadă consecinţele jalnice ale faptelor lor.

Este adevărat că întâlnim puţini Maeştri în Occident, pentru că acest obicei generalizat de a ridiculiza toate lucrurile sacre pe scenele teatrelor, în cabarete sau în spaţiile publice, aproape că i-a alungat. Occidentul este aproape lipsit de Maeştri, şi chiar dacă mai există câţiva, ei se ascund pentru a nu fi deranjaţi. Majoritatea celor care se pretind Maeştri, nu numai că sunt incapabili să facă ceva pentru ceilalţi, dar nu ştiu să iasă nici măcar din afacerile proaste în care ei înşişi s-au cufundat.

Occidentalii se bazează prea mult pe eficacitatea cuvântului, ei sunt convinşi că nişte discursuri lungi pot pune totul la punct şi nu se ocupă deloc de realizare, de fapte. Maeştrii cred şi ei în puterea cuvântului, dar nu vorbesc mult, ei spun numai esenţialul şi se preocupă înainte toate să-şi pună în acord cuvintele cu faptele. Lumea occidentală a ieşit din această profunzime interioară care este înţelepciunea. Ea a pătruns în domeniul superficial şi frivol în care se ţin nişte discursuri interminabile. Cele mai multe fiinţe pe care le întâlniţi vă povestesc multe lucruri exterioare, dar niciunul interior; ele debitează nişte cuvinte din care nu vă rămâne nimic în suflete. În timp ce Iniţiaţii vă vorbesc mai ales interior, de aceea nu puteţi uita ceea ce v-au spus întreaga voastră existenţă.

Vă voi da acum un exemplu. Un student urmează cursurile unor profesori celebri şi devine foarte erudit. Într-o zi, întâlneşte însă un profesor mai tânăr, lipsit de experienţă şi necunoscut: o tânără încântătoare şi pură. Studentul simte de îndată că această tânără îi spune atât de multe lucruri plăcute, profunde, poetice, încât vrea să se instruiască lângă ea şi îi solicită acceptul de a fi primit la şcoala ei.

Profesorii savanţi îi vorbeau despre literatură, biologie, astronomie, dar lecţiile lor nu îi produceau nicio emoţie şi, din această cauză, nu le putea înţelege sensul profund. Lectura celor mai frumoase texte îl lăsa rece, dar acum el este cel care scrie nişte poeme minunate… Astronomia îl plictisea, dar acum el simte nevoia de a contempla stelele fiindcă compară strălucirea lor cu aceea din ochii tânărului său profesor… în pofida cursurilor de igienă, el se spală în fugă, se bărbiereşte prost şi îşi neglijează toaleta; acum, s-a produs o minune, el este de o extraordinară curăţenie, cravata îi stă bine la gât, părul este aranjat, obrajii sunt atent bărbieriţi şi hainele sunt impecabile. Părinţii şi prietenii săi au rămas uimiţi. Înainte, el îşi bătea joc de psihometrie: nu simţea nimic şi îi dispreţuia pe cei care se considerau sensibili; acum, imediat ce primeşte cea mai mică bucată de hârtie de la profesorul său, o pune pe ochii săi, pe gura sa şi pe inimă pentru a-i culege misterioasele unde. El percepe cele mai subtile vibraţii, iar lumea invizibilă i-a devenit o realitate. Altă dată nu credea în homeopatie, dar acum face numeroase experienţe: tânărul profesor îi dă numai nişte doze infinitezimale, o clipire, un surâs uşor, o slabă strângere de mână, şi descoperă în sine efectele lor puternice şi minunate.

Este curios însă că acest profesor lipsit de erudiţie este în acelaşi timp un mare jurist. Prin atitudinea sa, el îşi instruieşte elevul cu prima lege a şcolii sale: „Nu vei avea o altă divinitate în faţa mea!… Mă vei iubi numai pe mine şi nu te vei mai uita la un alt profesor tânăr ca mine…” Uneori profesorul devine foarte exigent, dar întotdeauna în interesul studiile efectuate. Studentul se închipuie un cavaler care caută să o elibereze pe prinţesa capturată de balaur: evident, tatăl tinerei care îl împiedică să o întâlnească… Şi în continuare urmează alte aventuri.

Dacă vă întrebaţi de ce există atâţi îndrăgostiţi în lume, vă voi răspunde pur şi simplu că bătrânii profesori au exagerat importanţa şi eficacitatea materiilor ce le predau şi a metodelor lor. Natura echilibrată s-a speriat văzând cu ochii ei vigilenţi academiile, universităţile şi seminariile pline de profesori care, în numele psihologiei şi a pedagogiei lor nesatisfăcătoare, impuneau nişte reguli, legi şi prescripţii fără nicio legătură cu ale sale sau cu nişte condiţii normale şi raţionale de viaţă. Ea a trimis deci pe pământ nişte profesori tineri de ambele sexe însărcinaţi să se orienteze mutual spre

iubire şi sacrificiu.

Nu vreau să afirm acum că tinerii profesori sunt foarte înţelepţi; nu, ei sunt ca nişte ucenici care fac multe prostii şi comit multe greşeli, dar nu aici este problema. Pe de altă parte, nu am nimic de reproşat profesorilor vârstnici. În mod simbolic, a fi în vârstă înseamnă a fi înţelept; a fi tânăr înseamnă a fi copilul iubirii; tinereţea şi bătrâneţea sunt doi poli, două expresii: una a iubirii, cealaltă a înţelepciunii. Atunci când folosesc astfel de exemple, vă cer să mă înţelegeţi bine.

Mulţi oameni judecă fiinţele după cunoştinţele lor şi pun în plan secund forţa ce o comunică, elanul ce îl creează la alţii, curajul de a transmite şi altora ceea ce ştiu. Ei par asemănători celor care nu au nicio consideraţie pentru pâine, apă, aer… Şi totuşi, nici filosofia, nici ştiinţa, nici arta nu folosesc la nimic dacă nu suntem hrăniţi şi vii. Ceea ce contează, înainte de toate, este deci să ne hrănim, să fim vii, şi apoi să studiem filosofia şi ştiinţele dacă ne plac şi avem timp. Or, în universităţi li se oferă studenţilor filosofia şi ştiinţa, dar ei nu sunt hrăniţi. Iată de ce, în mod simbolic, ei se clatină pe picioare, inima le este goală şi au ceaţă în faţa ochilor. Dimpotrivă, la şcoala marilor Iniţiaţi studenţii sunt bine hrăniţi, iar atunci când au devenit puternici, zdraveni, li se dă un plug, li se explică cum se lucrează pământul şi sunt puşi la lucru. Când vorbesc despre pământ, eu subînţeleg pământul posedat de om în el însuşi: mintea, creierul său. Cei care ştiu să planteze nişte seminţe roditoare în pământul lor vor mânca pe săturate întreaga viaţă; ceilalţi vor vedea crescând numai nişte scaieţi, nişte spini şi mărăcini, care nu numai că nu le vor fi de folos, dar le vor dăuna lor şi altora.

Profesorii cunosc în amănunt numai domeniile exterioare omului, ei au uitat să studieze pământul dat de Domnul, l-au plantat cu orice, oricând şi oricum. În timp ce înţelepţii care îşi studiază propriul pământ şi îl cultivă cu ştiinţă pot hrăni apoi întreaga lume datorită roadelor culese. Există o mică diferenţă între aceste două categorii de profesori, dar cât de mari sunt consecinţele! Această mică diferenţă a condus omenirea să ducă viaţa îngrozitoare în care oamenii se înşală, se fură şi se omoară între ei.

Dacă întâlniţi astăzi pe cineva care vă transmite o mare dorinţă de viaţă, şi după o discuţie cu el vă simţiţi plini de curaj şi speranţă, să ştiţi că lucrul acesta este infinit mai preţios decât dobândirea unor cunoştinţe filosofice, fiindcă acestea vă lipsesc de sensibilitate şi vă

epuizează de cele mai multe ori. În orice caz, atunci când vă aflaţi într-o bună dispoziţie, plini de iubire, de încântare, de entuziasm, adevăratele cunoştinţe vor veni de la sine. Eu vă asigur că prefer să trăiesc zilnic lângă cei care îmi dau un elan, dorinţa de a acţiona şi iubire pentru ceea ce fac, decât lângă cei care sunt savanţi ca enciclopediile, dar incapabili să trezească în mine curajul şi încrederea în viaţă.

Mulţi îi apreciază numai pe oamenii bogaţi, savanţi, renumiţi; fiinţele bune, generoase, înţelegătoare sunt considerate proaste, fiindcă dacă ar fi fost inteligente, ele şi-ar fi schimbat atitudinea. Cât de greşită este această părere! Dacă nu ar fi existat asemenea fiinţe pe pământul nostru, totul era distrus de mult timp. Lumea există datorită lor. Când sunteţi în contact cu nişte fiinţe pure, nobile, măreţe, simţiţi în jurul lor nişte forţe care vă ajută şi vă dau lumina. În timp ce, dacă sunteţi în contact cu nişte oameni impuri, nedrepţi şi criminali, simţiţi că tot felul de necazuri vă vor cădea pe cap. Înţelepciunea populară spune că acolo unde păşeşte cel rău, iarba nu mai creşte. De fapt, din el emană nişte vibraţii şi forţe distrugătoare. Acum nu mai este apreciată valoarea oamenilor buni, cinstiţi, virtuoşi; dar va veni şi ziua în care va fi apreciată mai mult ca orice.

Ceea ce vă voi povesti acum s-a petrecut la Varna, la începutul perioadei când l-am cunoscut pe Maestru şi îl vizitam. Era în timpul războiului din Balcani. Aveam 17 ani. Mergeam deseori la Maestru, dar când eşti alături de el aproape uiţi cum trece timpul. În acea seară am vorbit mult şi eram în întârziere, depăşisem cu mult ora stingerii. În acea epocă, jandarmii îşi făceau rondul de noapte şi îi opreau pe trecătorii întârziaţi, conducându-i la secţia de poliţie. Fiind în întârziere, am fost şi eu oprit la un colţ de stradă de doi jandarmi călare: Unde mergeţi la această oră?

— Mă întorc acasă.

— Veniţi mai întâi cu noi". A trebuit să îi urmez. Mergeam, gândindu-mă la Maestru şi eram foarte mulţumit de discuţia avută încât îmi era indiferent dacă petreceam noaptea în arest. Dintr-odată, fără niciun motiv, jandarmii şi-au schimbat atitudinea şi mi-au spus: „Întoarceţi-vă acasă. Vă vom însoţi o parte din drum ca să nu fiţi oprit de alţi jandarmi, dar vă sfătuim să nu mai ieşiţi din casă la aceste ore". Eram foarte bucuros de această schimbare de atitudine, iar a doua zi am uitat complet de incident. Peste câteva zile m-am reîntors la

Maestru. El m-a primit surâzând şi mi-a spus: „Ce s-a întâmplat acum câteva seri? Jandarmii au fost amabili, nu-i aşa?

— Cum aşa Maestre, aţi ştiut ce s-a întâmplat? Ce aţi făcut?

— Am spus jandarmilor: lăsaţi-l să se întoarcă acasă, fiindcă este un discipol bun". După acest incident, am înţeles cât de uşor îi era Maestrului să vorbească astfel în invizibil. Cei care îşi pun întrebări despre realitatea gândului: dacă poate călători în spaţiu, dacă creierele umane sunt pregătite să îl primească, vor reflecta la aceste exemple. Maestrul a spus jandarmilor: „Este un discipol bun, lăsaţi-l să plece" şi sufletul lor a fost ascultător, fiindcă cererile unui Maestru sunt nişte ordine.

Uneori când vorbeam împreună, Maestrul privea cerul pe care observa nişte figuri desenate de nori. „Mihail, îmi spunea, în această după-amiază vor veni trei persoane de la Sofia să mă vadă.

— Cum le vedeţi Maestre?

— Norii mi le-au anunţat, mi-a răspuns el, ei m-au prevenit". Nu ştiu în ce limbaj, dar am învăţat multe lucruri datorită Maestrului în această chestiune. El mi-a explicat că, după norii ce se află deasupra unui oraş, se poate cunoaşte chiar calitatea sufletelor care locuiesc în el. În lumea invizibilă există nişte semne pe care Iniţiaţii le pot descifra şi interpreta. Atunci când un oraş este impur, el este învăluit de nişte emanaţii nesănătoase pe care curenţii buni nu le mai pot străbate, şi nenorocirile se abat asupra lui. Acelaşi fenomen se produce şi cu aura umană: dacă o fiinţă este înconjurată de straturi impure şi întunecate, nimic din ceea ce lumea divină îi trimite nu poate pătrunde în fiinţa sa, şi ea va suferi.

Orice om este însoţit de nişte entităţi în lumea invizibilă; dacă aceste entităţi sunt benefice, ele îi pregătesc calea peste tot unde merge, iar dacă aceste entităţi sunt malefice, ele se opun şi distrug tot ceea ce el face. Cel care este un adevărat rege este precedat, pe unde călătoreşte, de un alai de servitori care îi pregătesc sosirea. Atunci când soseşte, totul este pregătit, fiindcă el este regele; iar cerşetorul, adică cel care este interior slab în virtuţi, nu trebuie să se aştepte la o primire bună acolo unde merge. Secretul adevăratei vieţi este să cauţi să fii propriul tău rege, un rege care îşi domină gândurile, sentimentele şi faptele. Avem în interiorul nostru un popor numeros pe care trebuie să ştim să îl conducem.

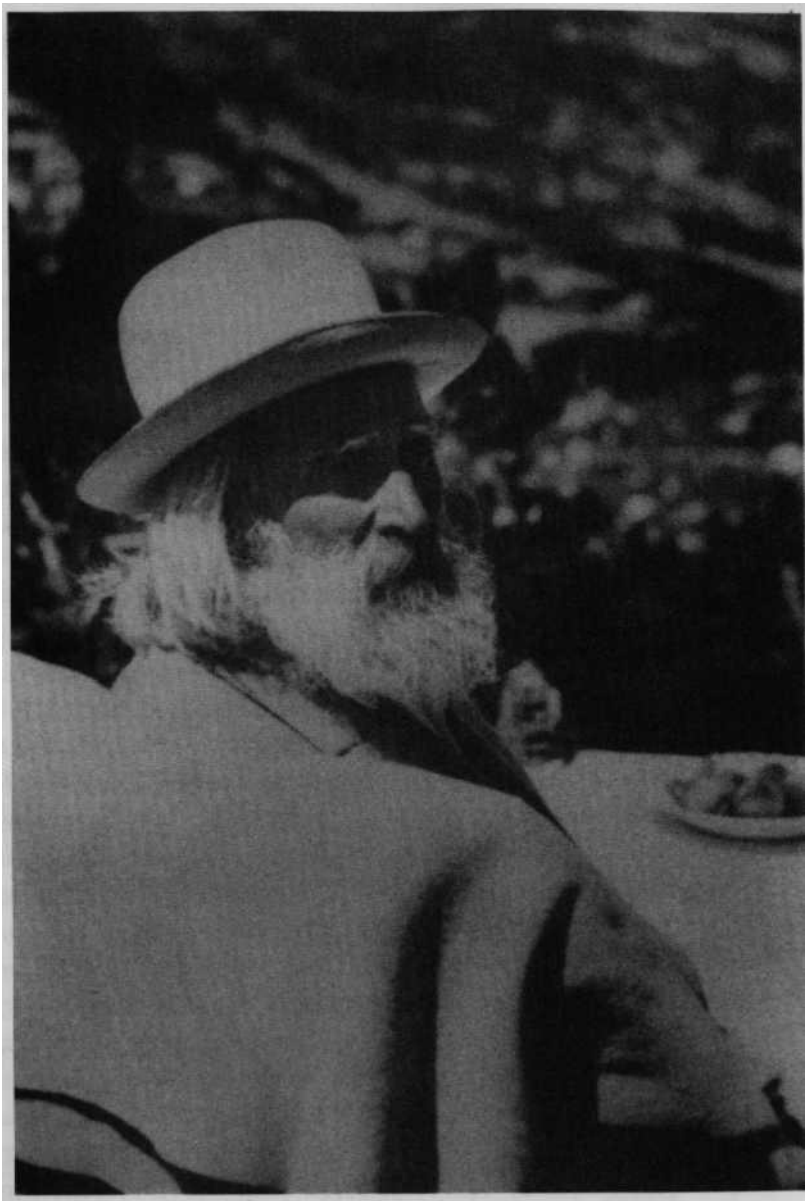

Peter Deunov (1938)

Cel care este cu adevărat maestrul dorinţelor şi tendinţelor sale este mereu precedat de nişte fiinţe care îi pregătesc toate condiţiile. Dacă vreţi să efectuaţi o lucrare, fără să vă supravegheaţi gândurile şi sentimentele, nişte adversari din lumea invizibilă vă vor distruge

proiectele fiindcă vor pătrunde în creierele anumitor persoane din anturajul vostru şi vor lucra împotriva voastră. Gândiţi-vă puţin la aceasta şi veţi înţelege că, dacă aveţi nişte adversari, voi i-aţi provocat, şi ei luptă acum împotriva voastră prin intermediul creierelor celor în care au pătruns. Desigur, există şi cazuri particulare, iar dacă fiinţele de elită, Marii Maeştri care lucrează la evoluţia omenirii au deseori nişte duşmani şi sunt persecutaţi, este pentru că cele două principii ale binelui şi răului se manifestă şi luptă neîncetat în lume. Cei care lucrează pentru lumină ştiu că vor trezi forţele tenebrelor, fiindcă dorind să amelioreze lumea, ei vor atinge interesele unor indivizi care nu îi vor suporta şi vor încerca să riposteze prin toate mijloacele. V-am spus deja, este ceea ce s-a întâmplat şi cu Maestrul: viaţa sa de înţelepciune, dezinteresul său, ţinuta sa dreaptă au tulburat interesele multor persoane. Lumina este mereu redutabilă pentru cei care trăiesc în întuneric, fiindcă acolo unde străluceşte, aceştia vor fi văzuţi şi recunoscuţi.

Într-o zi a venit la mine unul dintre prieteni care era actor şi discipol al Maestrului. Mi-a spus cu o voce tremurândă: „Frate Mihail, imaginează-ţi că a venit la Varna un regizor de teatru care vrea să pună în scenă o piesă scrisă împotriva Maestrului nostru. Ştii că sunt angajat al teatrului şi voi fi obligat deci să joc în acea piesă în care Maestrul şi Fraternitatea sunt ridiculizate. Ce aş putea face?…” I-am spus acelui prieten: „Fii liniştit. Lumea invizibilă este puternică şi va aranja totul. Dar dacă poţi, du-te la acel regizor şi explică-i că nu trebuie să regizeze acea piesă pentru că nu este permis să-ţi baţi joc de persoanele cu adevărat sfinte, drepte şi bune. Spune-i că nu cunoaşte legile: nu este grav dacă râzi de nişte criminali, uneori este chiar util, dar este periculos să-ţi baţi joc de fiinţele luminoase şi pure”.

Eu eram complet liniştit, convins că piesa nu se va juca. Prietenul meu s-a întâlnit cu regizorul care l-a ascultat, dar nu a ţinut cont de niciunul din sfaturile sale şi repetiţiile au continuat. În ziua dinaintea premierei a fost ultima repetiţie. Prietenul meu a venit alergând şi mi-a spus: „Frate Mihail, nu ştii ce s-a întâmplat? în timp ce repetam, regizorul a căzut şi şi-a secţionat o arteră din zona gâtului, iar medicii încearcă să oprească hemoragia”. I-am răspuns: „Nu este grav, spune-i regizorului că doresc să îi vorbesc”. El a acceptat să mă vadă şi am cerut să fim singuri. Soţia sa nu a fost mulţumită, dar a cedat în final şi ne-a lăsat singuri. Când am intrat în camera sa, l-am privit cu

blândeţe; el era într-adevăr foarte speriat. Avea gheaţă pe gât, nu se mişca, nu putea vorbi şi se mulţumea să mă privească. Cu mult calm şi multă iubire i-am spus: „Vă puteţi vindeca, dar numai dacă îmi promiteţi că piesa nu se va juca. Există multe altele, de ce vreţi să câştigaţi bani cu ea? Jucând-o, veţi acţiona împotriva celor care aduc ceva pur, luminos în lume. V-aţi accidentat fiindcă aţi vrut să prezentaţi piesa şi nu aveaţi acest drept". I-am explicat atunci câteva legi ale lumii spirituale şi ceea ce risca. Cum era foarte slab, era şi mai receptiv; el a înţeles şi mi-a promis că nu va juca piesa. Am fost mulţumit şi am plecat. A doua zi regizorul s-a vindecat. Dar peste câteva zile, soţia sa (care era actriţă şi juca în acea piesă) a început să-şi bată joc de el, spunându-i că promisiunea făcută era prostească şi că vindecarea sa nu avea nicio legătură cu acea promisiune. El s-a lăsat convins şi a decis să reia repetiţiile. La prima, acelaşi accident l-a pus la pământ; atunci el a înţeles pe deplin şi a renunţat definitiv să mai joace piesa. Locuitorii din Varna nu au avut deci plăcerea să o vadă.

Într-o vreme locuiam cu unul dintre prietenii mei. Într-o zi, când mă întorceam acasă, el mi-a spus că intrase un hoţ în casă în lipsa noastră, că a furat multe obiecte, printre care un aparat de radio şi un ceas ce îmi aparţineau. M-am gândit şi i-am spus prietenului meu: „Să nu ne tulburăm. Dacă obiectele ne aparţin cu adevărat, ele vor reveni la noi". Îl auzisem pe Maestru spunând că, atunci când cineva ne fură nişte obiecte, adesea acestea nu ne aparţin cu adevărat, fiindcă într-o viaţă anterioară am acţionat rău în privinţa acelei persoane: fie i-am furat nişte obiecte, fie am împiedicat-o să le dobândească. Numai că hoţii se înşală uneori; ei caută nişte obiecte ce le consideră ale lor, dar în realitate acestea nu le aparţin. În cazul în care hoţul s-a înşelat, poliţia lumii invizibile care îndreaptă greşelile ne poate reda obiectele, dar în cazul în care hoţul are dreptate, luând ceea ce îi aparţinea, noi nu le vom mai găsi niciodată. De aceea i-am răspuns prietenului meu că, dacă obiectele ne aparţineau, le vom regăsi cu siguranţă, iar dacă nu le vom regăsi înseamnă că ele nu ne aparţin şi nu are rost să ne mai plângem.

Prietenul meu care era foarte inteligent, având mai ales un spirit practic, a considerat că spusele mele erau o glumă proastă şi a depus o plângere la comisariatul de poliţie în care a menţionat numele său şi al meu. Peste două zile am fost chemat la comisariat. Am fost acolo şi comisarul mi-a spus: „Sunteţi un discipol al domnului Deunov, nu-i

aşa?

— Da, cum v-aţi dat seama?

— După chipul dumneavoastră. Îl cunoaşteţi însă pe Maestrul Deunov?

— Da, l-am cunoscut şi vă voi spune cum". Şi uitând de hoţ, mi-a spus: „Cât de fericit sunteţi că aveţi un astfel de Maestru! De ce consider aşa?... Iată. În timpul războiului mă aflam pe frontul din Macedonia şi tatăl meu era guvernatorul Varnei. Era foarte dificil atunci să trimiţi sau să primeşti scrisori de pe front, iar tatăl meu nu avea veşti de la mine. Atunci când a aflat că Maestrul dumneavoastră se afla şi el la Varna, s-a dus să îl vadă pentru a-i cere dacă îi poate spune unde mă găseam. Maestrul a închis o clipă ochii pentru a vedea unde mă aflam, apoi a spus: „Fiul dumneavoastră se află acum într-o pădure cu nişte camarazi, ei se ascund fiindcă avioanele survolează zona aruncând bombe, şi le este frică pentru că acel loc este foarte expus. Există lângă ei şi o apă curgătoare... Chiar acum a căzut o bombă lângă locul unde se află... Fiul dumneavoastră este rănit, dar nu mortal. Fiţi liniştit, el va fi salvat, vă pot asigura că nu va muri şi va reveni în curând la Varna. Mergeţi să îl aşteptaţi la o anumită dată la gară (Maestrul a precizat ziua şi ora), el va veni în acea zi aducând un peşte". Tatăl meu a fost foarte emoţionat... în ziua indicată de Maestrul dumneavoastră, el m-a aşteptat la gară cu prietenii şi a trăit bucuria să mă vadă sosind. Apoi el m-a condus la Maestru ca să-mi studieze capul (Maestrul era de fapt un foarte bun frenolog; nu-mi mai amintesc foarte bine ce mi-a spus în această privinţă, pentru că în acea vreme eram nepăsător şi incapabil să înţeleg ce putea spune Maestrul..."

După această povestire, comisarul mi-a cerut nişte precizări despre furt ai cărui victime am fost eu şi prietenul meu... Mi-a promis că va face tot posibilul să-l găsească pe hoţ şi m-am întors acasă. Îmi doream să-mi regăsesc numai ceasul, fiindcă era unul de argint ce avea cel puţin cincizeci de ani (aparţinuse tatălui meu), dar întreaga sa valoare consta în faptul că la fiecare oră el indica influenţa planetară activă. Pregătisem acel cadran astrologie cu ajutorul unor calcule adecvate şi era suficient să arunci o privire pe acel cadran pentru a cunoaşte influenţa planetară. De aceea doream să-mi regăsesc ceasul. şi l-am regăsit. Hoţul era un tânăr sărac. Am încercat să îi vorbesc pentru a-i atinge inima şi i-am cerut comisarului să nu îl bată, spunându-i că este o victimă a condiţiilor sociale, că era sărac,

înfometat… Argumentele mele nu i-au părut foarte convingătoare, dar el mi-a promis că nu îl va maltrata. Întorcându-mă acasă, i-am spus prietenului meu: „Vezi cum poliţia invizibilă îşi face bine treaba, a descoperit că această hoţie a fost o greşeală”. El m-a îmbrăţişat de bucurie fiindcă hoţul îi furase lui cele mai multe lucruri.

Am întâlnit într-o zi la Sofia un scriitor remarcabil şi celebru care mi-a spus: „Vorbiţi-mi despre Maestrul dumneavoastră. Îl cunosc. Trebuie să fie acum foarte bătrân, spuneţi-mi ce mai face. Când eram la liceu, am fost împreună cu un coleg la el, fiindcă auzisem că era un mare frenolog şi doream să ne cunoaştem viitorul”. El ne-a privit surâzând şi mi-a spus: „Aveţi o sănătate şubredă, dar veţi deveni un mare scriitor”. Eram foarte uimit, deoarece în acea epocă doream să devin negustor şi nu aveam nici cea mai mică dorinţă de a scrie. Iar prietenului meu care dorea să devină scriitor, i-a spus că va face mai târziu afaceri, ceea ce l-a nemulţumit. Toate prezicerile pe care ni le-a făcut s-au adeverit. Prezentaţi respectele mele Maestrului fiindcă îl stimez foarte mult”.

Atunci când ne instalam tabăra la munte, aproape de cele şapte lacuri de la Rila, Maestrul ne dădea uneori nişte exerciţii de făcut. Nu vi le pot descrie pe toate, mă voi mulţumi să menţionez unul ce poate părea ciudat şi pe care nu îl putem înţelege dacă nu cunoaştem anumite legi ale Ştiinţei Iniţiatice. Maestrul ne spunea: „Mergeţi la lac, scoateţi apă pe care o vărsaţi apoi peste pietrele mari ce se găsesc lângă mal. Faceţi-o de zece ori”. O făceam cu mare bucurie, ştiind că toate sarcinile date de Maestru avea o utilitate şi un sens.

Noi suntem legaţi de toate regnurile naturii şi în special de cel al mineralelor, dar numai Iniţiaţii pot distinge asemenea legături. Suntem legaţi de pietre sau de plante care există poate în America sau Australia, iar dacă cineva le deplasează, le taie sau le rupe, va provoca suferinţă celor care sunt legaţi de ele. La fel se întâmplă şi cu animalele: omorându-le pentru a le mânca, vom face fără îndoială să sufere multe fiinţe, putând chiar să le provocăm moartea. Aveam în Bulgaria un prieten care poseda o grădină minunată cu tot felul de plante şi pomi fructiferi. Într-o zi, el a hotărât să taie un grup de arbori pentru a-şi putea construi o casă în acel loc. Or, unul dintre prietenii lui avea o predilecţie pentru unul dintre pomi, un păr ce trebuia şi el tăiat şi care dădea nişte fructe minunate; el era legat de acest pom printr-o afecţiune puternică pe care nu şi-o explica. Când a aflat că acel pom pe

care îl iubea va fi tăiat, şi-a implorat prietenul să nu facă acel lucru, dar nu a reuşit să îl convingă şi părul a fost tăiat împreună cu ceilalţi pomi. După puţin timp, prietenul s-a îmbolnăvit foarte rău şi a murit.

Aş dori să dispun de mai mult timp pentru a vă da şi alte exemple, ele sunt numeroase. În privinţa exerciţiului pe care Maestrul ni l-a dat de făcut, eu sunt sigur că va permite fiinţelor legate de pietrele pe care aruncăm apa din lac să primească ajutor fără să-şi dea seama de unde vine. Poate că în acea clipă se simt consolate, însufleţite, vindecate. Cred că aceste legi sunt adevărate. Eu nu fac altceva decât să vă deschid o mică fereastră. Meditaţi la legăturile existente între noi şi diferitele regnuri din natură.

În Fraternitatea din Sofia, era o soră belgiană care avea un câine de talie mare. Când lătra, câinele speria pe toată lumea; el nu era rău, ci surprinzător. Într-o zi Maestrul ne-a spus: „Priviţi acest câine, cel care este legat de el a fost în trecut în Atlantida un mare mag negru care a făcut mult rău. Vedeţi cât de implacabile sunt legile, acest mag negru este acum într-un câine". Pentru a verifica aceasta, nişte fraţi au desenat în faţa câinelui câteva figuri magice pe pământ, iar câinele a avut nişte reacţii extraordinare; el se comporta ca şi cum ar fi dorit să-şi manifeste toate puterile ce le posedase cândva.

Fiindcă vorbim despre lac, vă voi povesti un alt fapt extraordinar pe care nu mi-l pot explica. Într-un an, am fost în munţii Rila cu un prieten muzician; mi-am luat cu mine şi vioara, iar când cerul era senin noaptea, cântam diferite cântece şi interpretam la vioară. Într-o seară, prietenul meu a cântat o piesă minunată: serenada lui Wieniawski. Ne aflam lângă un lac foarte frumos şi nişte turişti, atraşi desigur de sunetele viorii, ni s-au alăturat. Unii s-au aşezat pe iarbă ca să vorbească cu noi, alţii, mai numeroşi, s-au dus să-şi spele picioarele în lac. Eu şi prietenul meu nu făceam niciodată aşa ceva. Dimineaţa şi seara ne scoteam apă din lac şi ne spălam pe iarbă. În lacurile montane trăiesc nişte creaturi foarte pure, foarte sensibile, şi dacă nu suntem atenţi faţă de ele, le iritäm, lor plăcându-le numai fiinţele care înţeleg viaţa ascunsă a naturii şi o respectă. Vă spuneam că în timp ce vorbeam cu anumite persoane, celelalte plecaseră să se spele pe picioare în lac. După un timp au plecat toate.

Or, dimineaţa, când m-am întors cu prietenul meu la lac, am constatat că acesta nu mai exista… Da, lacul dispăruse, nu mai erau decât câteva pietre uscate. Ne-am frecat la ochi, complet aiuriţi şi am

intrat în ceea ce a fost un lac pentru a vedea dacă exista vreo gaură, vreo fisură prin care apa putea să dispară, dar nu am găsit nimic şi puteam spune că lacul a secat de multe luni. Ce s-a întâmplat? Am rămas mult timp să medităm, dar nu am găsit nicio explicaţie posibilă: impurităţile sau răutatea unora dintre turişti care s-au spălat în lac a fost cauza dispariţiei lui; fiinţe invizibile din natură l-au transportat în alt loc. Mă veţi contrazice spunându-mi că este imposibil, că ştiinţa nu admite asemenea explicaţii… Poate, dar ştiinţa nu a studiat totul, ea ignoră multe lucruri şi nu ştie să interpreteze multe altele. Credeţi-mă, nu inventez nimic. Vorbesc în faţa voastră şi în faţa lumii invizibile care mă ascultă şi ştie că spun adevărul. Cât despre interpretarea pe care o dau acestui fenomen, puteţi să nu credeţi. Ceea ce este adevărat este că omul prin răutatea lui poate perturba natura. Anumite poveşti menţionează nişte influenţe dăunătoare a unor fiinţe rele care, peste tot pe unde merg, distrug vegetaţia şi îmbolnăvesc animalele şi chiar pe oameni; în prezenţa lor, întreaga viaţă normală se opreşte, apar numai catastrofe şi regrete. Asemenea fiinţe nu există doar în basme, le întâlnim şi în viaţă, şi este cel mai mare blestem pentru o familie, pentru o societate, pentru o naţiune să aibă în sânul ei aceşti purtători de influenţe nefaste.

În urmă cu câţiva ani, ziarele au vorbit despre un artist celebru care avea o putere extraordinară în priviri. Era unul dintre cei mai buni cântăreţi de operă din Europa. El juca un rol în care îşi blestema iubita. La prima reprezentaţie a intrat cu atâta convingere în rol şi cu o asemenea înflăcărare încât atunci când a blestemat-o pe cântăreaţă, privirea pe care i-a aruncat-o a făcut-o pe aceasta să-şi piardă cunoştinţa. Când au ridicat-o, au constatat că era moartă. Cântăreţul se îndoia că a existat o legătură între blestem şi moartea cântăreţei, şi a hotărât ca la reprezentaţia următoare să nu o mai privească pe cea pe care o blestema, ci să-şi ridice privirea spre tavan. De această dată, când artistul şi-a pronunţat blestemul, au văzut căzând în mijlocul scenei corpul maşinistului care a primit privirea cântăreţului. Reprezentaţia a fost din nou întreruptă în mijlocul unei agitaţii ce v-o puteţi imagina! Nimeni nu a întrevăzut nicio legătură între accident şi blestem; dar nefericitul cântăreţ care a devenit conştient, a hotărât ca data următoare să privească spre o lojă pe care o ştia liberă pe toată perioada reprezentaţiei. Reprezentaţia s-a derulat fără niciun incident. Totuşi, la finalul serii, au găsit în fundul lojei o contesă prăbuşită,

moartă: ajunsese prea târziu şi văzând acea lojă goală, ea a intrat pentru a nu deranja pe nimeni. Directorul teatrului, şocat de atâtea accidente mortale, a interzis reprezentaţiile acelei opere.

Maestrul ne-a povestit că a văzut în Statele Unite o tânără fată care poseda o putere magnetică extraordinară. Mai multe persoane ţineau cu greu un buştean care s-a îndoit atunci când şi-a trecut mâna peste el. Când şi-a trecut mâna a doua oară, el s-a spart în bucăţi mici.

Multe alte fapte ne revelă de asemenea, într-o oarecare măsură, influenţa unor persoane. În imediata vecinătate a unor hoţi sau criminali, albinele dispar din matca lor. Albinele sunt extrem de sensibile la emanaţiile fiinţelor perverse, ele fug în alte locuri pentru a le evita. Ar fi o interesantă temă de cercetare pentru viitorii savanţi să caute cum asemenea insecte mici sunt capabile să îi distingă pe răufăcători de oamenii cinstiţi.

Vă voi povesti şi o altă anecdotă. În urmă cu mulţi ani, am mers cu un prieten să ne petrecem un timp la malul unui lac numit „Altarul". Am rămas trei săptămâni lângă lac pentru a medita, a studia, a interpreta la vioară, a cânta… Maestrul ne-a învăţat că în munţi trăiesc fiinţe foarte dezvoltate care sunt nemulţumite dacă li se distruge atmosfera pură în care se scaldă. Am fost foarte atenţi cu gândurile noastre, cu sentimentele, cu întreaga noastră atitudine. Am petrecut trei săptămâni cu o vreme splendidă, şi a fost un miracol pentru că la înălţimea la care ne aflam vremea era extrem de schimbătoare. După cele trei săptămâni, norii au apărut pe cerul întunecat din ce în ce mai mult. Întreaga natură dorea să ne spună: „Ajunge, trebuie să plecaţi pentru că noi avem o altă lucrare de făcut" Or, noi nu aveam cort pentru a ne adăposti şi ploaia începea să cadă. Ne-a venit atunci ideea de a pronunţa câteva cuvinte ca să vedem dacă natura ne aude şi am spus: „Voi care sunteţi prietenii noştri, ascultaţi-ne! Nu suntem gata de plecare, daţi-ne timp să ne pregătim bagajele" Spre uimirea noastră, ploaia a încetat imediat; am adunat tot ce adusesem cu noi şi ne-am închis rucsacurile. Totul era gata, eram bucuroşi de acalmia ce ne-a fost acordată şi ne-am gândit: „Poate nu va ploua, au fost câteva picături. Mai putem rămâne încă"… Imediat ce ne-am formulat gândul, ploaia s-a declanşat cu o violenţă extraordinară. Am plecat imediat, era foarte frig şi timp de şase ore am fost nevoiţi să mergem pe furtună. Natura este plină de fiinţe inteligente, bune şi puternice, care ne-au pedepsit pentru intenţia noastră de a rămâne în ciuda avertismentelor

lor… Sunteţi liberi să credeţi ce vreţi despre această întâmplare.

Influenţa pe care fiinţele o pot avea unele asupra altora sau asupra lucrurilor se manifestă sub tot felul de forme. De exemplu, aveţi un prieten foarte pur, inocent şi limpede ca un lac de munte şi vă vărsaţi în el impurităţile… Este ca şi cum v-aţi spăla pe picioare în apa limpede a acestui lac. Dar ce dezvoltare interioară este necesară pentru a nu te arunca cu lăcomie şi poftă nemăsurată asupra unui suflet frumos şi pur! Nu este uimitor că apoi apar decepţiile, separările şi regretele. Foarte puţine persoane ştiu să respecte un suflet frumos pentru a putea trăi zilnic prin el clipe de inspiraţie, de elan, de bucurie, de creaţie. Eşti totuşi recompensat de mii de ori mai mult ocrotind un suflet pur decât să te grăbeşti să îl murdăreşti şi să determini dispariţia candorii sale. Multe tragedii vin dintr-o înţelegere greşită a acestei probleme.

Frumuseţea şi puritatea ne pot face fericiţi şi chiar să ne reînvie dacă ştim să le contemplăm fără să le murdărim. Oamenii se înşală crezând că lumea frumuseţii poate fi posedată. Nimeni nu a putut sechestra niciodată frumuseţea, imediat ce ne apropiem de ea pentru a atinge uşor, ea se îndepărtează şi dispare. Frumuseţea este o lume făcută exclusiv pentru ochi; ea nu este destinată nici gurii, nici mâinilor. Frumuseţii îi place să fie privită, dar fără a fi atinsă. Fericiţi sunt cei care înţeleg şi aplică aceste importante reguli privind frumuseţea. Pentru că bucuria, fericirea, pacea depind de respectul ce îl acordăm frumuseţii şi purităţii. Vă voi explica altă dată măsura, distanţa, doza, proporţiile ce trebuie să le cunoaştem. Trebuie să devenim foarte atenţi faţă de fiinţele frumoase şi pure, fiindcă prin atitudinea noastră putem alunga entităţile celeste care le locuiesc, şi dacă acestea se îndepărtează, vom suferi la rândul nostru şi întreaga inspiraţie va dispărea. Acela care contemplează zilnic frumuseţea, cântă şi trăieşte.

Am un prieten în Bulgaria care este profesor şi istoric. Este o fiinţă foarte sinceră şi într-o zi mi-a spus: „Frate Mihail, există un lucru pe care doresc să ţi-l spun. L-am păstrat în mine mult timp, cu sfinţenie, dar doresc să ţi-l împărtăşesc. Ştii că am avut o soţie, un fiu, avere, şi am pierdut totul. Viaţa mea a fost ani în şir numai o succesiune de încercări care m-au făcut să sufăr mult, şi nu înţelegeam de ce destinul a fost crâncen cu mine. Într-o zi plină de suferinţă, am mers în pădure aproape de tabăra noastră de la Izgrev. M-am ascuns

printre copaci şi am plâns. Dintr-odată am auzit în spatele meu paşi care se apropiau. Nu doream să fiu văzut în acea stare şi, întorcându-mă, l-am văzut pe Maestru care se apropia liniştit. Este clar că ştia că sunt acolo. S-a oprit şi m-a întrebat: „Ce faci aici?

— Maestre, plâng pentru că am suferit foarte mult.

— Ştiu, dar fii liniştit, totul se va aranja" Apoi m-a privit surâzător şi mi-a spus: îţi aminteşti că ai suferit când ai pierdut un anumit lucru?

— Da, Maestre, îmi amintesc.

— Bine, dar după ce ai suferit ai înţeles acea lege?

— Da, Maestre.

— Bine. Îţi mai aminteşti şi de anul în care ai pierdut acel lucru şi ai suferit foarte mult?

— Da. – şi în acel moment, ai înţeles o altă lege?

— Da, Maestre, este adevărat.

— Ei bine, trebuie să ştii că eu ţi-am trimis acele încercări…" Or, ceea ce este uimitor este că Maestrul făcea referire la evenimente ce se petrecuseră înainte ca prietenul meu să ştie de existenţa lui, şi pe care numai el şi soţia lui care murise le cunoşteau şi le trăiseră. Iar Maestrul a continuat: „Acum ai înţeles? Vreau să-ţi spun de ce ţi-am trimis acele încercări. Pentru că în karma ta aveai mari datorii de plătit şi nu puteai înţelege marile mistere ale vieţii dacă le lăsai neplătite. Ca să poţi evolua mai rapid, am schimbat câte ceva în destinul tău. Acum fii liniştit, totul se va aranja".

Mi-ar lua prea mult timp să vă explic aici toate cazurile în care Marii Maeştri pot interveni în cursul vieţii noastre. În mod obişnuit, nu o fac, ei respectă legile destinului. Dacă intervin uneori, aceasta este din motive ce ne depăşesc înţelegerea. Nu putem evita să ne plătim datoriile; o putem face mai repede sau mai încet, dar trebuie să le plătim. Trebuie numai să ştim că, pentru a evolua, este preferabil să lichidăm anumite lucruri mai devreme, iar în acest caz Marii Maeştrii intervin uneori.

Se întâmplă ca Maestrul să schimbe destinul anumitor discipoli pentru a-i elibera de circumstanţele care înlănţuie, ca un înveliş, marile elanuri de adevăr, de înţelepciune şi iubire ce există în ei. Dar pentru a merita aceasta, trebuie ca discipolii să caute cu sinceritate lumina. Un Maestru nu schimbă destinul întregii lumi, ei o fac pentru cei care o merită cu adevărat, altfel acest lucru nu este deloc util. Cu

inimi moarte şi intelecturi întunecate, chiar alături de un Maestru, nu ne vom schimba.

Cu mulţi ani în urmă, eram încă foarte tânăr, Maestrul mi-a cerut să urc pe Musala în timpul nopţii. Or, Musala este un vârf de 3.000 de metri şi trebuia să străbat o pădure în care trăiau urşi, mistreţi şi lupi, şi unde era aproape imposibil să găseşti drumul în timpul nopţii. În plus, trebuia să o fac într-o noapte întunecată şi fără lună; iar brazii sunt foarte înalţi şi apropiaţi într-o pădure. Făcusem deseori această ascensiune în timpul zilei, dar mă întrebam cum mă voi călăuzi noaptea în aceste condiţii. Maestrul mi-a spus: „Această experienţă te va face să înţelegi multe lucruri…" Este adevărat, înţelegi realmente numai făcând nişte exerciţii şi fiind lipsit de sprijin. Uneori lumea invizibilă ne lasă fără susţinere, fără bani, fără prieteni, pentru ca să descoperim un sprijin în centrul fiinţei noastre: pe Dumnezeu. În acea clipă, forţele psihice superioare cresc în noi, fiindcă având mai multă credinţă în realităţile lumii invizibile, ne întărim mai mult posibilităţile spirituale.

Aşa cum îmi ceruse Maestrul, am aşteptat o noapte fără lună. Mi-am făcut provizii de drum şi un baston, nu ca să mă apăr de urşi fiindcă nu era suficient, ci pentru a mă ajuta la mers şi am plecat. Când am intrat în pădure, am trăit nişte senzaţii pe care vi le puteţi uşor imagina. Nu era frica, fiindcă făcusem deja nişte experienţe uimitoare lângă Maestru şi ştiam cu siguranţă că el va fi cu mine şi mă va ajuta. Dacă nu aş fi ştiut aceasta, desigur că nu aş mai fi plecat. Ceea ce m-a frapat cel mai mult a fost liniştea şi obscuritatea. Dacă cineva ar fi fost lângă mine, mi-ar fi fost imposibil să îl văd. Drumul era mărginit de o râpă fără nicio protecţie. Cum să nu părăseşti acea potecă? Am păşit cu ezitări în acel întuneric gros în care imaginaţia mea vedea fără încetare mistreţi, urşi şi tot felul de alte pericole. La un moment dat m-am oprit şi am început să mă rog. Vă asigur că în astfel de clipe te rogi cu ardoare. Am simţit că nu m-am rugat niciodată în aşa fel. După câteva clipe de rugăciune arzătoare, am văzut o lumină ce îmi strălucea în faţă pe distanţa a doi metri. Mergeam de acum înainte în lumină şi plin de bucurie. Cântam, simţeam mişcând ceva în mine, ca şi cum aş fi fost străbătut de nişte curenţi noi…

După câteva ore de mers, am auzit dintr-odată lătratul a doi câini. Am înţeles după sunetele lor că erau foarte mari aşa cum se întâlnesc în pădurile din Bulgaria, şi puteau foarte bine să sară pe un

om şi să-l omoare. M-am oprit şi m-am gândit: „Doi câini!… Ce înseamnă oare?… Ce trebuie să fac? Să mă întorc din drum?… Nu, ei m-ar fi urmărit cu siguranţă şi bastonul nu mă putea apăra… Nu am altă soluţie decât să merg spre ei”. I-am ascultat cum se apropiau fiindcă, după lătrăturile lor, era limpede că mă simţiseră şi mă căutau. Am înţeles mai târziu că veneau de la un joagăr din apropierea pădurii pe care îl păzeau. M-am legat de lumea invizibilă, de fraţii din Fraternitatea Albă, de Maestru, de lumină, şi m-am îndreptat repede în direcţia câinilor fiind convins că lumina mă va ocroti. În acea clipă am simţit că se va întâmpla ceva important.

Apăreau zorii, şi câinii au ajuns în curând la o distanţă de la care mă puteau vedea. Alergau cu nişte lătrături îngrozitoare… La doi sau trei metri s-au oprit ca să sară pe mine. Aveau talia unor măgăruşi, unul era alb, celălalt cenuşiu… Totul s-a petrecut atunci foarte repede şi cuvintele sunt prea molcome pentru a povesti. Cu fălcile larg deschise, ameninţătoare, câinii au sărit, dar cum eu eram încărcat de lumină şi încredere, mi-am întins mâna dreaptă în direcţia lor cu o forţă nemaipomenită. A fost o clipă de excepţie în care am simţit prezenţa entităţilor invizibile şi a Maestrului, iar ce am văzut atunci mi-a fost de ajuns ca să dovedească existenţa lumii divine, chiar dacă nu mai primisem niciodată alte dovezi. În clipa în care mi-am întins mâna înainte, i-am auzit pe câini scoţând un urlet înfricoşător, sfâşietor, amândoi fiind ridicaţi de o putere invizibilă ce i-a proiectat la câţiva metri de mine. Apoi, lipiţi de pământ într-o atitudine de spaimă cumplită, au rămas imobilizaţi, liniştiţi, fără să mă mai privească.

Mi-am reluat apoi respiraţia. Nu-mi era teamă şi le-am vorbit câinilor: „Regret că v-am zgâlţâit aşa, dar trebuia să vă daţi seama că eu sunt un discipol şi să nu mă împiedicaţi să trec sărind asupra mea”. Atunci când am văzut că nu se mişcau încă şi nu îmi făceau niciun rău, am resimţit o bucurie imensă şi am rămas câteva clipe nemişcat în acel loc pentru a mulţumi Cerului. Trebuie să ştiţi că discipolul are dreptul să se protejeze cu ajutorul luminii. Dacă adversarul nu acceptă lumina ce îi este trimisă, răul care îl locuieşte se reîntoarce împotriva lui prin puterea purităţii şi a divinităţii luminii.

După câteva clipe de odihnă lângă câini, m-am simţit atât obosit ca şi cum mi-aş fi pierdut toate puterile. Am plecat destul de greu la drum, m-am aşezat apoi pe o piatră pentru a mă ruga şi a mulţumi creaturilor lumii invizibile care m-au ajutat; am plecat apoi încet mai

departe şi, după câteva ore, am atins vârful Musala chiar în clipa răsăritului de soare. Am mulţumit mult, foarte mult, la întâlnirea cu soarele…

Această experienţă m-a făcut să înţeleg că un mare număr de suferinţe şi încercări în viaţă ne sunt trimise de lumea invizibilă obligându-ne să ne bazăm pe forţele spirituale care se află în noi. Când suntem sătui, bogaţi, copleşiţi de bunuri, rămânem la suprafaţa lucrurilor, în timp ce, în izolare şi tristeţe, începem să îndreptăm spre Fiinţa Supremă care trăieşte în interiorul nostru, iată care era rolul Iniţierilor în antichitate: să îl înveţe pe om să pătrundă în sinea sa pentru a găsi acolo bogăţiile, adevărata forţă, adevăratul sprijin. Iniţierile se făceau altă dată în temple; acum ele se fac peste tot în viaţă şi în momentul când ne aşteptăm cel mai puţin. Dar toate se vor desfăşura prin intermediul pământului, al apei, al aerului şi al focului.

Eu ştiu că vă gândiţi: „De ce lumea invizibilă nu ne previne totuşi dinainte de încercările ce le avem de înfruntat?" Fiindcă în neprevăzut suntem obligaţi să pătrundem profund în noi înşine şi să depunem cele mai mari strădanii. Aveţi cu toţi nişte încercări de înfruntat, dar bucuraţi-vă. În Iniţierile din antichitate, cel care trebuia să treacă prin foc străbătea în realitate un jar artificial, dar el nu ştia şi îl considera adevărat. Dacă îi era frică, însemna că nu este demn de Iniţiere şi era respins, dar cel care era îndrăzneţ, curajos, plin de credinţă, trecea prin foc şi descoperea apoi că nu era decât o iluzie. Toate încercările vieţii sunt imaginare, înainte de a le înfrunta, ne gândim: „Este îngrozitor, voi suferi groaznic". Dar dacă ştim să le trăim aşa cum trebuie, aceste încercări nu ne par atât de dificile. Dacă ne confruntăm cu nişte încercări, trebuie deci să ne bucurăm.

Înainte de a încheia, aş dori să vă spun o poveste. Era cândva un rege care mergea la piaţă (aceasta se întâmplă în poveşti). În timp ce îi privea pe vânzători, a auzit pe unul care striga: „Eu vând înţelepciune… Eu vând înţelepciune…" Foarte uimit, regele s-a apropiat de el şi i-a spus: „Tu vinzi înţelepciune?… Cât mă costă? – 100 de scuzi, 1.000 sau 10.000 de scuzi" răspunse vânzătorul. Regele a zâmbit şi a comandat pentru 10.000 de scuzi. „Pentru 10.000 de scuzi, spuse vânzătorul. Bine, iată: „Fă ce faci, dar gândeşte-te la consecinţe". Puţin mirat, regele plăteşte suma atât de mare pentru un sfat ce îi pare atât de simplu, dar a râs din tot sufletul şi s-a întors în palat repetând fraza pentru a se amuza: „Fă ce faci, dar gândeşte-te la consecinţe". Era ora

la care trebuia să fie bărbierit de frizerul de său. Acesta a intrat şi a pregătit totul ca de obicei, a luat briciul şi a început lucrarea. În acel moment, regele şi-a amintit fraza cumpărată în piaţă, şi dorind să glumească, i-a spus bărbierului pe un ton grav şi poruncitor: „Fă ce faci, dar gândeşte-te la consecinţe". Atunci, spre marea lui uimire, îşi văzu bărbierul căzând la picioarele sale, spunând: „Iertaţi-mă, sire, alţii sunt vinovaţi, miniştrii mi-au cerut să vă tai gâtul, eu nu vreau..." Regele şi-a ascuns surpriza, a luat un aer de om bine informat şi a povestit complotul. Bărbierul a mărturisit tot, iar miniştrii au fost pedepsiţi. Vedeţi, dacă nu ar fi cumpărat de 10.000 de scuzi înţelepciune, şi-ar fi pierdut viaţa.

Uneori, o singură propoziţie ne poate salva mai bine decât toate cunoştinţele livreşti ce le posedăm, dacă această propoziţie este cea a unui înţelept. Trebuie să cunoaştem gândurile care ne salvează şi cele care ne pierd. Zilnic, în noi, nişte bărbieri sunt trimişi de miniştrii adunaţi ca să ne hotărască pierzania. Deja nu mai suntem regi. Toate pasiunile complotează împotriva noastră. Dacă nu suntem protejaţi, dacă nu repetăm în fiecare clipă fraza înţeleptului, vom fi sugrumaţi, chiar bine sugrumaţi. În timp ce, dacă pronunţăm formule profunde şi înţelepte, fiinţele care se apropie de noi pentru a ne omorî sau a ne aduce necazuri, nu vor avea curajul să acţioneze.

Dacă aş fi avut mai mult timp în această seară, v-aş fi vorbit mai mult despre Maestru al cărui învăţământ l-am adus în Franţa, dar reflectaţi deja la ceea ce v-am spus astăzi şi veţi înţelege multe lucruri.

Paris, 12 martie 1938.

Articol IX. Lanţul viu al Fraternităţii Albe Universale

Toate fiinţele din diferitele regnuri ale naturii sunt legate între ele. Fie că suntem conştienţi sau nu, fiinţele care se află deasupra noastră, ca şi cele care se află sub noi, sunt legate de noi. Studiind această chestiune, Iniţiaţii ne învaţă că putem obţine mari realizări datorită cunoaşterii acestei legături dintre diferitele regnuri şi, mai ales, pentru că întâmplările trăite zilnic, succesele şi eşecurile, suferinţele şi bucuriile ne devin mult mai clare şi de înţeles, din moment ce ştim de cine şi cum suntem legaţi.

Dacă locuiţi într-un apartament la etajul opt, aveţi un lift şi este suficient să apăsaţi pe un buton pentru ca liftul să vă urce sau să vă coboare. Priviţi cum urcă copiii în copaci sau cum se înalţă avioanele în aer... Nu există nimic în lumea vizibilă care să nu aibă corespondenţă

cu un fenomen din lumea invizibilă. Tot ceea ce face parte din existenţa noastră materială, flecare obiect, flecare invenţie, fiecare construcţie, fiecare meserie corespund unei realităţi a lumii invizibile. Conştiinţa noastră urcă şi coboară asemenea unui lift, dar nu ştim deseori pe ce buton să apăsăm pentru a urca sau a coborî. Uneori, fără să ştim, atingem butonul infernului şi coborâm direct acolo. Numai Iniţiaţii ştiu ce buton să apese pentru a urca imediat în Paradis.

Una dintre minunile Parisului este metroul. Ştiţi că în unele staţii există nişte scări rulante. La intrare, un fascicol de lumină străbate lăţimea acestei scări şi pătrunde într-o celulă situată în faţă. Atunci când un călător blochează acel fascicol de lumină, celula este activată şi acţionează mecanismul, iar scara se pune în mişcare. Ei bine, fiinţa noastră este construită la fel. Inima noastră, intelectul nostru, sistemul nervos ascultă de aceleaşi legi, dar noi nu cunoaştem aceasta. Uneori aruncăm nişte gânduri, cuvinte sau sentimente negative şi distrugătoare, fără să ne preocupăm să cunoaştem mecanismele ce le declanşăm şi care vor fi rezultatele. Câte lucruri nu facem fără să le prevedem consecinţele!

În realitate, există o ştiinţă ce ne descoperă importanţa gândurilor, a sentimentelor, influenţele lor, rezultatele pe care le provoacă etc… Nu o cunoaştem încă, dar va fi ştiinţa viitorului. Atât timp cât omul nu cunoaşte această ştiinţă, el nu va putea evolua: el va urca, va coborî, va fi lovit din toate părţile şi va fi mereu nefericit. Ştiinţele fizice, matematice, medicale s-au dezvoltat considerabil, tehnica face miracole, dar în privinţa vieţii interioare domină ignoranţa, una totală! Ştiinţa Iniţiatică trebuie studiată pentru a cunoaşte tot ce se întâmplă în om din punct de vedere fizic, chimic şi mecanic datorită gândurilor, a sentimentelor, a faptelor sale bune sau rele. Ea ne învaţă că gândurile ating în el nişte glande (ce le putem compara cu întrerupătoarele electrice din planul fizic), iar acestea produc nişte secreţii care elimină în sânge otrăvuri sau elemente binefăcătoare. Aceste glande minuscule posedă în realitate cheile forţelor. Prin gândurile noastre, punem în funcţiune nişte aparate în sinea noastră, şi în funcţie de calitatea acestor gânduri, suntem luminaţi sau întunecaţi, întăriţi sau slăbiţi, eliberaţi sau întemniţaţi. Închipuiţi-vă un om care vrea să îi fure vecinului nişte bani… La început există un gând, dar acesta lucrează: el a blocat fascicolul luminos al scării şi aceasta începe să funcţioneze… Un alt exemplu. Un

bărbat încearcă să se gândească într-un mod determinat la o femeie: în mod conştient sau nu, el declanşează în sinea sa un anumit număr de procese fiziologice… Observaţi-vă dacă doriţi să mâncaţi o lămâie: imediat se declanşează în voi un întreg proces de secreţii… Efectele gândurilor voastre sunt deci foarte slabe în exterior, iar în interior foarte puternice.

Aţi observat efectele îndoielii? Când vă lăsaţi copleşiţi de îndoială, ea vă contractă sufletul, îl îngrădeşte, îl răceşte. Îndoiala pune în acţiune nişte glande ce proiectează anumite substanţe în sânge şi, din cauza acestor secreţii, omul se simte îngrădit în întreaga sa viaţă psihică şi fizică. Copiii se distrează făcând să plutească pe apa dintr-un vas nişte peştişori de celuloid la extremitatea cărora sunt legate nişte bucăţi de camfor; dacă se varsă pe apă o picătură de ulei, chiar minusculă, peştişorii se opresc imediat. Îndoiala produce asupra noastră nişte efecte identice celor ale uleiului asupra peştişorilor. Suntem împinşi deseori de nişte imbolduri minunate, de dorinţa de a împlini voinţa Domnului, de a trăi în înţelepciune, dar nişte gânduri de îndoială pătrund în noi şi, asemenea uleiului, ele opresc aceste imbolduri. De altfel, îndoiala nu este singura care produce asemenea efecte; există o mulţime de gânduri şi sentimente care îl paralizează pe om, cum ar fi frica, neîncrederea, ostilitatea, ura etc… Altele, dimpotrivă, ca bucuria, credinţa, speranţa, iubirea, entuziasmul îl dilată şi îl eliberează; şi produc în el chiar nişte schimbări fiziologice binefăcătoare. Dacă omul doreşte să se limiteze, să devină steril, neproductiv, nu are de hrănit decât nişte sentimente de teamă, de ostilitate, de îndoială! Din nefericire, de multe ori îi plac astfel de gânduri, inventează zilnic altele noi, le atrage şi le spune: „Veniţi dragile mele, am nevoie de voi, altminteri mă plictisesc!” Da, omului îi plac mult astfel de gânduri şi întreaga sa casă este larg deschisă pentru a le primi. Iniţiaţii nu le primesc, ei se mulţumesc să le privească de departe, fiindcă au nişte forme şi culori speciale, uşor de recunoscut…

Dragii mei, încercaţi de acum încolo să părăsiţi ceea ce vă taie elanul, vă îndepărtează de iubire, de speranţă, de frumuseţe, de credinţă, de inspiraţie, de tot ce vă dilată, vă dă adevărata viaţă şi vă permite să acţionaţi liber. Toate aceste transformări ce trebuie să le realizaţi în voi reprezintă o ştiinţă imensă. Eu nu vă pot explica astăzi legăturile ce există între această ştiinţă şi astrologie, dar o voi face mai târziu.

Pentru moment, vreau să vă fac să înţelegeţi că fiinţa umană se află fără încetare în legătură cu fiinţele care se află deasupra ei, cât şi cu acelea situate sub ea. În natură există o ierarhie vie; datorită ei noi urcăm, datorită legăturii ce ne uneşte cu toate fiinţele superioare, dar tot prin ea sunt legaţi de toate fiinţele care se află sub noi, până la plante şi pietre. Această legătură ce îl uneşte pe om cu animalele, cu plantele şi pietrele este foarte puternică. V-am spus deja cum puteţi ajuta anumite fiinţe, pur şi simplu vărsând din când în când nişte apă pe pietrele care sunt legate de ele. Se poate întâmpla ca tăind nişte copaci, aici, în Franţa, să atingem nişte fiinţe care locuiesc foarte departe pe alt continent, iar acestea încep să sufere sau se îmbolnăvesc fără să înţeleagă de ce.

La fel se întâmplă şi cu animalele. Omorâm animalele, dar natura este un organism, şi omorându-le, este ca şi cum am atinge anumite glande ale acestui organism; în acel moment, funcţiile se modifică, şi după o vreme izbucneşte războiul la oameni. De ce? Fiindcă am masacrat milioane de animale pentru a ne hrăni cu ele, fără să ştim că ele erau legate de oameni şi că oamenii trebuie deci să moară împreună cu ele. Omorând animalele, îi omorâm de fapt şi pe oameni. Veţi spune că este din ignoranţă. Da, este posibil; dar de ce oamenii sunt ignoranţi şi doresc să rămână nişte ignoranţi? Toţi afirmă că pacea trebuie în sfârşit instaurată în lume, că nu mai trebuie să existe războaie… Războiul va dura însă atât timp cât vom continua să omorâm animalele, fiindcă distrugând regnul animal, vom distruge deopotrivă regnul uman.

Ce cunoaştem despre realitatea ideilor, despre rolul şi puterea lor? Nu mare lucru. Uneori spuneţi: „Mi-a venit astăzi o idee minunată!” în realitate, această idee este o fiinţă spirituală care v-a vizitat. Nu este numai un gând, ci o entitate vie care v-a străbătut fiinţa, şi în loc să o păstraţi cu grijă, vă spuneţi: „Ce vor crede soţia, copiii, prietenii mei, dacă păstrez şi hrănesc această idee?” Influenţaţi astfel de opinia altora, lăsaţi să pătrundă îndoiala, indecizia şi eroarea în voi; alungaţi acea fiinţă luminoasă care a venit să vă viziteze şi slăbiţi fiindcă aceste gânduri şi sentimente negative vă aruncă în sânge nişte substanţe ce vă contractă şi vă limitează. Dragii mei, de acum înainte, atunci când vă vizitează o idee luminoasă, curăţaţi şi purificaţi totul pentru ca ea să locuiască în voi şi să devină ca un arbore care va da nişte roade minunate.

Unii vor spune că au multe idei, dar dacă sunt numai nişte idei pentru a câştiga bani, a obţine nişte puteri, a seduce femeile etc… aceste idei nu folosesc la nimic. Mulţi omoară ideile care nu vorbesc despre bani, bunuri materiale, şi apoi nu înţeleg de ce inima şi creierul lor sunt goale, voinţa le este anihilată. Această stare provine din obişnuinţa ce şi-au format-o de a alunga de fiecare dată ideile luminoase şi divine ce au venit să îi viziteze… Trebuie să ştiţi că lumea invizibilă ne trimite fără încetare nişte unde luminoase, nişte influenţe spirituale. Dacă ştiţi să vă deschideţi pentru a le primi… dar şi a le planta în voi ca pe nişte seminţe într-o grădină, veţi vedea mai târziu întreaga lume venind să se plimbe în acea grădină pentru a se hrăni acolo cu fructele coapte.

Fiecare om este legat de milioane de fiinţe superioare şi inferioare lui. Dacă gândurile, sentimentele şi faptele sale sunt cinstite şi curate, el ajută animalele, plantele, pietrele, deoarece fiecare stare ce este pe cale să o trăiască se transmite la tot ce se află sub el. Dar cum este legat în acelaşi timp şi de fiinţele superioare, primeşte de la acestea nişte forţe benefice ce se revarsă în el prin acest lanţ viu şi neîntrerupt. Înţelepciunea, lumina, iubirea îngerilor şi a arhanghelilor ajunge la noi prin intermediul Iniţiaţilor şi a Marilor Maeştri. Aceşti curenţi divini nu rămân însă în noi, ei ne străbat şi coboară până la fiinţele situate sub noi şi legate de noi, până la vegetale, până la pietre; apoi, datorită unui alt curent de circulaţie, aceste energii urcă de la mineral până la regnurile superioare ale naturii. Dacă vă legaţi în mod conştient de acest lanţ viu al fiinţelor, sunteţi cuprinşi de bucuria, pacea şi liniştea pe care Iniţiaţii o poartă în ei.

Iată pericolul pentru oamenii care vor să fie independenţi, care îşi închipuie că rămânând separaţi, izolaţi, vor putea dirija totul în lume: ei se rup de lanţul viu al fiinţelor, nu mai au posibilitatea să extragă de aici nişte energii şi vor fi copleşiţi de dificultăţi. De unde vor mai primi ei elanul, inspiraţia, înţelepciunea, forţele necesare pentru viaţa zilnică? Veţi spune că le vor găsi în ei înşişi… Da, poate pentru o lună, un an, dar îşi vor epuiza repede rezervele. Orgoliul, înfumurarea, voinţa lor de independenţă îi împing să taie această legătură ce îi uneşte cu fiinţele superioare şi nu mai sunt alimentaţi. Chiar dacă au început cu nişte proiecte vaste, ei trebuie să-şi înceteze lucrările fiindcă este imposibil să realizezi ceva măreţ dacă nu rămâi legat de lanţul viu al creaturilor. Este exact ca în cazul lămpii care este un

simplu conductor şi nu poate lumina dacă nu este branşată la centrala electrică ce îi trimite curentul.

În realitate, fie că vrem sau nu, noi suntem legaţi, branşaţi, dar trebuie să stabilim mereu în mod conştient această legătură cu fiinţele superioare pentru ca să circule în noi un curent viu. Cel care se opune creării acestei legături îşi pierde mai devreme sau mai târziu lumina, forţa, şi tot ce mai posedă. Omul poate fi puternic, poate face nişte minuni, dar el nu trebuie să uite că este un conductor al energiilor divine din înalt. El trebuie să-şi spună: „Înţelepciunea divină acţionează în mine… Lumea divină se manifestă prin mine…" altminteri va pierde totul. Chiar dacă un om a fost un Iniţiat în trecut, dacă îşi închipuie că el singur este cauza faptelor sale şi că totul depinde numai de voinţa sa, el va pierde totul.

Fraternitatea trebuie să existe printre oameni, deoarece ea există deja în univers şi trebuie să trăim după legile universului. Această fraternitate care există în univers poartă numele de Fraternitatea Albă Universală, iar Iniţiaţii şi Marii Maeştri aparţin acestei fraternităţi. Toţi lucrează împreună ca albinele într-un stup şi pregătesc hrana pentru Domnului… Dacă acum oamenii se simt cu toţi separaţi unii de alţii, izolaţi, nefericiţi, este pentru că lanţul care îi leagă de Marii Maeştri a fost tăiat. Să ştiţi că într-o astfel de situaţie este imposibil să-ţi găseşti Maestrul. Maestrul este o za din marele lanţ al ierarhiei şi nimeni nu-şi poate descoperi Maestrul dacă a rupt legăturile cu această ierarhie. Chiar dacă se povesteşte că se pot întâlni mulţi Maeştri în America, în Europa sau în Asia, aceştia sunt numai nişte Maeştri în exterior, nu se trăieşte încă în prezenţa interioară a unui Maestru.

Dacă un Maestru trăieşte în interiorul nostru, care este dovada că ne vorbeşte cu adevărat? Toată lumea poate povesti că ascultă vocea Maestrului în interior, dar aceasta nu poate fi adevărat pentru om decât în trei condiţii. Mai întâi, să înceapă să distingă limpede calea de urmat şi nu se va mai ciocni de obstacole. Apoi, să înceapă să iubească toate creaturile şi va simţi în inima sa o adevărată dilatare ce îl determină să mulţumească Domnului în fiecare clipă. În sfârşit, voinţa sa se simte din ce în ce mai liberă şi capabilă să înfăptuiască fără piedici tot ce este nobil şi bun. Dacă o fiinţă îndeplineşte aceste trei condiţii, nu mai contează dacă a întâlnit sau nu un Maestru fizic. În realitate, ea l-a întâlnit, Maestrul a venit, îi dă nişte sfaturi şi o

eliberează.

Ce legătură există între noi şi fiinţele superioare? Când avem de făcut un drum lung, ne simţim mai puţin izolaţi şi mai încrezători dacă suntem însoţiţi de nişte prieteni care ne susţin şi ne recreează cu prezenţa lor. Suntem liniştiţi gândindu-ne că şi alţii se află pe acelaşi drum şi se confruntă cu aceleaşi dificultăţi. La fel, într-o Fraternitate simţi cum îţi creşte credinţa, lumina şi forţa; eşti susţinut, primeşti ajutor, protecţie… Ce se întâmplă însă între noi şi fiinţele inferioare? Datorită lor, vom avea într-o bună zi foarte mulţi prieteni.

Veţi simţi în curând toate binefacerile ce le va atrage prezenţa unei Fraternităţi aici! Vă veţi simţi toţi mai fericiţi şi mai puternici. Va fi ca un lanţ magnetic în lungul căruia va curge apa vie ce va hrăni toate fiinţele. Necazurile, tristeţile, suferinţele noastre vin din faptul că ne-am rupt de acest lanţ viu. De aceea, de acum înainte, să ne gândim cel puţin câteva minute pe zi la acest lanţ şi vom intra astfel în vibraţiile armonioase ale Fraternităţii Albe Universale. În acea clipă, tot ceea ce Iniţiaţii trăiesc, libertatea, încântarea şi extazul, tot ceea ce ei posedă ca tezaur şi pietre preţioase, ne va fi transmis. Fiindcă Iniţiaţii şi Marii Maeştri nu-şi păstrează comorile pentru ei înşişi, ei le trimit imediat altor fiinţe, iar dacă nu le primim, înseamnă că nu suntem legaţi de lanţ sau nu suntem pregătiţi să le primim.

Cel care se leagă de lanţul Fraternităţii Albe Universale primeşte, în fiecare dimineaţă, când se trezeşte, un cadou preţios. El îl deschide şi găseşte hrană şi sfaturi pentru ziua în curs. El se scoală, pleacă la lucru, simte că totul îi merge bine, fiindcă a primit nişte ajutoare. Cel care nu primeşte nimic se simte trist, dar este greşeala sa. Dacă nu găseşte nimic la trezire, înseamnă că nu mai este abonat la „ziarul zilnic” al lumii invizibile care conţine nişte avertismente, nişte încurajări. Dacă vreţi să cunoaşteţi fericirea, bucuria, lumina, trebuie să vă abonaţi la acest ziar; pentru aceasta, trebuie însă să începeţi prin a oferi voi înşivă ceva. Desigur, este greu de acceptat, nu-i aşa? Imediat ce trebuie să dea, să plătească, toată lumea fuge. Toţi se grăbesc să primească, dar ca să plătească… ah, nu, este imposibil! Trebuie să ştiţi că în lumea invizibilă lucrurile se petrec ca pe pământ; singura diferenţă este că nu trebuie să plătim cu bani, ci prin gânduri de încredere, de răbdare, de umilinţă, de iubire, de speranţă.

Trebuie să ne oferim întreaga atenţie, întreaga iubire, întreaga voinţă Maestrului marii Fraternităţi Albe Universale, pentru a ne

trimite ajutor, iar acest ajutor va veni întotdeauna la adresa exactă. Dar atât timp cât nu dăm nimic, nu vom primi nimic, fiindcă pentru a primi trebuie să dăm, iar dacă dăm mai mult, vom primi mai mult. Dacă doriţi să obţineţi totul fără niciun efort, fără să aveţi nişte gânduri luminoase şi o iubire dezinteresată, nu veţi fi niciodată satisfăcuţi, chiar dacă posedaţi toate bunurile materiale, nu veţi cunoaşte niciodată sensul vieţii procedând astfel, nu veţi avea niciodată nici fericirea, nici lumina, nici libertatea, deci nicio mulţumire.

Atunci când vă vorbesc despre a dărui, înţeleg prin aceasta şi a mulţumi. Da, fiindcă Cerul şi fiinţele lumii divine nu încetează să vă dăruiască şi voi nici măcar nu le mulţumiţi… În orice caz, să nu vă gândiţi că puteţi obţine mare lucru fără a înfăptui o lucrare vastă. Mulţi fac calcule în mod inconştient, caută căi rapide pentru a obţine rezultate importante fără eforturi şi încearcă să înşele, mai degrabă decât să accepte o sarcină dificilă. Din păcate, toate aceste calcule eşuează în faţa realităţii lucrurilor, pentru că fiinţele superioare le spun că metoda lor este complet ineficientă. În lumea invizibilă găsim tot ce există pe pământ, există magazine în care comercianţii sunt foarte amabili, vă dau totul, dar apoi întind mâna şi dacă răspundeţi pretinzând că este gratuit, ei vor lua totul înapoi… Evident, este un fel de a spune, fiindcă în realitate, nu lumea invizibilă este construită asemenea lumii vizibile, ci, din contră, lumea vizibilă este construită după legile lumii invizibile, iar aceste legi se regăsesc în toate planurile şi în toate domeniile.

Cu cât veţi dărui iubire celorlalţi, cu atât mai mult veţi primi şi voi. Uneori, chiar veţi primi atât de multă încât abia o veţi putea suporta. Faceţi eforturi, lucraţi pentru a-i ajuta, a-i elibera pe alţii, pentru ca lumea invizibilă să vă elibereze pe voi înşivă şi să vă dea forţele ce vă vor permite să vă ridicaţi până în vârf. Drumul este foarte lung şi foarte dificil, nu vă amăgiţi. Aceia care pretind că pot ajunge imediat în vârf, într-o lună, în trei luni, se înşală şi îi înşală şi pe ceilalţi. Este imposibil. Pentru a fi capabili să îi instruim pe alţii, să devenim un Maestru, trebuie să studiem, să exersăm mult timp, să facem nenumărate experienţe. Acela care nu este deja pregătit trebuie să aştepte secole, înainte de a-i putea instrui pe alţii. Veţi spune: „Dar ne cereţi să îi ajutăm pe alţii, să îi eliberăm… vă contraziceţi!” Nu, oricare ar fi nivelul la care aţi ajuns, îi puteţi învăţa pe alţii ceea ce ştiţi deja. Ceea ce nu trebuie să faceţi niciodată, este de a-i învăţa ce nu ştiţi voi

înşivă şi nu sunteţi deocamdată capabili să realizaţi. Doi orbi care doresc să se dirijeze reciproc, cad în prăpastie. Am observat aceasta de mai multe ori.

Eu nu pretind că sunt un Maestru. Deocamdată, vă învăţ ceea ce am auzit de la Maestrul meu şi am verificat eu însumi timp de douăzeci de ani alături de el. Ceea ce nu am verificat încă, nu vă spun (*Această conferinţă a fost ţinută în 1938. Maestrul Omraam Mikhaël Aïvanhov a refuzat întotdeauna să se iasă numit Maestru. Numai la întoarcerea sa din India, în 1960, în faţa insistenţei discipolilor săi, a acceptat în final* (*Nota editorilor*). Este întotdeauna posibil să ajuţi, să luminezi şi să îi iubeşti pe ceilalţi, dar la nivelul propriu, iar pentru aceasta nu este necesar să aştepţi secole. Dacă aştepţi atât, toată lumea va avea timp să moară înainte de a te decide să devii folositor. Nu putem să îi privim pe ceilalţi cazând în infern şi spunând: „Scuzaţi-mă, dar înainte de a vă veni în ajutor, trebuie să aştept câteva secole pentru a fi cu adevărat pregătit". Acest limbaj este cel al unui leneş. Cât despre aceia care se gândesc că în câteva luni vor trece toate gradele Iniţierii şi vor transforma lumea, ei sunt nişte înfumuraţi. Nu trebuie să îi urmaţi nici pe unii, nici pe alţii.

Pregătiţi legătura care trebuie să ne unească de Fraternitatea Albă Universală. Contează prea puţin că această Fraternitate există în planul fizic şi că aceia care îi aparţin se reunesc des, deoarece în lumea invizibilă Fraternitatea Albă Universală există de milenii şi de ea trebuie să fim legaţi. Este foarte grav pentru noi să fim rupţi de Fraternitatea Albă Universală, fiindcă nu vom mai primi curentul forţelor pure şi luminoase; iar când aceşti curenţi nu mai coboară, fiinţele inferioare încep să ne invadeze şi produc în noi tot felul de fermentaţii şi mirosuri de nesuportat. Da, acest lucru trebuie bine înţeles! Dacă ne închidem în faţa curenţilor care vin din înalt, permitem stagnarea multor materii care vin de jos şi ne otrăvesc. Toată nefericirea noastră se datorează prezenţei fiinţelor inferioare care ne locuiesc, pentru că niciun curent nu mai coboară zilnic în noi să le alunge. Când ne simţim invadaţi de nişte fiinţe care ne răvăşesc grădinile interioare, ne fură comorile, ne sting lămpile, este pentru că nu am ştiut să ne legăm de curenţii Fraternităţii Albe Universale. Apoi ne plângem: „Nu ştiu ce se întâmplă în mine… Mă simt nefericit, tulburat, hărţuit…" şi pentru a ieşi din această stare trebuie să mergem la medic, încercăm să ne distrăm, dar nu este nimic de făcut. Este

pentru că nişte fiinţe inferioare au pătruns în noi. Pentru a scăpa de ele, nu există alt mijloc decât să intrăm în legătură cu fiinţele lumii sublime, să ne deschidem inima, intelectul, sufletul, spiritul, pentru ca binecuvântările din înalt să coboare în noi, să ne purifice, să ne hrănească şi să ne salveze de entităţile răufăcătoare. Când curentul care vine din înalt este foarte puternic, creaturile inferioare nu pot înainta împotriva lui, ele sunt alungate. Dacă aceste creaturi reuşesc să se instaleze în noi, înseamnă că în realitate curentul care vine din înalt nu este suficient de puternic: ne-am arătat orgolioşi, temători, anarhici, nu am vrut să ne legăm de curenţii Fraternităţii Albe Universale, numită şi Loja Albă, şi al cărui cap este Hristos.

Eu nu mă grăbesc să ofer Fraternităţii o existenţă materială, fiindcă înainte de a exista material, Fraternitatea trebuie să existe mai întâi în sufletele şi spiritele noastre, numai aşa se va realiza neapărat într-o bună zi în planul fizic. O adevărată Fraternitate nu se poate forma decât prin elanul spontan al sufletelor şi spiritelor care se unesc. De aceea eu nu ţin să vă reuniţi imediat. Aştept clipa în care îmi veţi exprima voi, în mod spontan, dorinţa de a învăţa mai mult, de a cânta şi a face exerciţii împreună. Totul trebuie pregătit încet. Trebuie să începem prin a crea un lanţ viu. Vreau să înţelegeţi de ce veniţi aici, că nu veniţi pentru mine sau pentru alţii, ci pentru voi înşivă, fiindcă aveţi certitudinea că veţi primi aici nişte bogăţii spirituale.

Cu cât daţi, cu atât mai mult primiţi. Să nu veniţi pentru mine, pentru că eu nu am nevoie de voi, iar dacă am nevoie de voi, este numai pentru a vă da. Să nu fiţi jigniţi de aceste cuvinte; eu vă iubesc, vă stimez, dar vreau să vă fac să înţelegeţi cât ne înşelăm când ne sacrificăm Eul Superior, adică legătura cu Cerul şi fiinţele din înalt, în schimbul părerii unor persoane obişnuite. În acea clipă pierdem împărăţia lui Dumnezeu, tăiem legătura cu Fraternitatea Albă Universală. Cât despre mine, eu doresc să vă satisfac numai sufletul, spiritul; refuz să satisfac vreun alt lucru în voi.

Reţineţi că mai presus de toate este să menţinem legătura cu marile fiinţe pentru ca acest curent care vine din înalt să ne străbată, să ne purifice, să ne ilumineze. Teama, egoismul, orgoliul, neîncrederea, pasiunile taie acest lanţ ce ne leagă de lumea superioară şi deschid uşa în noi tuturor creaturilor malefice de care nimeni nu ne poate salva. Numai iubirea, înţelepciunea şi adevărul ne pot elibera de sufletele inferioare.

Secretul vieţi se găseşte în mulţumire, în umilinţă, în rugăciune, în legătura cu marile fiinţe. Desigur, aceasta nu interesează mulţi oameni, ei sunt ocupaţi cu probleme ce le consideră mai importante. Dacă li se vorbeşte despre iubire, ei spun că au auzit vorbindu-se de mii de ori. Dacă li se vorbeşte despre umilinţă, ei pretind că este sinonimul mediocrităţii, al neînsemnătăţii, al slăbiciunii, iar preoţii şi pastorii au predicat prea mult în acest sens. Este posibil, dar ei nu-şi dau seama că tot ce au auzit a rămas la nivel teoretic, o cunoaştere intelectuală pe care nu au încercat niciodată să o trăiască în niciun fel. Ceea ce este nou în învăţământul nostru nu este filosofia, fiindcă marile adevăruri ce le prezintă sunt deja cunoscute de mii de ani. Noutatea constă în metodele ce le preconizează, metode adaptate epocii noastre şi care trebuie să contribuie la dezvoltarea tuturor calităţilor divine din om (*Asupra acestui aspect al noutăţii învăţământului nostru, trebuie să mă explic mai clar: în trecut, toate învăţăturile filosofice şi spirituale vizau dezvoltarea personală a individului. Posibilităţile de a comunica, a călători, a difuza ideile erau limitate şi toţi cei care doreau să se instruiască, să se dezvolte spiritual şi să lucreze pentru binele tuturor, erau izolaţi. Acum, prin perfecţionarea mijloacelor de transport şi a informaţiei (avion, telefon, radio, televizor), condiţiile s-au schimbat, posibilităţile de realizare a fraternităţii universale există, distanţele au dispărut, oamenii pot comunica între ei, propagându-şi ideile în întreaga lume. Din nefericire, ceea ce nu s-a schimbat este spiritul individualist, egoist, separatist. Fraternitatea nu este înţeleasă, nici realizată interior, nu numai de oamenii politici, dar nici de învăţăturile religioase şi spiritualiste. Există peste tot divizări, bariere, ostilităţi şi războaie. Priviţi Irlanda! învăţământul Fraternităţii Albe Universale nu aduce o nouă ştiinţă sau o nouă filosofie, ci numai un scop, o tendinţă, un ideal de colectivitate, de universalitate. Toţi oamenii sunt fraţi şi surori, fii şi fiice ale aceluiaşi Tată şi aceleiaşi Mame cereşti, şi trebuie să fie uniţi precum celulele unui organism care lucrează toate în armonie pentru sănătatea acelui organism. Iată ce aduce nou învăţământul nostru în lume"*. (*Nota autorului – octombrie 1972*). Aplicând acest învăţământ, descoperim sensul vieţii.

Mulţi oameni cred că ştiu ce înseamnă sensul vieţii rămânând slabi, dezorientaţi, neliniştiţi... Ei nu înţeleg că adevărata cunoaştere este incompatibilă cu slăbiciunea, cu necazurile, cu neliniştile. A fi savant şi a acţiona ca un ignorant li se pare normal. Cel care cunoaşte

cu adevărat sensul vieţii nu poate fi nefericit, exceptând necazurile altora, iar bucuria sa interioară se îndreaptă spre ei şi el ia pe umerii săi povara lor. Adevăraţii Iniţiaţi nu suferă niciodată pentru nişte motive personale, ei suferă pentru alţii. Cel care crede că poate cunoaşte sensul vieţii şi se simte totuşi nefericit, descurajat, deprimat, dezgustat, se înşală; în realitate, el nu ştie nimic sau posedă o cunoaştere incompletă şi teoretică, înţelegerea sensului vieţii este o senzaţie interioară intraductibilă, inexprimabilă. Oamenii rămân în exteriorul sensului vieţii numai fiindcă nu aplică marile adevăruri în existenţa lor.

Acum, când ştiţi că există această ierarhie vie a fiinţelor, legaţi-vă de ea prin gândurile, sentimentele şi faptele voastre. Legaţi-vă de lanţul viu al Fraternităţii Albe Universale şi, de la un nivel la altul, veţi ajunge într-o bună zi până în vârf.

Fie ca lumina şi pacea să vă însoţească!

Paris, 10 iulie 1938.

CUPRINS

Prefaţă 1

A doua naştere 20

„Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi afla; bateţi şi vi se va deschide”. 38

Adevărul ascuns în ochi 51

Înţelepciunea ascunsă în urechi 74

Iubirea ascunsă în gură 96

Iubire, înţelepciune şi adevăr 113

Maestrul Fraternităţii Albe Universale din Bulgaria: Peter Deunov 138

Lanţul viu al Fraternităţii Albe Universale 173